

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÎVAN

Francesco Petrarca

Çeviren: Necdet Adabağ

2.BASKI

T.C. KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINLARI / 2729

Yayımlar Dairesi Başkanlığı

Dünya Edebiyatı Eserleri Dizisi / 64

FRANCESCO PETRARCA

DÎVAN

Çeviren

Necdet ADABAĞ

© T.C. KÜLTÜR BAKANLIĞI, 2001-ANKARA
ISBN 975-17-2702-2
Kapak Düzeni / Oğuz TUNÇEL
Kapak Resmi / Bernardino Luini, Tete de femme

Petrarca, Francesco
Divan / Francesco Petrarca ; Çeviren: Necdet
Adabağ. - Ankara : Kültür Bakanlığı, 2001.

XVIII, 347 s. ; 24 cm - (Kültür Bakanlığı
yayımları ; 2729. Yayınlar Dairesi Başkanlığı
dünya edebiyatı eserleri dizisi ; 64)
ISBN 975-17-2702-2

I. k.a. II. Adabağ, Necdet. III. Seriler: .
851.1

www.kultur.gov.tr
E-posta: yayimlar@kutuphanelergm.gov.tr

Birinci Baskı, 4.000 Adet

SİSTEM OFSET BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
STRAZBURG CAD. NO: 7/A SİHHİYE-ANKARA
TEL: 229 63 97 - 231 32 57 - 229 18 81 • FAX: 229 63 97

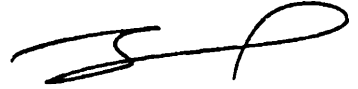
SUNUŞ

İtalyan edebiyatını başlatan üç büyükten Dante ile Boccaccio 20. yüzyılın ortalarından başlayarak Türkçesi ile bilinirken, Petrarca ülkemizde ancak 21. yüzyılın eşiğinde gün ışığına çıkacaktır. İtalyancanın, Latincenin yerini almasına öncülük eden bu iki ozan ile bir yazar, anadile verdikleri önem bakımından, uzun yıllardan beri arılaşma yolunda olan dilimiz için ayrı bir önem taşımaktadırlar.

XIV. yüzyılın yaklaşık ilk üç çeyreğini yaşamış olan Petrarca'ya düz bir bakışla Orta Çağın düşünce adamlarının sonuncusu, Yeni Çağın düşünce adamlarının ilki denebilir. Çünkü din, inanç ozanı değil, edebiyat kaygısı taşıyan bir ozandır. Duyarlı bir biçimde doğrudan doğruya güzellik amacını güder.

Petrarca eski Yunan ve Roma dini ile Hristiyanlık arasındaki uzaklığı Orta Çağ ozanları içinde sezip anlayanların başında geliyordu belki de. Latince eserlerinin yanı sıra kendi diliyle de yazma yürekliliğini gösteren "fikri hür vicdanı hür" bir ozandır, bir hümanisttir Petrarca.

Büyük bir emek ürünü olarak gün ışığına çıkan bu eseri, okurlarımızın ilgiyle okuyacağını ve hümanist kültürün İtalyan temsilcilerinden olan Petrarca ile iyi bir dostluk kuracaklarını umuyor, eseri dilimize kazandıran Prof. Dr. Necdet Adabağ'ı kutluyorum.

M. İstemihan TALAY
Kültür Bakanı

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	XVII
Canzoniere (Divan)	XVIII
Sone I.....	1
Sone II.....	2
Sone III.....	3
Sone IV.....	4
Sone V.....	4
Sone VI.....	5
Sone VII.....	6
Sone VIII.....	6
Sone IX.....	7
Sone X.....	8
Balat I.....	8
Sone XI.....	9
Sone XII.....	10
Balat II.....	10
Sone XIII.....	11
Sone XIV.....	12
Sone XV.....	12
Sone XVI.....	13
Sone XVII.....	14
Sone XVIII.....	14
Sone XIX.....	15
Altılı I.....	16
Şarkı I.....	17
Sone XX.....	22
Sone XXV.....	23
Sone XXII.....	23
Sone XXIII.....	24
Şarkı II.....	25
Şarkı III.....	29
Altılı II.....	31
Sone XXIV.....	32
Sone XXV.....	33
Sone XXVI.....	33
Sone XXVII.....	34
Sone XXVIII.....	35

Sone XXIX.....	35
Şarkı IV	36
Sone XXX.....	40
Sone XXXI.....	41
Sone XXXII.....	42
Sone XXXIII.....	43
Sone XXXIV	43
Sone XXXV	44
Sone XXXVI	45
Sone XXXVII	46
Sone XXXVIII	47
Sone XXXIX	48
Sone XL	48
Sone XL I	??
Sone XLII	49
Madrigal I	54
Şarkı VI	54
Madrigal II	58
Balat III	58
Sone XLIII	59
Sone XLIV	60
Sone XLV	61
Balat IV.....	61
Sone XLVI	62
Sone XLVII	63
Sone XLVIII	63
Balat V	64
Sone XLIX	65
Sone L	66
Altılı III	66
Sone LI	68
Sone LII	68
Sone LIII	69
Sone VII	70
Şarkı VII I	72
Şarkı IX	76
Şarkı X	78
Sone LIV	81
Sone LV	82
Sone LVI	83
Sone LVII	83
Sone LVIII	84
Sone LIX	85

Altılı IV	85
Sone LX	87
Sone LXI	87
Sone LXII	88
Sone LXIII	89
Sone LXIV	89
Sone LXV	90
Sone LXVI	91
Sone LXVII	91
Sone LXVIII	92
Sone LXIX	93
Sone LXX	93
Sone LXXI	94
Sone LXXII	95
Sone LXXIII	95
Sone LXXIV	96
Sone LXXV	97
Sone LXXVI	97
Sone LXXVII	98
Sone LXXVIII	99
Sone LXXIX	99
Sone LXXX	100
Sone LXXXI	101
Sone LXXXII	101
Sone LXXXIII	102
Şarkı XI	103
Madrigal III	106
Sone LXXXIV	106
Sone LXXXV	107
Sone LXXXVI	108
Sone LXXXVII	109
Sone LXXXVIII	109
Sone LXXXIX	110
Sone XC	111
Sone XCI	111
Sone XCII	112
Sone XCIII	113
Sone XCIV	114
Sone XCV	114
Şarkı XII	115
Sone XCVI	119
Madrigal IV	119
Sone XCVII	120

Sone XCVIII	121
Sone XCIX	121
Sone XIII	122
Şarkı XIV	125
Şarkı XV	127
Şarkı XVI	131
Şarkı XVII	135
Sone C	137
Sone CI	138
Sone CII	139
Sone CIII	139
Sone CIV	140
Şarkı XVIII	141
Sone CV	144
Sone CVI	145
Sone CVII	146
Sone CVIII	146
Sone CIX	147
Sone CX	148
Altılı V	149
Sone CXI	150
Sone CXII	151
Sone CXIII	152
Sone CXIV	152
Sone CXV	153
Sone CXVI	154
Balat VI	154
Sone CXVII	155
Sone CXVIII	156
Sone CXIX	156
Sone CXX	157
Sone CXXI	158
Sone CXXII	158
Sone CXXIII	159
Sone CXXIV	160
Sone CXXV	160
Sone CXXVI	161
Sone CXXVII	162
Sone CXXVIII	162
Sone CXXIX	163
Sone CXXX	164
Sone CXXXI	164
Sone CXXXII	165

Sone CXXXIII	166
Sone CXXXIV	167
Sone CXXXV	168
Sone CXXXVI	169
Sone CXXXVII	169
Sone CXXXVIII	170
Sone CXXXIX	171
Sone CXL	171
Sone CXLI	172
Sone CXLII	173
Sone CXLIII	173
Sone CXLIV	175
Sone CXLV	175
Sone CXLVI	176
Sone CXLVII	177
Sone CXLVIII	178
Sone CXLIX	178
Sone CL	179
Sone CLI	180
Sone CLII	180
Sone CLIII	181
Sone CLIV	182
Sone CLV	183
Sone CLVI	183
Sone CLVII	184
Sone CLVIII	185
Sone CLIX	185
Sone CLX	186
Sone CLXI	187
Sone CLXII	188
Sone CLXIII	188
Sone CLXIV	189
Sone CLXV	190
Sone CLXVI	190
Sone CLXVII	191
Sone CLXVIII	192
Sone CLXIX	193
Sone CLXX	194
Sone CLXXI	194
Sone CLXXII	195
Şarkı XIX	196
Şarkı XX	198
Sone CLXXIII	202

Sone CLXXIV	202
Sone CLXXV	203
Sone CLXXVI	204
Sone CLXXVII	204
Sone CLXXVIII	205
Altılı VI	206
Sone CLXXIX	207
Sone CLXXX	208
Sone CLXXXI	209
Sone CLXXXII	209
Sone CLXXXIII	210
Sone CLXXXIV	211
Sone CLXXXV	211
Sone CLXXXVI	212
Sone CLXXXII	213
Sone CLXXXIII	213
Sone CLXXXIX	214
Sone CXC	215
Sone CXCI	215
Sone CXCI	216
Sone CXCI	217
Sone CXCI	218
Sone CXCV	218
Sone CXCVI	219
Sone CXCVII	220
Sone CXCVIII	220
Sone CXCI	221
Sone CC	222
Altılı VII	222
Sone CCI	224
Altılı VIII	224
Sone CCII	226
Sone CCIII	226
Sone CCIV	227
Sone CCV	228
Sone CCVI	228
Sone CCVII	229
Sone CCVIII	230
Sone CCIX	230
Sone CCX	231
Sone CCXI	232
Sone CCXII	233
Sone CCXIII	233

Sone CCXIV	234
Sone CCXV	235
Sone CCXVI	235
Sone CCXVII	236
Sone CCXVIII	237
Sone CCXIX	237
Sone CCXX	238
Sone CCXXI	239
Sone CCXXII	239
Sone CCXXIII	240
Sone CCXXIV	241
Sone CCXXV	242
Şarki XXI	242
Sone CCXXVI	247
Sone CCXXVII	248
Sone CCXXVIII	248
Şarki XXII	249
Sone CCXXIX	252
Şarki XXIII	253
Sone CCXXX	256
Sone CCXXXI	257
Sone CCXXXII	258
Sone CCXXXIII	258
Sone CCXXXIV	259
Sone CCXXXV	260
Sone CCXXXVI	260
Sone CCXXXVII	261
Sone CCXXXVIII	262
Sone CCXXXIX	262
Sone CCXL	263
Sone CCXLI	264
Sone CCXLII	264
Sone CCXLIII	265
Sone CCXLIV	266
Sone CCXLV	266
Sone CCXLVI	267
Sone CCXLVII	268
Sone CCXLVIII	268
Sone CCXLIX	269
Sone CCL	270
Sone CCLI	271
Sone CCLII	271
Sone CCLIII	272

Sone CCLIV	273
Sone CCLV	273
Sone CCLVI	274
Sone CCLVII	275
Sone CCLVIII	275
Sone CCLIX	276
Sone CCLX	277
Sone CCLXI	277
Sone CCLXII	278
Sone CCLXIII	279
Sone CCLIV	279
Sone CCLXV	280
Sone CCLXVI	281
Sone CCLXVII	282
Sone CCLXVIII	283
Sone CCLXIX	283
Sone CCLXX	284
Sone CCLXXI	285
Sone CCLXXII	285
Sone CCLXXIII	286
Sone CCLXXIV	287
Sone CCLXXV	287
Sone CCLXXVI	288
Sone CCLXXVII	289
Sone CCLXXVIII	289
Sone CCLXXIX	290
Sone CCLXXX	291
Sone CCLXXXI	291
Şarkı XXIV	292
Balat VI	295
Şarkı XXV	295
Sone CCLXXXII	399
Sone CCLXXXIII	300
Sone CCLXXXIV	301
Sone CCLXXXV	301
Sone CLXXXVI	302
Şarkı	303
Altılı IX	305
Sone CCLXXXVII	308
Sone CCLXXXVIII	308
Sone CCLXXXIX	309
Sone CCXC	310
Sone CCXCI	311

Sone CCXCII.....	311
Sone CCXCIII.....	312
Sone CCXCIV	313
Sone CCXCV	313
Sone CCXCVI	314
Sone CCXCVII	315
Sone CCXCVIII	315
Sone CCXCIX	316
Sone CCC	317
Sone CCCI	318
Sone CCCII	319
Sone CCCIII	320
Sone CCCIV	321
Sone CCCV.....	322
Sone CCCVI.....	323
Sone CCCVII.....	324
Sone CCCVIII.....	325
Sone CCCIX.....	326
Sone CCCX.....	327
Sone CCCXI.....	328
Sone CCCXII.....	329
Sone XXVII.....	330
Şarkı XXVIII.....	333
Sone CCCXIII.....	338
Sone CCCXIV	339
Sone CCCXV	340
Sone CCCXVI	341
Sone CCCXVII	342
Şarkı XXIX.....	343

ÖNSÖZ

1304 yılında Arezzo'da doğdu. Daha sonraları Fransa'ya taşınan ailesiyle birlikte oraya yerleşen Petrarca hukuk okumaya başladı ve öğrenimini 1320-26 yılları arasında Bologna'da sürdürdü. Ardından yeniden Avignon'a dönen şair 6 Nisan 1327'de Santa Chiara kilisesinde Laura ile karşılaştı. Laura uzun yıllar sevdiği ve şiirlerinin esin kaynağını oluşturan kadındır. Petrarca özellikle 1. atin klasiklerini okudu ve Dante'nin kültürünün temelini oluşturan skolastik felsefenin düşüncülerinden uzak kaldı. En büyük yapıtı olan *Canzoniere* (şarkı, sone, madrigal, balat türünde yaklaşık 7.500 dizeden oluşan Divan) Laura'ya olan aşkın öyküsünü anlatır. Öteki yapıtları şunlardır: *Trionfi*, (utkular), *De vita solitaria* (yalnız yaşam üzerine), *De ocio religiosorum* (dinsel huzur üzerine), *Lettere* (mektuplar) ve *Africa* (Afrika)dır. *Africa* şaire şairlik tacını giydiren yapıtıdır. Şair 1374'de Padova yakınlarındaki Arquà da öldü.

Petrarca bir geçiş dönemi yazar/şairi olarak adlandırılabilir. Bir yandan Orta Çağ kültürünün etkisi öte yandan Humanist-Rönesans kültürün ilk belirtilerinin yaşandığı bir dönemde ürün veren biri olarak Petrarca'nın yapıtlarında iki kültürün de etkisini görmek olanaklıdır. Her ikisini birlikte götürmek sevdasında olan Petrarca'nın içsel uyumsuzluğunun temelinde bu iki kültürün çatışmasının yattığını söylemek olanaklıdır. Buna dayalı olarak dünyevî ve uhrevî yaşam biçimine aynı zamanda yakınlık göstermiş olduğu ve bir yandan dünya işlerine (aşk, ün v.d) bağlılığını sürdürürken öte yandan bu tutkularının günah işlemesine yol açtığı gerekçesiyle tövbe etmek istediği görülmektedir.

Petrarca'nın büyük bir şair, dahası İtalyan şiir geleneğinin büyük babası olduğu su götürmez bir gerçektir. Coluccio Salutati 1360'dan önce Nelli'ye yazdığı bir mektupta Nelli ve arkadaşı Petrarca'nın şiiri yeniden canlandırıldığını söyler ve Petrarca'nın Vergilius'tan daha büyük bir şair olduğunu yazar.

Felsefesinde olduğu gibi dil konusunda da Dante'den ayrılan bir yanı vardır. Dante her iki dilde de - Latince ve İtalyanca - yapıt vermenin gerekliliğine inanıyordu. Değineceği konunun içeriğine ve yöneleceği okur kitlesine göre dilini seçen Dante'den farklı olarak Petrarca, Latince ürün vermeyi yeğlemiştir. İki yapıtının dışında - Divan ve Utkular - ötekileri Latince'dir. Latince yazmakla yapıtlarına soyluluk ve yücelik kazandıracağını düşünmüştür.

CANZONIERE (DİVAN)

Yapıt şairin iç dünyasının enine boyuna bir yansımasıdır. Çok yoğun izleksel öğelerin en önemlisi şairin Laura'ya duyduğu aşktır. Kadının şairle olan ilişkilerinde takınmış olduğu tavır yaşamına yön verir niteliktedir. Yaşam çizgisi içinde kara - beyaz aşamalar ya da iniş-çıkışlar doğrudan doğruya Laura'nın şaire olan yakınlığı ya da uzaklığından kaynaklanan yaşamsal anlardır. Stil Nuovo (Yeni Biçem) çizgisinde Laura göksel bir varlıktır. Dahası, neo-platonik bir anlatımla kadın, tüm yaratıklar gibi, Tanrının bir işareti ve yeryüzündeki bir simgesidir. Bu nedenle hem yersel hem de gökseldir. Laura, göklerde dolaşan Dante'nin Beatrice'sinden farklılık gösteren, gerçekte Petrarca'nın Orta Çağla Humanist kültür arasında yaşamış bir geçiş dönemi şairi olduğuna işaret eden ve bu yönde belirgin ipuçları veren bir şahsiyet olarak karşımıza çıkar. Laura gerçekte var mıydı? Böyle bir kadınla şair yaşamının bir yerinde karşılaşmış mıydı? Yoksa şair imgelem dünyasının ürünü olarak kendine bir malzeme yaratmış ve bunun üstüne tüm yaşam felsefesini kurarak çelişkilerini, tutkularını, ihtiras ve beklentilerini, korkularını, aşklarını sergilemek fırsatı mı bulmak istemiştir? Gerçek ya da sanal; önemli olan günlük yaşamın acı ve iç ağrılarına, umutsuzluk ve umarsızlığına karşı sonsuzluk fikrinin en etkileyici çıkar yol olduğunu bilmesi ve insanları bu yöne yönlendirerek, umudun ve manevi zenginliğin sonsuzluk fikrinde saklı olduğunu salık vermesidir. Petrarca'da sonsuzluk fikri Tanrı bilinciyle bütünleşmektedir. Ona göre ebedî bir mutluluk için ulaşılması gereken son nokta Laura'nın, dolayısıyla Tanrının acıma duygusunu kazanmak olmalıdır. Yaptıktaki tüm izleksel öğeleri ayakta tutan bu anlayıştır.

I

Sone I

*Şair pişmandır ve utanç duyar aşkın oyunlarına geldiği için.
Dizeleri okuyanlardan özür diler.*

Siz ki değişik şiirlerimde sesini duydunuz iççekişlerimin,
besliyorlardı yüreğimi,
gençlik çağımın yanılgıları içinde
başka insandım ben bir ölçüde şimdikinden :

farklı ağlar,farklı konuşurum şimdi eskisinden,
bomboş umutlar, boşa ağlayıp sızlanmalar içinde,
umarım, bulurum aşk yarasını tatmış birinin yanında
acıma duygusu,aynı zamanda, hoşgörü.

Ne ki, şimdi anlıyorum nasıl alay konusu olduğumu.
tüm insanların yanında uzun süre,
ve utaniyorum kendi özümden sürekli bu yüzden:

çılgınlığımın ürünüdür utancım, duyduğum pişmanlık;
ve şimdi görüyorum apaçık bir biçimde,
hoş olan herşeyin dünyada kısa süren bir düşün olduğunu.

II

Sone II

Aşk'ın saldırılarına dayanır. Ne ki, bir gün sırtından ölümcül bir darbe yer.

Çaktırmadan almak için intikamını cezalandırmak istedi beni,
tek bir darbeye bin kere güvenmiş kişiliğinden ötürü,
aldı bu nedenle eline sinsice Aşk, vurmak için, yayını,
tıpkı yerini ve zamanını bekleyen bir insan gibi

istencem, dayanışma gücümdü karşı koymak isteyen,
yer tutmuşlardı yüreğimde, gözlerimde beni savunmak için,
çıkarken ölümcül darbe yuvasından, inerken yüreğime,
tüm okların vurmak için gitmesi gereken yerd.

Bu beklenmedik saldırıdan habersiz, bilemedim kendimi,
toparlayamadım gücümü, kazanamadım zaman,
gereken silahı elime almak için;

ne yazık ki düşünemedim sığınmak aklın yüksek ve çetin kalesine,
almamak için yara,
korumak ister beni, istencem bugün, ama, yapamaz ki.

III

Sone III

Aşk'ın ihaneti beklemediği bir günde gerçekleşir.

Göstermemişti o gün güneş tam tamına yüzünü,
yaratıcısı için duyduğu acıdan ötürü;
ben o gün çarpıldım, işte, silahsızdım ona karşı,
vurdu beni, Kadınım, o güzel gözlerin.

Gerek yok gibi gözüküyordu o gün,
önlemleri olmak için Aşk saldırılarına, rahat ve
erinçliydim, kuşkusuz; oysa o gün başladı
felaketlerim, tam yaslı bir gününde insanların.

Silahsızdım baştan aşağı beni bulduğu zaman Aşk;
açıktı gözlerimden kalbime inen yol,
kapı ve geçitler gözyaşlarıyla dolu.

Ne ki, vurmak oklarıyla beni o gün, o durumda,
katmadı, bana göre, şan şanına; göstermezken
yayını sana, sen silahlıyken.

IV

Sone IV

Laura'ya doğduğu yerden esinlenerek övgüler yağdırır.

Sonsuz kudret ve sanat gösterisiydi O'nunki
göz kamaştıran yaratıcı işlevini ortaya koyarken
yarattı yarım küreyi, kuzey ve güneydeki
ve Zeus'u, Mars'a oranla yumuşak huylu.

indi gökten yere aydınlatmak için kağıtları,
saklamışlardı gerçeği uzun yıllar boyu,
kopardı Giovanni ve Pietro'yu balık ağlarından
yer verdi onlara göklerin katında.

Roma'da değil, Giudea'da doğarak kayra gösterdi
doğduğu kente; herşeyden çok
alçak gönüllüğü her zaman, tutmaktan hoşlandı!

Bu küçük kentte bir güneş doğdu ısı ısı,
herkes eğildi önünde doğanın ve doğduğu yerin,
dünyaya böylesine güzel bir kadın verdiler diye.

V

Sone V

Laura'yı kendi adını, Lauretta'yı, kullanarak över.

İçimden gelen bir sesle çağırdım seni,
Aşk'ın yüreğime yazdığı adınla,
övgü çağrıştıran ilk tatlı hecelerin sesi vardı
çalınırdı dışarıdan insanların kulağına.

sonrasında görkem anıştıran heceler gelir,
güç verir bana bu yüce girişimimde ama,
son hecesi sus demektir; kaldıramam çünkü
tek başıma bu işi, başkaları da omuz vermelidir.

Laura adı övgü ve saygı demektir
insanların yanında; bir kere çağırmaya görsünler,
Ey, saygı ve övünceye değer kadın.

Ama Apollon gücenir belki de, görünce
konuştuğunu, sürekli yeşil kalan dallarından
kendini beğenmiş ölümlü bir dilin.

VI

Sone VI

Şairin sevdası sürekli kadının peşindedir.

Öyle yolunu sapıtmış, öylesine çılgın ki sevdam,
kaçmayı kafasına koymuş kadının gider arkasından
Aşk'ın bağlarından kurtulmuş hafif bedeniyle,
benim yavaş adımlarımın önünde gider uçarak;

çağırıp sokmak istedikçe onu daha güvenli bir yola,
o, giderek asmıyor kulak bana; yararı yok
mahmuz ya da dizginin getirmek için onu yola,
çünkü Aşk, doğası gereği, söz dinlemez biri yapıyor onu;

ne ki, zorla çekip alınca dizginini elimden,
ben düşerim çaresiz onun kucağına,
kötü yazgım gereği, sürüklenirim arkasından ölüme.

koparmak içindir, bir tek, defne dalından acı bir meyve,
tadına bakanların azdırır yaralarını,
sarmak yerine.

VII

Sone VII

Bir dostunu edebiyat ve felsefe okumaya zorlar.

Pisboğazlık, uykuculuk, başıboşluk
kaçırdılar dünyadan her türlü erdemi,
saptı bu nedenle nerdeyse doğru yolundan
kötü alışkanlıklara kurban oldu doğamız;

ve söndü tüm iyilik yıldızlarının ışığı,
onunla biçim kazanır insanlık yaşamı,
görülmedik bir şey gibi gösterilir parmakla,
nehir doğurtmak isteyen Helikon dağından.

Kim düşler ki bugün defne ağacını? Kim mersini?
"Çıplak ve yoksul kaldın, sen, felsefe"
kalabalıklar, alçak kazançlar peşinde.

Bil ki az dostun olacak öteki yolda yürürken,
sana daha da yalvarıyorum, ey soylu insan,
bırakma, n'olur, tuttuğun o görkemli yolu.

VIII

Sone VIII

Şair, Laura'nın doğduğu yerde birkaç kuş yakalar ve onlara ruhsal durumunu anlatmak için dostuna armağan olarak yollar. Şiir kuşların ağzından söylenmiştir.

İlk kez, burada, tepelerin eteklerinde
şekillenmişti güzel bedeni Kadın'ın
uyandırmıştı sık sık uykusundan gözyaşlarıyla
bizi sana gönderen adamı.

Yaşıyorduk özgürce geçerken bu ölümlü dünyadar,
tıpkı her canlının beklentisi içinde,
korkusuz, uzak kaygısından, önümüzü kesecek
herhangi bir engelin, yolumuzun üstünde;

ama bir tek avuntumuz var düştüğümüz bu zavallı durumda.
gelmişken ölümle burun buruna,
özgürce yaşanan günlerden sonra,

alınmış meğer intikamımız bizi bu duruma sokandan,
o da bir başkasının kölesi olmuş, yakınmış son durağa,
çakılı kalmış daha kalın bir zincirle bulunduğu yere.

IX

Sone IX

*Güneşin verimliliği artırmasına karşın Laura'nın gözleri neşe ve
mutluluk vermez.*

Paylaşıırken Boğa'yla odasını,zamanları
ayarlayan gezegen, yeniden; sihirli bir güç
yayılır kor gibi yanan boynuzlarından
kaplar yeni bir renkle dünyayı.

açıkta gördüğümüz yerler değil yalnızca,
çiçeklerle donanmış tepeler, kıyıları var ya..
karanlıklar da, ışığın ulaşmadığı köşe bucaklar
dönüşürler verimli toprağa bu sihirli gücün etkisiyle.

meyveler toplanır ya da benzeri şeyler; kadınlar
arasında bir Güneş gibi parlayan kadın da öyle,
dolaştırır gözlerinin ışınlarını içimde,

yaratır aşk düşünceleri, sözler, kırıltılar:
bakar, baksın istediği kadar ama, yetmez gene de,
yaratmak için içimde ilkbahar.

X

Sone X

Stefano Colonna'nın kendisiyle birlikte olmasını umar Köyün tadını çıkarmak için.

Şanlı Colonna, umudumuzu yasladığımız insan,
Latinlerin büyük ismi,
ayıramadı seni doğru yolundan Zeus'un öfkesi,
yağmur ve fırtınalarla tepemize inerken;

burada saraylar yok, tiyatrolar ya da localar; oysa
köknar var bir kaynağacı ve bir çam,
yeşil yeşil otlar arasında ve yakınımdaki dağ, sevimli,
şiiirler okuruz tırmanırken ve inerken eteklerine doğru;

alır, göklere çekerler aklını yerden insanların;
ya bülbüle ne demeli: ağlar,gözyaşı döker,
tüm geceler, tatlı tatlı, ağaçlar arasında.

dolar taşar aşk esintileriyle kalbim:
ne ki, yarıda kaldı böylesine büyük esenliğim, eksik;
yoksun bıraktın çünkü yoldaşlığından bizi, bayım.

XI

Balat I

Laura, şairin ona âşık olduğunu görünce bakışlarını ondar. kaçırr.

Peçeni örtüyorsan ya güneşten ya da gölgeden ötürü,
Kadınım. seni göremez oldum,
içimdeki o büyük sevdayı sen tanıdıktan sonra
yoktu yüreğimde yer bir başka sevdadan o sevdaya ötürü.

Güzel düşüncelerimi sakladığım sürece,
aklımı yiyen,içimde taşıdığım sevdamdan ötürü,
seni görürdüm. yüzün acıma duygusuyla çevrili;
ne ki, Aşk benden sana söz etmeye başladığında
sarı saçların o zaman o örtüye büründü,
ve aşk dolu bakışların yere indi,
yoksun bıraktı beni en çok beklediğimden;
o kada: ki yüzündeki peçenin kölesi oldum:
sıcakta soğukta her mevsimde ölüme sürerken beni,
o güzel gözlerinin ışığından yoksun kaldım.

XII

Sone XI

*Yaşlandıklarında aşkınının başına açtıklarını kadınına anlatacak
ve o da ona acıyacak diye umuyor.*

Çaresiz acı ve ıstıraplara göğüs gerebilirse eğer yaşamım,
gerektiği kadar,
ben görebileyim diye o güzel gözlerinde ışığın azaldığını,
son yıllarımın armağanı olarak;

ve dahası altın saçlarının gümüşe döndüğünü,
takmadığını artık göğsüne çiçekler, gıyınmediğini yeşiller,
ve yüzünün solduğunu; korkar ve çekinir oldum,
solgun yüzünden ötürü, ağlayıp sızlayamadım acılarıma;

ama gene de toplayacağım tüm gücümü Aşk'tan
aldığım güçle, yüreklilikle ve anlatacağım içağrıları
yıllarımı, günlerimi, saatlerimi dolduran.

ve güzel duyguları yaşamamıza engelse zaman eğer,
azalsın acılarım bir parçacık, yardımına koşan,
geç kalmış iççekişlerinle, en azından, senin.

XIII

Sone XII

Laura'nın aşkı onu esenliğe çıkarır.

Yüzünde Aşk taşıyan kadını,
karışınca kimi zaman öteki kadınların arasına,
daha da az güzel oldukça yanındaki her kadın ona oranla,
artar beni ona bağlayan sevda.

İyilikler olsun o yere, saate, zamana, öylesine
yükseklere bakabilmiş olduğu için gözlerim,
şükran borcun olmalı, ruhum, dedim,
böylesine onurlanma fırsatı bulduğun için;

aşk esintileri almaktasın o kadından,
onu izlediğin sürece yükselirsin doruklara,
herkesin ortak arzularının önemi yoktur senin gözünde;

sonsuz bir incelik bulaşır insanlara o kadından,
sürer seni, doğru yoldan göklere, o kadar ki ulaşmış,
ulaşmış gibiyim daha varmadan en yükseklere.

XIV

Balat II

*Laura'dan uzun bir süre ayrı kalacağı için gözlerinin doya doya
bakmasını ister kadına.*

Ey benim yorgun gözlerim,sizi öldüren
o kadının güzel yüzüne çevirdiğimde sizleri,
n'olur, dikkatli olun; çünkü Aşk
size meydan okuyor,onun içindir iççekişlerim.

Yalnızca Ölüm engelleyebilir aşk yoluna girmesini
düşüncelerimin, ki götürcektir onları
huzur limanına sağlıkları için;
en küçük bir engel bile gizleyebilir sizden esin perinizi;
çünkü daha az donanımlı
ve daha az güçlüsünüz siz düşüncelerime göre.
Ne ki, acılısınız siz,gelmeden önce
ağlama saati, ki çok yakınımızda;
kaçırmayın bu son fırsatı, küçük bir avuntunuz olsun,
uzun sürecek bu işkence yıllarında.

XV

Sone XIII

Uzun süre Laura'dan ayrı kalan şair yaşadığı duyguları dile getirir.

Her adım atışımda dönüp bakarım arkama,
zorlanarak taşıdığım yorgun bedenim; avuntu bulurum
o zaman senden esen havayla; güç verir bana
yürümek için "Ah, nasıl da yorgunum ama!" desem de.

Düşündükçe geride bıraktığım iyilikleri sonra,
yol uzun mu uzun oysa yaşam kısa;
ölgün ve şaşkına dönmüş, atamaz olurum adımlarımı,
başım önümde yere doğru,gözlerim yaşla dolu.

Kuşku düşer içime, kimi zaman, hüzünlü gözyaşları
dolarken gözlerime: nasıl da uzakta yaşar ki bu can
onu ayakta tutan ruhtan?

Ne ki,yanıt verir bana Aşk şöyle diyerekten: Unuttun mu
yoksa sen, bu bir ayrıcalıktır sevgililer için,
farklıdır yaşadıkları öteki insanlardan.

XVI

Sone XIV

Laura'dan uzaktır şair; başka kadınlarda kadını anımsatacak izler arar.

Ayrılıyor ak sakallı yaşlı adam
yaşamını sürdürdüğü o sevimli yerden,
ve şaşkına dönmüş ailesinden
sevgili babalarının çekip gittiğini gören:

sürükleyerek yaşlı bedenini
yaşamının en uzak günlerine doğru
çırpınıyor elinden geldiğince iyi niyetiyle
yıllardan, yorgun yürüyüşten kopmuş;

ve Roma'ya geliyor, sevdasının peşinde,
yüzünü izlemeye yukarıdakinin hayranlıkla
daha umut ettiği görmeyi yukarıda, gökte!

böylece, bitkin, kimi zaman arayarak giderim,
kadınım, olabildiğince, başka kadınların gözünde
senin o arzulanan gerçek yüzünü.

Çeviren. Ebru BALAMIR

XVII

Sone XV

Laura varken ve yokken şairin duyguları birbirine terstir.

Acı dolu gözyaşlarım iniyor yanaklarımdan
içcekişlerimin sıkıntılı rüzgarının eşliğinde,
çevirdiğim zaman gözlerimi sana doğru
yalnız sensin beni dünyadan koparıp alan;

O yumuşak ve tatlı gülüşünün
dindirdiği doğrudur arzularımı,
ve beni çekip aldığı, işkence veren ateşin altından
sana gözlerimi dikip hayran kaldıkça;

ne ki,kanım donar, ruhum buz keser sonra,
gördüğümde çevirdiğini benden tatlı bakışlarını,
ayrılırken, yazgım üzerinde etkili olan gözlerin:

özgürdür ruhum sonunda aşk anahtarları sayesinde,
çıkart kalbimden seni izlemek için
uzun süredir taşıdığı düşüncelerinin ağırlığı altında.

XVIII

Sone XVI

Aşkın yıkımına karşı koymak için Laura'dan kaçart ama boşuna.

Döndüğüm zaman tümünden o yana
görürüm güzel yüzünün parladığını Meryem'in
ve kalmıştır düşüncemde o parlak imgesi,
beni yakan ve yıkan azart azart içimden,

korkuyorum parçalanacaktır diye yüreğim,
görüyorum, sonuna gelmiştir yaşamım,
tıpkı bir kör gibi yol alırım, önümde yoktur ışık;
nereye gittiğini bilmez ama sürdürür yolculuğunu.

kaçarım önünden ölümün, ayak sesleri ensemde;
çok da hızlı değil adımlarım, gelmesin diye arkamdan,
her zamanki gibi, ona duyduğum sevdam,

sessiz kalmayı yeğlerim çünkü ölümcül acılı sözcükler,
neden olur ağlamalarına insanların;
oysa ben isterim ki dökülsün gözyaşlarım yalnız başına.

XIX

Sone XVII

Kendisini pervaneye benzetir. Ateşten kaçarken içine düşer.

Dünyada öylesine hayvanlar vardır ki gözleri güçlü
etkilenmezler güneşten geldiklerinde karşı karşıya,
bir başkaları, oysa, bakamazlar göz kamaştırıcı ışığa.
çıklarlar dışarıya ancak akşama doğru:

ve bir diğerleri çılgınca bir sevdıyla beklerler keyif almayı
ışıl ışıl yanan ateşe dalıp çıkmaktan
görürler sonra ateşin yaktığını
bu sonuncu takımdadır, üzgünüm, benim yerim!

Gücüm yok karşı koymak için ışığa
Kadınımın ve koruyamam, bilmem, kendimi
karanlık yerlerde ya da akşamın geç vakitlerinde,

çünkü yazgım sürükler beni, ışığa dayanıksız
ve yaşlı gözlerimle onu görmek için,
bilirim gittiğimi beni yakacak olanın arkasından.

XX

Sone XVIII

Laura'nın güzelliğini söylemeye çalışır ama boşuna.

Utaniyorum kimi zaman bugüne kadar sustuğum için,
Kadın'ım, söylemedim şiirlerle güzelliğini, dönerim
anılarla ilk kez seni gördüğüm güne; bir başkası
hoşuma gitmeyecek kadar güzel görünmüştün gözüme.

Ama boyumu aştığını biliyorum bu işin
ne de elimdeki yeğеğle yetkinleşecek gibi değil;
kalkışmaz, bu nedenle, böylesi bir işe aklım,
üstesinden gelemeyeceğini bildiğı için.

Çoğu zaman açılmıştır ağızım konuşmak için
ne ki, söyleyeceklerim düğümlenir, kalır kursağımda;
kim ki, bilemiyorum, böylesi yükseklere çıkabilir ?

Çoğu zaman yola koyuldum, dizeler yazmak istedim,
ama kalemim yazmadı, tutmadı elim;
ve aklım yenik düştü daha ilk satırında.

XXI

Sone XIX

*Laura,şairin aşkını küçümsemeye devam ederse kalbini zor
günler beklemektedir.*

Bin kere, ey benim tatlı düşmanım
sana kalbimi sundum, o güzel gözlerinde
barışı bulayım diye; ne ki o yüce aklınla
bakmak istemiyorsun sen aşağılara.

Bir başka kadın kavuşmak isterse eğer onun sevgisine,
yaşar boş ve gereksiz umutlarla:
olamaz artık kalbim ilk günkü gibi, çünkü
küçümsüyorum senin hoşlanmadığın her şeyi.

Kovmaya kalksam kalbimi,dileyemez senden yardım,
mutsuz sürgün yaşamında; ne yalnız kalabilir,
ne de gider arkasından bir başkasının;

şaşıracaktır çok iyi bildiğı yolunu kalbim,her ikimizin
işlediğı bu ağır suçtan ötürü; ne ki, benden çok senin
payına düşecektir suç oranı, seni sevdiğı kadar.

Altılı I

Sefaletinden Laura'yı suçlar,yazgısının değişmesi için yalvarır.

Yeryüzünde yaşayan tüm hayvanlar,
kimileri dışında ki güneşe çıkmazlar,
koşuştururlar gün boyu gün sürdürükçe;
ve gökyüzünde yıldızlar belirince
kimileri evine döner, kimileri ormanda yuvaların
en azından şafağa dek dinlenmek için.

Ve ben o güzel şafak atar atmaz
kaybolmaya yüz tutunca gölgeler yeryüzünde,
ve ormanda hayvanlar uyanınca
bir an olsun huzurum olmaz gün boyu;
yıldızların parladığını gördüğümde gökyüzünde,
gözlerim dolar ve beklerim gündüzü.

Akşam gündüzü kovalamaya başlayınca
karanlıklarımız şafakken bir başkası için
bakarım düşünceli acımasız yıldızlara
beni duygusal bir yaratık yaptıkları için;
kahrederim güneşi gördüğüm ilk güne,
yabanıl görüntümü sunduğu için insanlara.

Sanmıyorum yaşamış olsun ormanda
böylesine yırtıcı bir hayvan ne gece ne gündüz,
o kadın gibi; ağlarım onun için gölgede ve güneşte,
ağlamak yormuyor beni ne ilk uykumda ne tanyerinde;
ölümlü bir yaratık olmama karşın yeryüzünde,
benim süregelen aşkım yıldızların buyruğu.

Size dönmeden önce ey parlak yıldızlar,
girmek isterim sevgililerin aşk ormanına,
bırakarak bedenimi ki toz toprak olacak;
bir acıma duygusu yakalarsam onda, tek bir gün için,
birçok yıla bedel olacak ve bir gece boyunca,
beni mutlu edecek günbatımından başlayarak.

Onunla olabilsem güneş batar batmaz
ve görmesem hiçbir şey yıldızlardan başka,
ve bir gece sürse yalnızca, olmasa hiç şafak!
Dönüşmezse eğer bir yeşil ormana
kollarımdan kaçmak için, tıpkı o günkü gibi.
Apollon yeryüzüne inmişti onu izlemek için.

Ne ki, ben yer altında tahta bir sandukada olacağım,
günüm yıldız parçalarıyla dolu olacak,
tatlı tatlı ağaran güne güneş doğmadan önce

XXIII

Şarkı I

Aşkın etkisiyle uğradığı değişiklikleri sıralar

Şarkı söyleyecek, şarkılarla hafifleteceğim acımı
tıpkı gençlik yıllarımda olduğu gibi,
o zamanlar doğmuştu içimdeki o küçücük aşk fırtınası
büyüdü giderek, büyüdükçe zararına oldu hep;
özgürce söyleyeceğim şarkılarımı
Aşk içimde nefrete dönüşünceye dek.
Sonra anlatmayı sürdüreceğim, gücendiğini
nefretimden ne denli Aşkın ve ardından başıma gelenleri,
öyle ki birçoklarına örnek oldum;
başka dizelere de yansıttım acılarımı
binlerce kalem tükettim yolunda;
hemen hemen her vadiye yankılanır,
benim acı dolu iççekişlerim,
tanıktırlar yaşamımın ne denli ıstıraplı olduğuna.
Ve belleğim yardımcı olmazsa eğer,
her zamanki gibi, bağışlasınlar onu aşk acılarım,
ve düşüncem o kadına ilişkin;
öyle ki verdiği acıdan ötürü yer kalmaz bir başkasına,
ve unutturur beni bana zorla; ve içimi öylesine
uğraştırır ki ben yalnızca kabuğumla yaşarım

Ve ben bunu bilir bunu söylerim: İlk saldırısını yaptığı
günden bu yana Aşk, çok yıllar geçti,
öyle ki gençliğimden eser kalmadı;
ve yüreğimin etrafında buz gibi duygular
çelikten bir duvar ördü
sevmemek fikrim azalmasın diye,
gözyaşlarım ıslatmıyordu henüz göğsümü,
uykusuz geçmiyordu gecelerim ve sahip olmadıklarım,
bir başkasında tuhaf bir şeymiş gibi geliyordu bana
Tanrım, ne idim ne oldum?
Dereyi görmeden paçayı sıvamamak gerek.
Çünkü ondan söz ettiğimi duyunca o insafsız,
ve vuramayınca oklarıyla yüreğimi
bedenimden öteye geçip delik deşik,
yardımcı aldı yanına iktidarlı bir Kadını,
yaramadı aklım, gücüm, bağışlanmak dileğim
hiçbir zaman ona karşı ne eskiden ne şimdi:
Ve ikisi birden dönüştürdüler beni şu andaki halime,
canlı bir insan yerine yeşil bir defne ağacı oldum,
soğuk mevsimlerde yitirmez yapraklarını.

Nasıl şaşırdım, ayrımına varır varmaz
değişen bedenimin
saçlarımı gördüm, herbiri birer yaprak artık,
o yapraklarla bezensin istemiştım, oysa. saçlarım,
ayaklarımı gördüm, beni ayakta tutan, koşarken, yürürken,
her organım ruhumun yanında
iki kök oluverdiler dalgaların üzerinde,
Peneius'un değil, daha büyük bir ırmağın,
ve kollarımın iki dala dönüştüğünü gördüm!
Buz kestım korkudan
beyaz tüylerle örtülü olduğumu görünce,
umutlarım yandı, kül oldu işte o zaman,
oysa yükseklerden uçardı;
Bilmiyordum çünkü nerede ve ne zaman
bulacağımı kaybolmuş umudumu, ağlıyor sızlıyordum,
gidip geldim gece gündüz benden koparıp aldıklar yere,

orada burada aradım,suların içine baktım;
susmadı dilim hiç, konuştu,
konuşabildiği kadar kara talihimden ötürü;
ardından sesim değişti, kuğuya dönüştü rengim.

Gittim sevdiğim kıyılar boyunca
konuşmak istiyordum, yardım dilemek için,
ezgiler sunarak tuhaf bir sesle; böylesine tatlı
böylesine güzel sözler çıkmadı hiç ağızımdan
başıma gelenleri anlatmak için
o katı ve acımasız yüreği yumuşatacağım diye.
Varın siz anlayın duygularımı,
yalnızca anımsamak yakıyorsa beni böyle.
Konuşmam gerek sevgili ve tatlı düşmanımla ilgili,
şimdiye dek söylediğimin ötesinde,biliyorum,
ne desem boştur, yetmez onu anlatmak için.
Bir bakışı yeter gönülleri çalmaya düşmanımın,
açtı göğsümü, aldı yüreğimi eline,
ve bana şöyle dedi: "Ondan hiç söz etme".
Sonra bir başka kılıkta gördüm onu yalnız,
öyle ki tanımadım, ah nasıl da yanılır insan!
Dahası ona doğruyu söyledim, korkuyla dolu,
ve o bildiğim kılığına girdi
hemen yeniden, aman, Tanrım,
taş etti beni, neye uğradığımı anlamadım.

Yüzü allakbullaktı konuşurken
o taşın içinde tirtir tıtrır olmuştum,
İşitince onun sözlerini : "Bildiğin kişi değilim belki ben"
Ve kendi kendime şunu dedim : "Kurtulursam bu halimden
yakınmam bir daha yaşadığım yaşamdan:
Dön, Bayım,(*) gözlerim ıslansın dönüşünle".
Bilmem, nasıl oldu, ayağımı oradan çeker çekmez,
bir başkasını değil, kendimi suçlarken,
tüm gün ölü mü canlı mıyım anlamadan geçirdim.

(*) Bayım : Aşk : *Amore* (Aşk) sözcüğü İtalyancada *erkek* bir sözcüktür

Ne ki, zaman kısa
kalemim yetmiyor yazmaya anlatmak istediklerimi,
kafamdan kim bilir neler geçiyor aklımda tuttuğum,
ama yazıya dökemediğim birkaçının dışında,
dinleyenin aklını başından aldığı.
Ölüm çevrelemişti yüreğimi
susmak yararsızdı, elinden onu çekip almak için,
ya da yardımına koşmak baskı altındaki duygularımın.
Ağzımı açıp konuşmıyordum;
bağırdım bunun için elimde kağıt ve mürekkeple:
Ben ben değilim artık, hayır, ölürsem eğer, günah sizin.
Gözünde değer kazanacağımı sanıyordum
değersiz varlığıma karşın yazdığım dizelerimle.
ve bunu umuyor, yürekleniyordum ardından.
Kimi zaman alçakgönüllülük susar, ateş alır küçümseme,
ve ardından şunu öğrendim :
Uzun süre karanlıklarda kaldım,
yakarışlarıma karşın dönmedi geriye ışığım,
ve ben görmeyince etrafında gölgesini kadınının
ve raslamayınca hiçbir ayak izine,
yürürken uyuyan biri gibi,
attım kendimi bir gün yorgun, çayırların üstüne.
Suçlayarak orada benden kaçan ışığımı,
durdurmak istemedim artık gözyaşlarımı,
dökülsün istedim gönüllerince,
tıpkı güneş altında eriyip giden kara döndüm:
bitip tükendiğimi duyumsarken tüm varlığımla,
bir kaynak suya dönüştüm kayınağacının dibinde;
ıslak ıslak teptim tüm o yolları: Duyan olmuş mudur;
canlı bir insanın çeşmeye dönüştüğünü?
Açık ve nettir, herkesçe bilinir tüm söylediklerim .

Soyluluk Tanrı vergisidir insanlara,
gelmez çünkü bir başkasından böylesine bir kayra,
görse de kendini denk kendi yaradadına;
yorulmaz çünkü soylu insan bağışlamaktan asla,
alçakgönüllü yüreği ve tavrıyla,

her kim özür dilerse binlerce kabahat yaptıktan sonra
Durursa eğer doğasına karşı
ısrarlı yakarışlarına karşın karşıdaki insanın
öykünüyor demektir tanrısına,
korksun bir daha yapmasın diye,
direniyordur bağışlamakta; çünkü birinci hatasından
pişman olmayan insan,hazırlanır bir ikincisine.
Meryem duyduğu acıma duygusundan ötürü
çevirip baktı bana gözlerini ve tanıdı beni, gördü ki
cezası suçuna denk ve tüm iyi niyetiyle
çevirdi yeniden beni insan kılığıma.
Ama bilge insan güven duymamalı hiçbir şeye;
başlayınca yakarışlarıma yeniden taş yaptı beni,
etim ve kemiğimle ve yoksun kaldım bedenimden,
bir tek sesim vardı benim olan,
ölümü çağırdım ve o kadını, adı ve sanıyla.

Ey acılı ruhum,anımsıyorum, başıboş kaldın,
ıssız ve yabancı karanlık mağaralarda,
yıllarca ağladım ele avuca sığmaz dilenciliğimden ötürü,
ve sonunda öyle bir sona ulaştım ki
büründüm yeniden o karanlık bedenime,
sürüklendim sonunda daha acılı günlerimin eşiğine.
Çok çok üsteledim ona ilişkin arzularımı
o kadar ki bir gün ısrarla izledim, her zamanki gibi,
ve buldum o acımasız ve güzel yabancı hayvanı,
çıplak, bir pınarda yıkanırken
güneşin en çok sıcak olduğu bir anda.
Ben ki mutlu olmadım hiçbir manzaradan
durdum baktım uzun uzun; öyle ki utandı;
ya intikam duygusundan ya da gizlenmek için
ıslattı yüzümü elleriyle attığı suyla.
Doğruyu söylüyorum size, palavra gelebilir,
söküp aldı beni kendi bedenimden,
dönüştürdü beni bir geyiğe yalnız ve başıboş
orman orman kaçan;
bıraktı beni köpeklerimin sürüsüyle başbaşa.

Şarkım, ben olmadım hiçbir zaman altın bulutlar,
dönüşmedim verimli yağmurlara asla,
söndürmedim, Zeus örneği, içimdeki ateşten bir parça;
alev oldum, oysa, baştan aşağı bir bakışıyla; ve kuş oldum,
çıkım yükseklerle, hiçbir kuşun ulaşmadığı yerlere,
çektim onu da oraya dayanarak dizelerini;
bırakmadım hangi kılıkta olursam olayım defne ağacımı,
çünkü tatlı gölgesi bile yalnızca alıp çıkartır yüreğimden
her türlü sevdayı, yüreğimin hak etmediği.

XXIV

Sone XX

Şairi yazmaya zorlayan Stramazzo da Perugia'ya verilmiş bir yanıttır.

Yaprağını takanı onurlandıran ağaç; uzak tutun
göklerin öfkesini gürlerken büyük Zeus,
engel olmasaydı eğer ulaşmama şairlik tacına,
takıldığı herkesçe bilinir şiirce yazı yazana;

dostumdu sizin bu tanrıçalarınız bir zaman,
terkettiler kalleşce dünyamızı
ama kötü davranması bana o kadının,
uzak düşürmüştü beni ilk zeytin dalını bulandan.

Etiyopya'nın tozu kavrulmaz o korkunç kavrucu sıcakından,
benim kavrulduğum kadar utancımın,
yitirken en az özüm kadar sevdiğim şeyi:

daha dingin bir kaynak arayınız,
yoksun kaldı çünkü benim çeşmem her türlü sudan;
bir tek gözyaşlarımla damlattığımın dışında.

XXV

Sone XXI

Aşk şairi olan bir dostunun bir süre sonra yeniden sevgiye dönmesinden mutludur.

Aşk ağlıyordu, ben de onunla kimi zaman,
uzaklaşmadı adımlarım ondan hiçbir an;
ama, siz, görünce aşkın doğurduğu acı ve ıstırapı
ruhunuz çözüldü attığı düğünlerden;

oysa şimdi doğru yolu buldunuz Tanrı tarafından,
her iki eliniz havada yüreğinizle birlikte,
minnettarım ona, dinler iyiliğinden ötürü,
temiz yüreklilikle haklı dualarını insanların;

ve eğer, aşk yaşamına döndüğünüzde, bulduysanız
çukurlar ya da tepeler yolunuzun üstünde,
sizi o güzel arzularınıza sırt çeviren,

göstermek içindir size ne denli dikenli olduğunu yolun;
ve yokuşun ne kadar dik ve güç; ama tırmanmasında
yarar vardır, gerçekliğe ulaşmak isterken insanın.

XXVI

Sone XXII

Bir önceki soneyi yazdığı aynı dostuna aynı konuda yazar.

Benden daha keyifli gibi görünmüyor limanda
dalgalarla boğuşup yenik düşen gemi,
kıyıya ulaştığı zaman; acınacak durumdaki
insanlar, kıyıda yüzlerini toprağa sürerken;

benden daha keyifli olamaz boynuna
kement geçmişken serbest kalan tutuklu,
*Efendime uzun uzadıya savaş açmış o kılıcın,
kınına girdiğini gördüğünde.

Ve sizler, Aşk'ı göklere çıkaran, şiirlerinizle,
aşk şarkılarının büyük ustasına saygılarınızı sunun,
aşk dolu yaşamdan uzaklaşmış olan bir zamanlar.

seçkinlerin krallığında çünkü daha fazladır
pişmanlık duymuş bir günahkar ruhun değeri,
doksan dokuz günahsızdan.

* Etendime: Aşk'a

XXVII

Sone XXIII

*Papa Giovanni XXII'ın düzenlediği haçlı seferine arkadaşlarını
katılmaya çağırır*

Carlo'nun ardılı, saçlarını
süslemektedir atasından armağan kalan taçla,
çekmişti kılıcını kırmak için boynuzlarını
Babil dünyasının ve gelenlerin onun arkasından;

ve İsa'nın elçisi elindeki bir tomar anahtar
ve üzerindeki pelerinle döner yuvaya.
gelmezse eğer başına bir felaket onu yolundan alıkoyan,
görecektir Bologna'yı, sonra soylu Roma'yı.

Sizin tatlı huylu ve yumuşak başlı karınız
nasıl ki devirdi vahşi kurtları,^(*) devrilsin haklı
sevgiyle bir arada olanları ayırmak isteyen herkes;

siz avutun o Bayanı, henüz gözü yolda beklemekte,
ve kocasından dertli olan Roma'yı,
ve kuşanın kılıçları, İsa adına hepiniz artık.

(*) Colonna'nın düşmanları, Tuscolo kontları.

XXVIII

Şarkı II

*Giacomo Colonna'ya yazar.Colonna, Lombez'in erdemli ve
aydın piskoposudur. Fransa Kralı IV. Fillippo'nun Haçlı seferini
desteklemesini ister.*

Ey göklerde beklenen güzel ve mutlu ruh,
taşıyorsun henüz taşıdığımız bedeni sen de,
ama başkaları gibi değil,
değil çünkü senin yolların artık dikenli;
Ey Tanrı'nın sevgili kulu,saygılı hizmetçi,
bu yollardan ulaşılır ancak krallığına.
Bak, bir batı rüzgarı var arkanda
destek oluyor daha şimdiden kayığına,
dönmüşsün sırtını kör dünyanın nimetlerine,
yelken açarken en güzel limana:
alıp götürcek rüzgar geçirip seni bu karanlık vadiden,
orada ağlamıştık günahlarımız ve günahları uğruna,
koparıp alacak yerleşik tutkularından seni,
dosdoğru bir yol boyunca
doğuya doğru, yüzünün dönük olduğu yerdir.

Belki inananlar ve içten gelen dualar
ve ölümlülerin kutsal gözyaşları

ulaşmıştır en yüce merhamet duygusuna,
ve belki olamadılar olmaları gerektiği kadar güçlü,
uyandırmadılar Tanrı katında bağışlama duygusu,
çekemediler ilahi adaleti yanlarına.
Ne ki, o güzelim kral,gökleri yöneten,
çevirir gözlerini sevgiyle haçı diktikleri,
o kutsal topraklara;
ve esin kaynağı olur genç Carlo'ya,
geciktikçe zararımıza olan intikam duyguları,
Öyle ki Avrupa'nın içağrılarına nedendir uzun yıllar;
yardımına koşar gönülden bağlı karısının(*),
yalnız bir sözü yeter
titretmek ve ürkütmek için Babil dünyasını.

Her kim ki yaşar Fransa'da
Pirene dağlarının eteklerinde,Ren kıyılarında,
ve tuzlu sularda,hıristiyanlığın işaretini taşır;
İber yarımadasında oturan, gerçek şöhretin
peşindeki her İspanyol, bırakır arkasında
İspanya'yı,kral Aragon'u izlemek için.
İngiltere, Okyanus'un kuzeyden güneye
ıslattığı tüm adalarıyla,
Hıristiyanlığın etkisindeki tüm topraklar,
değişik dil, silah ve giysi ile insanlarla dolu.
hazırdır omuz vermeye bu soylu girişime.
Hangi aşk, hangi evlat sevgisi, hangi kadın tutkusu
böylesine değerdir, böylesine haklı bir içerik taşır,
bu haksızlığa karşı çıkmaktan?

Dünyanın bir bölümü buzlar ve taş kesmiş
karlar altındadır yılın her gününde,
uzaktır her an güneşi görmekten;
bulutlu ve kısa günler yaşanır orada,
savaş ruhluların toprağıdır,
lmek ise umurunda değil bu insanların.
Ve bu insanlar alışkanlıklarının dışında,
kuşanırlarsa silahları, Almanlara özgü hırslarıyla,

* Kilise: Kilise, İsa'nın eşi konumundadır.

Hıristıyanlara değil, müslümanlara karşı,
Kızıl Deniz'in berisindeki Türkler, Araplar
ve Kaldeliler: tüm ikiyüzlü, inanırsız bu halklara,
nasıl korku salacağımızı göreceksiniz;
yakından savaşmasını bilmeyenlerin
kılıı, mızrak değil silahları, ancak, okları var,
uzaktan uzağa rüzgarın yardımıyla attıkları.

Yıllardır artık kurtarmak gerek boynumuzu
boyunduruktan ve parıalamak gerek
yüzümüzdeki peıeyi, görüşümüzü kapatan;
gösterme zamanıdır o soylu aklını göklerden aldığın,
sana lmsz Apollon'un armağanı.
Göster belagatını, erdemini
ya dilinle ya da yazacaklarınla;
ve eğer Orpheus ve Amphion söylencelerini
okurken şaşırmıyorsan,
hiı şaşırmayacaksın yankılanan sözlerine
uyanırsa İtalya çocuklarıyla birlikte;
o kadar ki kapacak mızrağını İsa iıin
ve bu yaşlı anne görmek isterse eğer gerıeği,
bulamayacaktır hiıbir gerekıe böylesine güzel,
böylesine kutsal, yaptığı savaşların hiıbirinde.

Sen ki eskil ve ıağcıl kağıtları okudun
bilginı artırmak iıin, uıarken yerdeki ağırlığınla göklere;
biliyordun, Mars'ın oğlunun kurduğu imparatorluktan
ı kez saılarını süsleyen kocaman Augustus'a dek,
Roma'nın ne denli cömert olduğunu,
ıok kez. yandaşlarının haklarını savunurken
düşmanın hakaretlerine karşı.
Ama şimdi artık cömert değilse bile,
minnettar ve sadık olmalı, diyorum,
intikam duygusunda Meryem'in oğluna,

düşmanlarının yaptıkları aşağılamalara karşı.
Çünkü düşman tarafı
insanlığın savunmasında
ister gönülden İsa'nın karşı tarafta olmasını.

Anımsa, Xerxse'nin aşırı yüreklice gışımını,
topraklarımızı ıgal etmek için
köprüler yaptırdı denizin üzerine,
ne ki,bozguna uğradı, karalar giyindi,
İranlı kadınlar kocalarının ölümü üzerine
ve kana boyandı Salamina denizi.
Yalnız bu değil zavallı doğulu halkın
başına gelenler; utku peşinde
koştuklarına inandırılmış oldukları için,
bir de Morathon savaşı vardır, mezar oldu düşmanlara,
Leonida bir avuç insanla savunmuştu; daha nice
utkular var okuduğun, dinlediğin bir başkasından;
diz çok Tanrı'nın önünde,
yakarmanda yarar var,
sana güzel günler saklamasını istiyorsan eğer.

Ey şarkım, sen şerefli kıyıları göreceksin,
benim görmediğim: deniz,dağ,ırmak
değil engelim,yalnızca Aşk'tır,
beni uzak tutar o kıyılardan;
yaktıkça o görkemli ışığı, beni daha da bağlar kendine;
doğa da karşı duramaz artık olacaklara.
Git, şimdi, yitirme yoldaşlarını yol boyunca,
kör değil, elbette, Aşk, her zaman,
başka tutkuların da olduğunu bilir, güldüren ve ağlatan.

Şarkı III

Laura'nın önünde her türlü iradesini ve öfkesini yitirir. Ama onu sevmeyi sürdürür.

Yakışmadı yeşil, kan kırmızısı ya da siyah giysi
hiçbir kadına bu kadar çok şimdiye dek,
ne de topladı altın sarısı saçlarını örük örük
böylesine güzel, beni benden alan kadını kadar;
alır götürür beni
özgürce yürüdüğüm yoldan, boynumu uzatamam
daha hafif bir başka boyunduruğa.

Ve eğer ruhum kendini yitirir,
hazırlanırsa acı çekmeye
ve acı sürüklerse onu belkilere,
beklenmedik görüntüsü çıkar karşısına kadınımin,
çekip alır ruhumu kötü niyetlerinden,
uzaklaştırır çünkü yüreğimi çılgın girişimlerden
ve öfkem sevgiye dönüşür görüntüsüyle.

İntikamım acı olacak şimdiye dek çektiğim
ve çekeceğim aşk acılarından ötürü,
sağaltmazsa eğer yaraları yüreğimdeki,
beni kendisine bağlayan ve iplerimi çözmeyen kadın,
kapatmasın isterim tümünden onun kibirli ve öfkeli tavrı.
benim alçakgönüllü tavrıma karşın aramızdaki yolu:
onu görmemi sağlayacak olan zaman zaman.

Ama gözlerimi siyaha ve beyaza açtığım
o saat ve o gün,
boşalttım yüreğimi, yerimi aldı Aşk hemen ardından;
o gün o saat ilk nedeni oldu acılı yaşamımın;
ve o kadındır bir başka nedeni, aynasıdır çağımızın,
onu görüp de dilini yutmayan kişi
ya tahta ya da kurşundan yapılmış olmalıdır.

Acımın ayırımına ilk varanı kanıyla ıslatan
sol yanımdaki yaralardır,
durduramaz beni isteklerine boyun eğmekten,
bu yaralardan ötürü gözlerimden dökülen gözyaşlarım.
Cezasını çekmeli çünkü çekmek zorunda olan,
ruhumun onun içindir ıstırabı.
ve yaraları yıkamak zorunda olanındır.

İstencemin dışında gelişir düşüncelerim;
tıpkı o kadın(*) gibi, yorgunum artık,
dayamak isterim kılıcın ucunu bağrıma;
ne ki,yakarırım gene de benden elini çekmesin diye,
çünkü göklere ulaşan bir tek dikensiz yol odur,
kim istemez en sağlam gemiye binmek
o görkemli dünyaya ulaşmak için.

İyilik yıldızları yoldaş olmuşlardı
o yazgılı batına
o güzel doğum yeryüzünde gerçeğe dönüştüğünde;
bir yıldız gibiydi dünyada ve tıpkı bir defne ağacı,
korudu soyluluk işareti yeşilini
çekmedi üstüne yıldırımını,
boyun eğmedi zorba rüzgarlara.

Uğruna övgüler dökmeye kalksak dizelerle,
dünyada eşi olmayan biri de
yorulabilir gene de yazmaktan
kim hangi bellekle
aklında tutabilir ki gördüğü güzelliği,
gözlerinden fışkıran;
kalbimin kapısını açan, erdemler yumağı kadınınım

Güneşin ulaştığı hiçbir yerde,
bulamaz senin gibisini Aşk, Kadınım.

(*) Kadın: Didone

Altılı II

Laura'yı her zaman sevecek,aşkına karşılık vermediğini bile bile.

Genç bir kadın vardı yeşil defne ağacının altında,
kardan daha beyaz ve daha soğuktu gördüğümde,
gün görmemişti yıllar yıllardır,
sözleri,yüzü ve saçlarını çok çok hoşlandım,
öyle ki sürekli gözlerimin önünde
ve benimle olacak her zaman karada ve denizde.

Düşüncelerim kıyıya ulaşmış olacak,
defne ağacında yeşil yaprak yok olduğu zaman;
yüreğim huzurlu, gözlerim kuru kalacak,
ateş buz kesecek,kar yanacak alev alev;
saçlarımin yerinde yeller esecek
daha kaç yıl bekleyeceğim ben o günleri.

Zaman geçiyor. yıllar uçup gidiyor ardından
bir anda ulaşıyoruz ölüme
ya siyah ya da beyaz saçlar vardır başımızda
o tatlı defne ağacının gölgesinde kalacağım,
en sıcak yaz gününde, en soğuk kış aylarında,
ta ki son gün bu gözlerimi kapayacağım.

Görmedim böylesi güzel günleri
ne bu çağda ne de geçtiğimiz yıllarda;
beni yiyip bitirdi tıpkı güneşin karı erittiği gibi,
gözyaşları ırmağı oluştu ardından,
Aşk alıp götürdü onu acımasız defnenin ayağına,
dalları pırlantadan, saçları altından.

Korkarım yüzüm ve saçlarım değişsin daha önce,
gerçek merhametiyle bana baktığını görünce,
benim idolüm canlı bir defne ağacına oyulmuştur;
yanılmıyorsam eğer saymakta, yedi yıl oldu,
gidiyorum oradan oraya iççekişlerim yanımda
gece gündüz,sıcakta ya da karda.

İçim ateş dolu, dışım bembeyaz kar,
yalnızca bu düşüncelerle,ama başka renk saçlarla,
ağlayarak sürekli o kıyıdan o kıyıya,
gözlerine birilerinin acıma duygusu verinceye kadar,
belki de bin yıl sonra;
yaşayabilirse bu güzelce sulanan defne ağacı. (*)

Altın ve sarı yakut güneşte, karın üstünde yaya kalır,
sarı saçları ve gözlerinin yanında,
beni ölüme götüren zamanından önce.

(*) defne ağacı: Şairin dizeleri

XXXI

Sone XXIV

*Laura'nın ruhu bedeninden ayrılınca göklerin en yüksek katına
çıkacaktır.*

Bu incelikli ruh ayrılıyor aramızdan
zamanından önce çağırılmış öbür dünyaya,
eğer yukarıda ağırlanırsa gerektiği kadar; en mutlu
köşesinde yer bulacaktır kendisine göklerin;

eğer düşerse üçüncü gezegen ile Mars arasına,
güneşin ışığı gölgede kalacaktır,
ve sonsuz güzelliğini izlemek için ruhlar, ona değer,
etrafında halka olacaklardır.

eğer bulursa güneşin evinin altında yer
üç gezegenden herbiri daha az ondan güzel,
yalnızca onun adı ve ünü anılacaktır.

oturmaz o beşinci gökte;ama daha da yükseklere
uçacak olursa, Zeus'u ve dahası gittiği her yerde,
kesinlikle, bulduğu yıldızı gölgede bırakacaktır

XXXII

Sone XXV

Aşka ilişkin düşünceleri ancak ölünce son bulacaktır.

Ben yaklaştıkça giderek en uzaktaki güne, daraltmıştır her zaman
yoksul günlerini insanların, alışkanlığı gereği;
görürüm zamanın gittiğini daha hızlı ve uçarak sanki
ve ona ilişkin umutlarımın boş ve geçersiz olduğunu.

Ve derim ben düşüncelerime: Çok uzağa gidemeyiz artık,
konuşmak için aşktan, çünkü bu ağır ve sert dünyevi ağırlık,
tıpkı yeni yağmış kar gibi,
erimektedir ayaklar altında, bulacağız sonunda barışı;

son bulacak çünkü bedenimizle birlikte umudumuz,
onu böylesine uzun bir zaman oyalayan,
ve neşe, gözyaşı; korku, öfke:

göreceğiz sonunda net bir biçimde insanların,
nasıl boşuna sürekli yanılısamalar ardından koştuğunu,
ve nasıl sürekli boşuna içağrısıyla boğuştuğunu.

XXXIII

Sone XXVI

*Laura hastadır. Şairin rüyasına girer ve iyileşeceği konusunda
ona garanti verir.*

Yanmaya başlamıştı bile aşk yıldızı doğudan,
ve öteki, parlak ve güzel,
biliyordu luno'yu kıskandırmayı
saçıyordu etrafa ışıklarını kuzeyden.

yaşlı kadın kalkmıştı yatağından, yün eğiriyordu;
yarı giyinik ve yalınayak, açmıştı közün üstünü;

yakıyordu yüreklerini o saatler sevgililerin,
her zaman ki gibi, ağlatıyordu çünkü;

umudum tükenmek üzereydi ki, doldu
yeniden yüreğime ama alışılmış yollardan değil(*)
uyku bürümüştü çünkü ve ıslaktı acıdan.

Tanrım, ne kadar değişmişti öncesine oranla!
"Niçin kırıyorsun cesaretini?" der gibiydi bana,
bu gözleri görecek zamanın var daha.

(*) alışılmış yollardan: gözlerden

XXXIV

Sone XXVII

*Apollon'a yalvarır ona kutsal olan defnenin aşkına Laura'yı
iyileştirmesini diler.*

*Apollon, sürüyorsa daha o güzel arzun,
hani, Thessalia yakmıştı yüreğini dalgalı
suların kıyısında ve unutmadıysan daha sevdiğin
o sarı saçları; geçmesine karşın aradan yıllar.*

*güç kıran buzdan ve sert, kötü havadan,
süreduran, sen çıkmayınca dek ortaya,
savunursun şimdi kutsal ve saygın ağaç dalını
önce seni tuzağına düşürdü sonra da beni;*

*seni acı dolu yaşamında ayakta tutan
umuduna yaslan, içindeki sevgiyle ilgili,
dağıtmak için çevrendeki bulutlu havayı;*

*göreceğiz, işte, o zaman bir tansık gibi
başucumuzda oturduğunu kadınınızın; otlar
üstünde dallarıyla kendisine gölge yaparken*

XXXV

Sone XXVIII

İnsanlar Laura'ya olan aşkının ayırdına varmasınlar diye yalnızlığı yeğlemektedir. Ne ki, Aşk onu hiçbir yer ve zamanda terketmez.

Yalnız ve düşünceliyim bomboş sokaklarda
dolaşır dururum, başıboş, yavaş ve ağır adımlarla;
gözlerim dikkatli, çünkü kaçırmak isterim
insanoğlunun ayak izlerinden bedenimi.

Yoktur bunun dışında bir başka umarım,
saklamak için kendimi, halkın üstümdeki gözlerinden;
bellidir çünkü içten içe nasıl yanıp tutuştuğum
neşeden yoksun, kupkuru yüzümün görüntüsünden;

Öyle ki, sanıyorum, biliyorlardır artık dağlar, taşlar,
dereler,ormanlar ve yabanıl hayvanlar ne tür bir yaşam
sürdürdüğümü, saklı tuttuğum, titizlikle, bir başkasından;

Gene de sapmasını bilemem öylesine taşlı,
öylesine dikenli yollara, gelmesin diye Aşk ardımdan,
o benimle, ben onunla söyleşmekten uzakta

XXXVI

Sone XXIX

Ölümü çağırır,ama bilir acısını hafifletmeyeceğini.

Bilsem ölümün kaldıracağını ağırlığını sırtımdan
aşk düşüncemın, beni yerlerde süründüren;
ellerimle yok eder, toprağa gömerdim
bu iğrenç organlarımı ve üstümdeki o ağırlığı;

ama salt bir geçiş olacaktır, korkarım,
bir gözyaşından diğetine ve bir savaştanı ötekine,
Çizginin bu yanındayım, nm kapalı daha,
yarısı bu yanda bedenimin, yarısı o yanda.

Zamanıdır artık göndersin üstüme yayındaki
acımasız ipliyle elindeki son okunu;
boyanmış, ıslak daha önce bir başkasının kanıyla;

Diliyorum, sizden, sonumu ey Aşk ve ey sağır kadın, (*)
ki boyadın beni herkesi boyadığın renge,
ama unuttun almayı beni yanına.

(*) sağır kadın : Ölüm

XXXVII

şarkı IV

*Laura'dan uzak olmaktan ötürü üzüntü duyar. Ve bir daha göre-
meyeceğini düşünür.*

Pamuk ipliğine bağılıdır
acılı yaşamım,
omuz veren olmazsa eğer
korkarım, kopar gider, kısa sürede
hüzünlü ayrılışımdan sonra çünkü
sevgili esenliğimin,
bir tek umudum kaldı yaşamımda,
buraya kadar sürdürdüğüm;
"O güzel yüzünü
görmüyorsun ama
ayaktasın daha -diyordu- ey hüzünlü ruh.
Güzel günler, mutlu anlar

geri döner mi dersin?
Gideni geri getirmek olanaklıdır belki?"
Bu umuttu, işte, beni ayakta tutan bir zaman;
ne ki, şimdi yok oldu artık ve yaşlandım onunla.

Zaman geçiyor, saatler öylesine koşuyor ki
yollarını tüketmek için,
benim de kalmadı vaktim,
ölüme nasıl koştuğumu düşünmek için.
Doğudan beliren güneş ışığının
görüyorum ulaştığını
karşı kıyıya
uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra.
Yaşam da böyle kısa
çok nazik ve dayanıksız
ölümlü insanların varlıkları,
ve ben kendimi uzakta bulunca
o güzel yüzden,
ve yetmeyince arzum kanatlarımı açmak için,
her zamanki umudum kalmıyor artık
ve ne kadar yaşarım bu durumda bilmiyorum.

Her yer bana hüzün veriyor, görmediğim zaman
Tanrı buyruğu o güzel gözleri,
tatlı düşüncelerimin
anahtarı oldular;
yaman sürgün daha da yaman olsun diye,
uykumda, yolda ya da oturduğum yerde
istemiyorum başka bir şey,
ve gördüğüm hiçbir şeyden hoşlanmıyorum onlardan sonra.
Kaç tane dağ, su,
deniz, ırmak
benden gizliyorlar o iki ışığı,
dingin ve güzel bir havaya çevirmişlerdi
karanlıklarımı, ne ki, anımsadıkça tüm olanları

kendi kendimi yiyip bitiriyorum!
Ne derli keyifli ve neşeliydi yaşamım o zaman,
sıkıntılı ve çetin geçen güncelden anlıyorum!

Tanrım, konuştuğça tazelenirse eğer
o içimi yakan arzu ki
o gün doğmuştu,
en canalcı parçamı arkamda bıraktığım gündü;
ve eğer doğruysa Aşk'ın azaldığı uzaklık artıktı,
kim dōkecek ateşime benzini
ateşimi alev alev yakacak olan?
Niçin susup da ben de taş olmak istemem ki?
Kristal olsun, cam olsun
göstermez dışarıdan asla
içindeki bir başka rengi,
umarsız ruhlar da göstermezler daha fazla
içlerini,
ve o tatlı çılgınlığı,yüreklerindeki,
ancak gözleriyle dışa vururlar, ağlamaklı
gece ve gündüz ararlar çünkü ağlatanları.

İnsanların doğasında vardır çoğunlukla,
sevmek isterler,
yeni şeyler sevmek
insanı acıya boğacak,iç ağrısı verecek şeyleri!
Ve ben öyle biriyim, ağlamak işime yarar;
ve sanki elimden geleni yapıyorum,
gözlerim yaşla dolsun diye
yüreğim acıyla dolarken.
O güzel gözlerden söz etmek
zorlasın isterim beni ağlamaya,
ve dokunduğum herşey
bana duyumsatsın isterim acıyı,
koşarım sık sık ve girerim
içine acının dolup taşıdığı yere,
ve cezalanmış olur böylece yüreğimle birlikte
Aşk'a yol gösteren rehberlerim(*)

(*) Aşk'a yol gösteren: Laura'nın gözleri

Altın sarısı örgüleri güneşe
nispet olmalıdır çokca,
ve o dingin bakışında
gizlidir Aşk'ın sıcaklığı
beni zamanından önce öldüren;
ve o bilge sözcükler
ender ve kolay kolay duyulmayan
bana yol gösteren, rehberim olan,
yoklar artık yanımda; kırılmıyordum
kolaylıkla insanların sözlerine,
set çekerdi önüme,
onun meleksi ve iyimser sözleri,
ve uyandırırdu ruhumda
çok büyük arzuyla erdem duyguları;
o kadar ki duyduklarımın hepsi artık
canımı sıkmaktan başka bir işe yaramaz.

Bu dağlık ve yabanıl yerler
uzak tutarlar gözümden
beyaz ve narin ellerini
ve ince yapılı kollarını
gururlu ve alçakgönüllü davranışlarını
genç yüreğini,
yüce aklını saklı tuttuğu gibi,
bilmem ki umabilir miyim
bir kez daha görmeyi ölmeden önce?
Kimi zaman umutlanır
kimi zaman yiter gider umudum,
umudum kırılırken
göremeyeceğimi anlarım göklerin kadını,
orasıdır soyluluk ve erdemin bulunduğu yer,
orası olsun isterim benim sığınağım.

Şarkım, eğer o huzurlu yerde
görürsen Kadınımı
sanıyorum, umuyorsundur,
benden çok uzaklardaki
o güzel elini sana uzatacak diye,
ona dokunma ve diz çok önünde,
ve de ki en kısa zamanda orada olacağım,
ya çıplak ruhumun içinde ya da etten ve kemikten bedenimle.

XXXVIII

Sone XXX

Orso dell'Anguillara'ya Laura'nın peçeyle yüzünü örttüğünü ya da başını öne eğerek ya da eliyle kapatarak gözlerini görmesini engellediğini söyler ve yakını.

Orso, yoktur hiçbir nehir, bataklık, deniz,
bir ırmağın sularının akmadığı, gölgesiz
duvar ya da tepe ya da dal: gökyüzünü
örtmeyen ve dünyayı ıslatmayan sis;

yakınmam herhangi bir şeyden yakındığım kadar
bir peçeden. görüşümü kapatan, gizlerken benden
iki güzel gözü, şunu söylerken:
ye bitir kendini, ağla, ağlayabildiğin kadar.

indirdiğinde yere gözlerini, ya alçakgönüllülük
ya da gururundan, tüketirsin benim neşemi, ne ki,
neden olur benim ölümüne zamanından önce.

ve bir de kar gibi bir elden ötürüdür benim ıstırabım,
hazırdır her zaman versin diye bana sıkıntı
ve durur gözlerimin önünde bir kayalık gibi.

XXXIX

Sone XXXI

Değerli bir arkadaşını görmeye gidemez Laura ile aynı yerde oturduğu için. Gidemeyişine neden olarak Laura'yı gösterir.

Korkuyorum, evet, saldırır diye güzel gözler,
yer bulmuştur orada, Aşk ve ardından ölümüm,
kaçarım onlardan kaçtığı gibi çocukların dayaktan;
uzun zaman oldu kaçmaya başlamış olmam.

Bundan böyle en yüksek, en dik tepeler olacak
tırmanmak isteğimi kabartan, karşılaşmamak için,
duygularımı yok eden kişiyle; bıraktı beni,
alışkanlığı gereği, buz kesmiş bir taş gibi ortada.

Yavaş adım atıyorsam eğer sizinle görüşmeye gelirken,
yakın olmamak içindir beni yiyip bitiren kişiyle,
olmaz, umarım, bu gecikmem, özür kaldırmaz bir gerekçe.

Dahası var, dönmek, kaçtığım yer ve şeylerden,
yenerek korkuyu yüreğimi baskı altında tutan,
küçük olmayan bir işareti olacak sana olan bağlılığımın.

XL

Sone XXXII

Bir dostuna San Agostino'nun kitaplarını yollaması için ricada bulunur.

Eğer Aşk ya da Ölüm kesmezse hızımı üzerinde
çalıştığım tezgahtaki yeni işimle(*) ile ilgili ve eğer
başarırsam kurtulmayı yapışkan ökse otundan,
bir gerçeği ötekiyle yanyana getirmeye çalışırken;

çift dikişli olacak elimin altındaki iş,
bir yandan çağdaş biçimli, öteki yandan eskil sözlü,
korkuyorum aslında bilgiçlik taslarım diye,
bomba gibi patlayacak göreceksin Roma'da.

Ne ki, kalmadı elimde bitirecek kadar
yapmakta olduğum işi gerekli olan o mübarek ipten,
oysa o sevgili pederde var fazlasıyla.

Niçin bana karşı elin böyle sıkıdır? Oysa alışkın
değilsin sen? Yalvarıyorum, elin açık olsun bana karşı,
göreceksin, kalemimden çıktığını değerli şeylerin.

* Yeni iş: Africa ya da De virus illustribus yapıtları.

XLI

Sone XXXIII

Laura ayrılırken gök bulutlarla kaplanır, rüzgâr çıkar ve fırtına kopar.

Ayrıldığında her zamanki yerinden defne ağacı,
Apollon'u kendine bağlamıştı insan kılığında;
oflar, poflar, terler Vulcanus işi başında
sivri uçlu şimşekleri hazırlarken Zeus'a.

kimi zaman yağan yağmur gibi, kimi zaman kar
ya da gürler, bakmaksızın Ocak mı Haziran mı olduğuna;
ağlar toprak ve güneş uzaktır
görür çünkü sevgili yoldaşını bir başka yerde.

Saturnus ve Mars devreye girerler yüreklilikle
acımasız yıldızlar ve Orion kırar dümenleri
hüzünlü gemicilerin, parçalar yelkenlerini silahlarıyla.

Aelous duyumsatır Neptunus ve Iuno'neye allakbullak olduğunu,
bize o güzel yüzün çekip gittiğini anımsatırken
meleklerin özlemle beklediği.

XLII

Sone XXXIV

Laura'nın dönüşüyle bulutlar kaybolur ve çiçekler açar.

Tatlı yüzlüm, alçakgönüllü, hoş kadınım
saklamaz artık görülmemiş güzelliklerini;
boşuna çalışır elleri kızgın ocakta,
atalarımızın yaşdaşı Sicilyalı demircinin,

alınmıştı elinden çünkü Zeus'un silahları
Aetna'da(*) her türlü savaşa hazır;
ve kızkardeşi(**) kendini yeniliyor gibi geliyor sanki
baktıkça Apollon'un güzel yüzüne yavaş yavaş;

Batı yakasından hafif bir rüzgar eser,
rahattır yol almak, deniz üstünde, beceri istemez
ve her tarafta çiçekler açar otlar içinde;

kaçarlar kötü niyetli yıldızlar her bir yandan
püskürttü onları o güzel yüz, sevda dağıtan
o kadar çok gözyaşı döktüm ki onun uğruna.

(*) Aetna: Vulcano, Zeus'un silahlarını burada hazırlardı
(**) Kızkardeşi: İuno (Hava tanrıçası)

XLIII

Sone XXXV

Laura gidince hava kapanır.

Letona'nın oğlu o günden bu yana
dokuz kez bakmıştı yukarıdaki balkondan(*)
görmek istemişti o kadını,**) bir zamanlar boşuna
iç çekmişti onun yüzünden, oysa, şimdi başkaları çekiyor;

Aradı boşuna uzun süre,yorgun,bilemedi,
nerede olduğunu, yakında mı, yoksa uzakta mıydı?
aklını kaçırmış gözükte bize, acıdan,
çok sevdiği şeyi arayıp da bulamayan biri gibi.

(*) Apollon, Güneş, dokuz kez doğuda gözükmişti
(**) o kadını: Dafne'yi

Üzgün ve hüzünlü bir köşede yalnız,
görmeyi döndüğünü beklediği yüzün, övgü bulacaktır
mutlaka, yaşarsam eğer, binden fazla kağıtta.

ve değişmişti o söz konusu yüz, acıdan,
o kadar ki ağlıyorlardı o anda o güzel gözler:
ne kı, hava değişmedi, kaldı önceki gibi.

XLIV

Sone XXXVI

*Düşmanları da insana ağlar ama Laura şair için bir damla yaş
dökmedi.*

Thessalia'da elleriyle kardeş kanı döken insan(*)
bulamaya hazırdı ortalığı kana,
ağladı, kızının kocasının ölüsü önünde,
tarıyınca bildiği yüz hatlarından;

ve Golia'nın alnını patlatan çoban,**) ağladı,
kendisine başkaldıran aile bireyi için;
ve iyi yürekli Saul'ün durumu karşısında;
o uğursuz dağ ondan bu yana bunun ıstırabını çeker

Ama senin yüz rengin sararmadı acıdan
aldın önlemini, hazırdın çünkü her zaman,
Aşk'ın saldırısına karşı; boşa gitti atışları,

bin ölüme bedel acıyla yoğurdun beni;
bir damla gözyaşı ne ki,inmedi daha
o güzel gözlerinden, öfke ve küçümseme yerine.

(*) Julio Cesare

(**) Davide

XLV

Sone XXXVII

Laura aynaya bakar ve görüntüsüne aşık olur,ve şairi unuttur.

Rakibim, (*) alışkınsın sen görmeye onun yüzünde
gözlerini, saygılıdır Aşk'a ve göklere,
bir başkasının (**) tatlı ve mutlu
güzelliğiyle çarpar seni görülmedik biçimde

Gururlusun ondan ötürü, Kadınım, kovdun beni
benim tatlı sığınağımdan dışarı: herkesi
acıandıran sürgünüm! Hak etmiyor muyum,
yoksa, senin yalnız başına oturduğun yerde kalmayı

Ne ki, kendimi çakmış olsaydım oraya sağlam çivilerle,
kendi kendine hayran seni, böylesine çetin ve kibirli
yapamayacaktı seni ayna, benim zararına,

ve eğer anımsayacak olursan Nergiz'in yaşamını
görürsün seninkiyle aynı sona vardığını:
ama yoktur böylesine güzel bir çiçeği ağırlayarak.

(*) Rakibim: Laura'nın aynası

(**) Laura'nın kendisinin

XLVI

Sone XXXVIII

Aynalardan nefret eder,çünkü şairi unutmasına neden olurlar.

Altın ve inciler, kırmızı ve beyaz çiçekler,
kuruyup solacakları yerde kışın,
dikene dönüştüler zehirli ve sert
göğsümde duyuyorum sağımda. solumda: uçlarını

Günlerim bu nedenle gözyaşı dolu ve kısa,
ama suçlarım daha çok öldürücü olan aynaları,
görülmaz çünkü çok kez yaşlandığı büyük acıların
bakmakla sürekli sen aynaya, yordun gözlerini

Aynalar ağzını kapattılar efendimin, (*)
yalvarıyordu sana benim için, ne ki, sustu,
gördüğünde kendi kendinden hoşlandığını;

Aynalar cehennem sularında biçim aldılar,
ve boyandılar unutkanlığın sonsuzluğunda;
orada verildi ölümün ilk işaretleri.

(*) Efendim: Aşk

XLVII

Sone XXXIX

Laura'yı görmek ona hayat verir.

Duyuyordum yüreğimde tükendiğini
senin can verdiğin güçlerin, ama doğaldır,
bilirim, yardım edildiğini,
savaşı her yeryüzü canlısına ölüme karşı,

özgür bıraktım, bu nedenle, baskı altında tuttuğum
sevdami; yol verdim ona belli belirsiz bir yolda,
çünkü gece gündüz beni o yöne çağırmasına karşı,
ben onu, isteği dışında, soktum tam tersi bir yola.

Utancı dolu ve ağır adımlarla sürükledi beni,
görmek için o güzelim gözleri; kaçmıştım, oysa,
ben onlardan, rahatsız olmasınlar diye varlığımdan

Yaşayacağım artık bir süre daha,
güç katacak bir tek bakışınız yaşamıma çokca,
ve öleceğim sonra, inanmazsam sevdama.

XLVIII

Sone XL

Şairin aşkı o denli güçlü ki açığa çıkmayı bilmez.

Nasıl ki canlanır ateş ateşin yanında,
yağmur oldukça kurumazsa nehirler,
nasıl ki biri, bir benzerinin yanında büyür, güç kazanırsa,
ya da bir başkası omuzlanırsa düşmanı tarafından;

Aşk, sen ki yön verirsin tüm düşüncelerine aşıkların,
destek alırlar senden aşık ruhlar, iki ayrı bedende oturan,
niçin kırarsın arzularını ruhların, görülmedik
biçimde, öylesine yoğun sevdalarına karşı?

Belki tıpkı Nii gibi düşerken yükseklerden
sağır eder ya yakın duranları büyük gürültüsünden ötürü.
ya da güneş kör eder, gözünü dikip bakanları,

sevdalar da öyle, barışık değillerse kendi içlerinde
gidemezler, gitmek istedikleri uzaklardaki yere;
yavaşlar adımları, artan mahmuz darbelerine karşın.

XLIX

Sone XLI

*Laura'nın önünde ne konuşur,ne ağlar ne de üzüntü duymayı
başarır.*

Yalandan uzak kalasın diye elimden geleni yaptım,
elimden geldiğince seni hep göklere çıkardım,
nankör dilim, sen, öfke saçtın benim ağzımdan,
utançla birlikte; beni onurlandıracağın yerde;

çünkü gerek duydukça senin yardımına, kayra dilerken
o kadının huzurunda; buz kestin giderek daha fazla;
ve konuşmaya başladığında, kopuk kopuk çıktı
sözlerin ağzından, düş gören birinin konuştuğu gibi.

Hüzünlü gözyaşlarım,her gece yanımda,
eşlik edersiniz bana, yalnız kalmak isterim, oysa,
sonra kaçıp gidersiniz yanımdan, barışımı(*) bulduğum an;

ve siz öylesine tetikte,acı ve ıstırap vermek için bana,
iççeğişlerim, kırık dökük, yavaş ve yorgun,
oysa, bir tek sizsiniz kalbimin aynası, susmayıp konuşan.

(*) Barışımı: Laura'yı

L

Şarkı V

Günlük yaşamın yorgunluğunu üzerinden atmak için herkes dinlenmeye çekilmiştir. Şair Aşk'la girdiği savaşımında bir an olsun ateşkes yaşamaz.

Göklerin erken karanlığa büründüğü
bir mevsimdi, güneş koşar adımlarla
gidiyordu. belki onu bekleyen başka insanlara;
yabancı bir ülkedeki yalnız başına
yorgun ihtiyarcık, evinden uzak,
sıklaştırır adımlarını, giderek daha fazla, daha fazla;
ve tek başına
bir günün sonunda
bulur ancak bir parça avuntu
biraz dinlendikten sonra;
unutur sıkıntı ve dertlerini yolculuğunun getirdiği.
Ne ki,günümü altüst eden acılar artar,
beni bırakıp gittiği an o ışık,
sonsuz dek yanacak olan

Güneş ateş parçası tekerleklerini döndürür
döndürmez, yer açmak için geceye; ardından iner
o çok yüksek dağlardan gölge üzerimize,
açgözlü köylü bırakır araç gereci elindeki,
dudaklarında bir türkü ve dizeler dizer,
atar üstünden günün tüm yorgunluğunu
ve oturur sofrasının başına,
fukaradır sofrasıdır,

soğan ekmek, tuz biberdir sofrasını süsleyen;
herkesin heves ettiği ama bir türlü ağzına koymadığı.
İsteyen neşesini bulur öyle ya da böyle,
oysa ben bulamadım, bırakın neşeyi
bir an olsun erinci bile,
ne gece ne gündüz, hiçbir mevsimde.

Ve çoban görünce en büyük gezegenin
evinin yolunu tuttuğunu
ve doğadaki yolların karardığını,
ayağa kalkar ve elindeki değnekle,
kırları, göletleri, ormanları arkada bırakarak,
güder yavaş yavaş sürülerini;
ve ardından insanlardan uzak bir yerde
bir kulübede ya da bir kovukta
serer yere yeşil yaprakları:
ve yatar, uyur, atarken kafasından düşünceleri.
Ah Aşk, ah! Oysa sen o saatlerde daha çok,
o yırtıcı hayvanı sürersin üstüme beni yiyip bitiren,
sesim, adımlarım, ayak izlerimin üstünde;
ve bağlamıyorsun onu bağlarınla kaçıyor, gizleniyor senden.

Gemiciler de öyle uzak bir limana demir atarlar
ve çekilirler dinlenmeye güneşin ardından
kuru tahtanın üzerinde, üstlerindeki yırtık pırtık giysileriyle.
Ne ki, güneş dalgaların ortasına inse de
İspanya, Fas ve Cebelitarık boğazını
bıraksa da arkasında
ve erkekler, kadınlar
ve dünya ve hayvanlar
dindirseler de acılarını
ben acılarıma son veremiyorum asla,
ve gün be gün artıyor iç ağrılarım:
çünkü artık giderek çoğalıyor sevdam
nerdeyse on yıl olacak,
ve beni kim kurtaracak bu acılardan bilmiyorum.

Ancak biraz konuşarak rahatlıyorum; görüyorum
döndüklerini akşamları öküzlerin özgür kırlardan,
ve saban çektikleri tarlalardan.
Ama niçin benim iççeğişlerimden yok kimse
beni kurtaran? Niçin boyunduruğum
altında eziliyorum ki? Niçin gözlerim gece gündüz hep ıslak?
Oh zavallı başım, ne bekliyordum ki
ilk kez gözlerimi
yüzüne diktiğimde
tanımak istiyordum onu, imgeliyerek yüreğimle,
çıkmadı bir daha oradan ne zorla ne kumazlıkla,
sevenleri birbirinden ayıranın
tuzağına düşmeden önce?
Ve bilmiyorum, onunla nereye varacağını?

Şarkım, sabahtan akşama
benimle olman
seni benim gibi mi yaptı yoksa!
Ortalıkta gözükme istemiyorsun, artık, neden?
başkalarının övgülerine aldırmadan;
o dağdan o dağa geçerken yapacakların olacak
düşüneceksin, beni nasıl yaktığını, ayaklı taş
dönüşmüş o kadının aşkının, sırtımı dayadığım.

LI

Sone XLII

Taşlaşmak istemektedir şair, acıları yaşamamak için.

Gözlerimin içindeydi nerdeyse
gözlerimi uzaktan kamaştıran ışık
Thessalia'da(*) kılık değiştiren o kadın gibi
değiştirmek isterim ben de kılığımı:

ve ben ona dönüşemiyorsam eğer, hiçbir şeye
yaramıyor zaten dönüştüğüm kadarıyla
bir heykel olmak isterim o durumda,
asıklı suratlı, oyulmuş taşların en katısına

ya da elmastan ya da beyaz mermerden bir heykel
yüzümdeki korkudan ötürü, ya da akikten
cimri ve aptal halkın gözbebeği

böyle kurtulurdum boyunduruktan ağır ve eziyetli,
o kadar ki ben o yaslı ve yorgun adamı kıskanırım,
omuzlarıyla Fas'a gölge yapan.(**)

(*) Defne ağacına dönüşmüştü Dafne

(**) Atlante :Medusa'nın aşkına Fas adındaki dağa dönüşmüştü.

Madrigal I

Şair Laura'yı ırmakta peçesini ıslatırken görür ve heyecanlanır

Diana böyle güzel görünmemiştir sevgilisine
böylesine bir raslantı sonucu
onu buz gibi suların ortasında gördüğünde,

benim yabanıl ve acımasız çoban kızımın
bana görüldüğü kadar; sarı ve baştan çıkarıcı
saçlarını rüzgardan koruyan başörtüsünü ıslatırken;

Öyle ki bu yazın ortasında, güneş yakarken ortalığı,
ben titriyorum, buz gibi aşk yarasından.

Şarkı VI

*Bir Romalı senatöre (belki Bosone di Gubbio) yazar bu şarkıyı,
İtalya ve Roma'nın yazgısını değiştirmek için çalışmaya çağırır.*

Ey soylu ruh, can verdiğin organlar içinde
değerli, bilge ve zeki bir beyefendi
konuk olmuştur sana yolculuğu boyunca;
Roma'yı ve başıboş yurttaşlarını yönettiğin
soylu asaya(*) ulaştığına göre,
çağır onu eski yolculuğuna:
Ben sana söylüyorum, görmüyorum çünkü
parladığını bir erdem ışığının; yokoldu artık dünyada,
utanın yok yaptığı kötülüklerden ötürü.
Ne bekliyor, nedir arzuladığı İtalya'nın,

(*) Soylu asa: Senatörlük asası

bilmem, felaketlerinden haberi yok sanki:
yaşlı, başıboş ve yavaş,
uyuyor sürekli ve onu uyandıracak kimse yok.
Yakalıyabilsem keşke ben saçlarından!
O tembel uykusundan, sanmam, artık başını
kaldıracağını, istediğin kadar çağırsan da.
atamayacaktır çünkü üstündeki yıllanmış ağırlığı:
Dünyanın başkenti Roma, yazgısı gereği,
senin ellerinde artık
titremesini ve kendine gelmesini sağla.
Yakala o darmadağın olmuş o kutsal saçlarından
duraksama bir an bile,
o uyuşuk kadın çamurdan kurtulsun diye.
Ben gece gündüz ağlıyorum çektiği acıdan ötürü,
umudum çoğunlukla sendedir artık:
ve eğer Mars'ın çocukları
bilirlerse çevirmeyi kafalarını geriye,
bu, bana göre, ancak senin zamanında olur.
Eskil duvarlar,(*) sevenlerin var, korkanların da,
titretirsin dünyayı daha,eskiyi anımsadıkça
ve geriye dönüp bakıldığında:
ya taşlar; altında yatanlar var,
dünya durdukça
adları duracak ve duyulacak olanlardır.
Tüm arkada kalanlar eskil dünyadan sana umut bağlar,
kurtarmanı bekler kötü alışkanlıklardan
Ey büyük kahramanlar(**) ve sadık Bruto(***),
kim bilir nasıl mutlu oldunuz duyunca
bulunduğunuz yerden yerinde yapılan bu atamayı!
Sanırım Fabrizio da
mutlu olmuştur duyduğunda bu haberi
ve "sevgili Roma daha da güzel olacaksınız" demiştir.

(*) Eskil duvarlar: Roma'nın duvarları

(**) Publio Africano ve Emilio Africano

(***) Brutüs: Sezar'ın oğlu olan değil, Lucrezia'nın intikamını alan kişi.

Ve eğer göklerde yeryüzü konuşuluyorsa,
bedenlerini aşağıda bırakmış ve
yukarıya çıkmış olan yurttaş ruhlar, sana
yakarıyorlardır bu kardeş kavgasına bir son ver diye;
insanlık çünkü güvende duymuyor kendisini,
ve gidemiyorlar azızlerinin yattığı yerlere;
bir zamanların kutsal yerleri şimdilerde,
savaştan ötürü, dönüştü hırsızların beldesine,
iyilerin ayak basmadığı yerler oldular:
ve sunaklar arkasında, çıplak yontular arasında
en akla gelmedik suçlar tasarlanmakta.
Tanrım, ne kadar çarpık işler bunlar !
Çan sesiyle topluyorlar insanları savaş alanlarına
oysa çanlar Tanrı için yukarıya asıldılar.

Kadınlar gözlerinde yaş, çocuklar
daha yaşlarının baharında ve yaşlılar yorgun,
kin ve nefret içinde, bıkkın yaşadıkları hayattan
ve kara, kül renkli, beyaz tünikli rahipler,
öteki bahtsız ve sakat kalmış insanlarla birlikte
bağırıyorlar: "Lütfen, bayım, yardım edin!"
Zavallı halk şaşkın sana yaralarını gösterir binlerce
Hannibal'i bile, değil ötekileri,
acındıracak kadar vahim
ve Tanrı'nın evine bir göz atacak olursan,
yanıyor tümünden, göreceksin, ne ki, söndürmek yeterli
birkaç kıvılcımı, bitirmek için tümüyle
öylesine ateşli gözüken ihtirasları:

Ayılar, kurtlar, aslanlar, kartallar, yılanlar(*)
mermerden yüce sütuna karşı(**)

(*) Romalı ailelerin simgeleri

(**) yüce sütun: Colonna(sütun) ailesi

sık sık ve zarar veriyorlar kendilerine:
senden yardım dileyen
o soylu hanım ağlıyor onların haline
söküp at kötülük tohumlarını bağrından.
Bin yıldan çok zaman geçti
kalmadı kimse soylu ruhlardan onunla yaşayan,
oysa zamanında ne kadar da çok vardı.
Yazık, şimdi insanlar hırslı, olması gerektiğinden,
saygı duymuyorlar hiç böylesi bir anaya!
Sen kocası ol, ya da babası:
senden bekliyor oldu her türlü yardımı,
çünkü büyük babanın(*) başka beklentileri var.

Çok azdır kötü talihin ters düşmediği
soylu ve yüce girişimlerle; görülmemiştir uyuştuğu
ruhtan kopup gelen eylemlerle.
Oysa şimdi açarak girdiğin yolda senin,
kendini bağışlatmak ister birçok hatasından ötürü,
ve bir kere olsun farklı davranmakta her zamankinden:
Ama bilinen şu ki dünyada hiç kimseye
açılmadı sana açıldığı kadar bu yol
şöhretini sonsuza taşıyabilmesi için,
ve sen ayağa kaldırabilirsin, yanılmıyorsam eğer,
dünyanın en soylu iktidarını.
Ne kadar onur duyacaksın, kim bilir duyduğunda:
"Bir başkaları genç ve güçlüyken yardım ettiler,
oysa bu adam yaşlılığında onu ölümden kurtardı".

Şarkım, Tarpeius dağının tepesinde bir atlı göreceksin;
tüm İtalya'nın onurunu taşıyan,
kendisinden çok bir başkası için kaygılı.
Ona şunu söyle: "Seni birebir tanımayan biri,
sana aşık olmuştur adından ötürü, ve diyor ki
Roma her an acıyla gözleri yaşlı ve ıslak
senden merhamet diliyor yedi tepesinden uzanarak.

(*) Büyük baba: Papa

LIV

Madrıgal II

Aşkın sunduğu tehlikeleri görür ve kendisini geri çeker.

Yüzünde aşk kadını olduğuna ilişkin işaret vardı
boş aşklara sürdü yüreğimi o yolcu kadın,
herşey çok daha önemsiz gözüküyordu gözüme:

Yürürken kadınım o yeşil çayırların üstünde
uzaktan gelen bir ses duydum yüksekte.
Ey,düşünsene, ne kadar çok dolaştın boşuna ormanlarda.

İşte, o zaman bir kaynağacının gölgesine sığındım
düşünceli ve etrafımı kolluyordum
çok tehlikeli geldi bana yolculuğum:
ve geri döndüm daha öğle vakti olmadan.

LV

Balat III

Giderek aşkın daha kölesi olduğunun ayrımına varır.

O ateşin söndüğünü düşünüyordum
soğuk havalardan ve genç olmayan yaşımdan ötürü,
ateş ve işkence ruhumda alevleniyor yeniden.

Hiçbir zaman sönmedi tümünden alevler,
bildiğim kadarıyla, yalnızca közlendi,
korkarım ikinci yanıışım daha da kötü olsun
ortalığa saçtığım bol bol gözyaşlarımdan ötürü.
Acıyı damıtmak gözler yoluyla yerinde olur,
alev ve ateşle sarmalanmış yürekten;
acıım büyük eskisi gibi,korkarım giderek büyümekte

Sördürmedi mi o ateşi, yok etmedi mi
hüzünlü gözlerden sürekli dökülen dalgalar?
Aşk, geç fark etmiş olmama karşın, ister ki
yiyip bitireyim kendimi iki uç nokta arasında
ve atar kemendini farklı biçimlerde boynuna
ben kurtulmasını umarım, oysa, kalbimin
gördüğümde takıldığını ökseye güzel yüzündeki.

LVI

Sone XLIII

Laura ile buluşma fırsatını kaçırmıştır.

Yüreğimi parçalayan kör arzum yüzünden kendi
kendimi kandırdım mı yoksa, saatleri iple çekerken,
şimdi konuşurken ben, uçup gidiyor zaman,
ayrılmıştı, bana ve bana duyduğu acıma duygusuna

Hangi gölge öylesine acımasızdır ki tohuma zarar verir
tam da arzu edilen meyveleri vereceği anda?
Hangi yabanıl hayvan kükreyerek dalar sürülerimin arasına?
Hangi duvar örülür el ile başak arasına?

Bilmiyorum, ne yazık ki, ama şunu bilir, şunu söylerim ki
yaşamımı daha karartmak için
Aşk böylesi keyif veren bir umuda sürükledi beni.

Aklıma okuduklarımdan birşeyler gelir şimdi,
ne ki, insan bilemez son yolculuğundan önce,
nelerin beklediğini gelecek günlerde kendisini.

LVII

Sone XLIV

Aşkın keyfine varamaz, çünkü ona acı vermektedir.

Bana doğan fırsatlar yavaş ve ayak sürerler gelirken,
umutsa belli belirsiz ve sevdam giderek yükselir,
huzursuz eder beni beklemek, beklemek bu fırsatları,
ve ayrılık zamanında, kaplandan daha hızlıdır.

Tanrım, karlar kara olacak ve ısınacak hava,
denizler dalgasız ve Alplerde her türlü balık bulunacak,
ve güneş oradan, ta uzaklardan, öteden batacak
Fırat ve Dicle'nin birlikte doğdukları yerdir orası;

yoksa bulamam aradığım barışı onda, soluksuz kalırım,
ey Aşk, ey Meryem. değiştirin artık ortak tavrınızı,
bağlaşıklık güç kurdunuz birlikte haksızca bana karşı;

ve eğer bulursam bu kadar çok acının ardından tatlılık,
keyfi kalmayacaktır artık yaşadıklarımın sonu;
ve göremeyeceğim bir başka kayra onlardan(*)

(*) Onlardan: Laura ve Aşk'tır.

LVIII

Sone XLV

Dostu, Lumi piskoposu Agapito Colonna'ya gönderdiği üç armağana bu Soneyi ekler.

Gözyaşlarından yorgun yanağını yeterince,bayım,
dinlendir isterim bunlardan birinin üstünde,
ve kendinizi kaptırmayın, derim, o acımasızla
ilişkilerinizde,sararıp soldurur arkasına takılanları;

öteki ile kapatınız sol tarafta bulunan yolu,o yoldan
geçmişti daha önce kandırmacaları, Ağustos'ta olsun,
Ocak ayında,gösteriniz kararlı olduğunuzu,
çünkü yol uzun mu uzun, oysa zamanımız kısa.

ve üçüncü ile bir ot çayı içiniz
söküp atacaktır düşünceyi, kalbinize acı çektiren,
başta acı olur ama,sonunda mutluluk verir size.

beni kalbinizin en seçkin yerine koyup saklayınız,
öyle ki korkmayayım Stige'deki kayıkçıdan:
eğer çok şey istemiyorsam sizden

LIX

Balat IV

Görmemesine karşın onu sürekli sevecektir ölümü pahasına.

Beni önceleri sevmeye iten gerekçeler
başkalarından ötürü ortadan kalktı,
benim kararlı tavrımda hiçbir değişiklik yok oysa.

Altın saçlarının arasına gizlemişti bağını,
beni ona bağladı Aşk,
o güzel gözlerinden çıktı o buz gibi soğukluk,

ve yüreğimi deldi geçti,
kaçamak bir bakış atarak;
bir tek anımsamak yeterli
ruhum her türlü arzudan soyutlansın diye.

Yoksun kaldım ardından o güzel sarı saçlardan,
Tanrım, o tatlı bakışlardan,
iki tane ışığın, soylu ve güzel bakışı
ve ardından kayboluşu beni yiyip bitiriyor :
Aşk uğruna ölüm şerefli bir ölümdür,
ölmek pahasına ve acı çeksem de
Aşk çözsün istemem beni düğümünden

LX

Sone XLVI

Defne ağacı niteliklerini yitirsin ister. Çünkü şaire acımasızca davranmıştır.

Narin ağaç,uzun yıllar sevdim seni,
o güzel dalların küçümsemediği sürece beni,
bu hastalıklı aklım çiçek açtı gölgede,
acı ve derterim artarken;

Acımasız ağaç bulamıştı tatlıya kendisini;ben de
kendime güveniyordum böylesi yanılsamalara karşı;
bir tek noktaya toplamıştım dikkatimi, hüznü,
açmazlarından konuşuyordu sürekli düşüncelerim;

sevdalılar ne derlerdi acaba,okuduklarında, benim
gençlik dizelerimi, umutlanmışlardır mutlaka,
kara bağlamışlardır şimdi o kadının tavrından ötürü ?

Şair taç yapmasın başına dallarından. Zeus davranmasını
ayrıcalıklı; Güneş öfkesine öfke katsın;
kurutsun var olan herbir yeşil yaprağını.

LXI

Sone XLVII

Aşkına etki ve tepkisi olan herşeyi kutsar.

Gün, ay, yıl, mevsim, zaman
ve saat, an kutsansın
ve ülke ve yer, beni kendisine bağlayan
bir çift gözle karşılaşmamı sağlayan;

kutsansın ilk tatlı içağrım
Aşk ile birleşmekten kaynaklanan
ve yay ve oklar beni hedef alanlar
ve en son, yaralar yüreğimde yer edenler;

kutsansın sesim, o kadar çok bağırdığım
Kadınımın adını anacağım diye,
iççekişlerim ve gözyaşlarım, arzularım;

kutsansın tüm kağıtlar; ona ün sağladığım
ve üzerine düşüncelerimi döktüğüm;
yalnız onun için. bir başkası için değil.

LXII

Sone XLVIII

*Yolundan saptığı için Tanrı'dan özür diler ve kendisini daha iyi
bir yaşam biçimine kavuşturmasını diler.*

Göklerin egemeni,yitirilmiş günlerden, boşuboşuna
harcanmış gecelerden sonra yüreğimi yakan
o acımasız sevdam eşliğinde bakakalmışım
yüz güzelliğine, tavırlarına, benim sonumu getiren;

Lütfen,göster ışığınla yolumu,döneyim diye
bir başka yaşama ve daha güzel uğraşlara,
öyle ki rakibim utansın bana boşuboşuna
kurmuş olduğu tuzaklardan ötürü.

On bir yıl geçti, Bayım, (*) acımasız
boyunduruğa boynumu uzattığımdan bu yana.
aşkın kölesi olanlar daha çok bilirler ağırlığını.

acı bana bu hak etmediğim ıstırabımdan ötürü;
yol göster bu aylak düşüncelerime daha iyi bir yer için;
ve anımsat onlara bugün nasıl çarmıha gerildiğini.

(*) Bayım: Tanrım

LXIII

Balat V

Yaşamı Laura'nın ellerindedir.

Takılınca gözün ölümü çağrıştıran
görülmedik rengime,
ve acıdın halime, bana selam verdin,
soyluca, yüreğimi ayakta tutmak için.

Bu benim çelimsiz yaşamım, arkamdan sürüklerim,
armağanıdır, tartışmasız, o güzel gözlerinin;
ve o tatlı sesinin meleksi;
biliyorum onların sayesinde ayakta duruyorum;
tıpkı tembel bir hayvan gibi, nasıl ki değnekle ayaklanır;
benim de ağır kanlılığımla gideren onlardır.
Yüreğimin biri ve öteki anahtarı elinde senin,
Kadınım, bundan çok mutluyum,
Her rüzgara yelken açmaya hazırken:
senden gelecek herşey başımın üstüne.

LXIV

Sone XLIX

Laura'ya sürekli yaşayacağı yer olan kalbinden nefret etmemesini salık verir.

Çıkabilecek olursan öfke ve kızgınlıkla,
gözlerin yerde ya da başın önünde eğik.
ya da hızlı adımlarla herkesten fazla,
burnunu büküp, dürüst ve içten yakarışlarla,

ya da bir başka biçimde,
göğsümdeki yerinden; orada Aşk,ilk günden bu yana
çok dal budak salmıştı oysa; haklısın,derim
bana böylesine kötü davranmakta;

yetişmez, doğrudur, narin bir çiçek çorak toprakta,
çünkü coşkusu vardır kendine göre;
haklıdır, doğasına uygun bir yer bulmakta.

Ne ki, yazgın yasak koymuştur sana. bir başka
yerde yuva kurmana; nefret etmemeye bak,
en azından, bir parçacık, bulunduğu yerden.

LXV

Sone L

Aşk'a yalvarır Laura'nın yüreğinde kendisinininkine benzer bir ateş yakmasını ister.

Tanrım,nasıl da gafil avlanmıştım başlangıçta,
Aşk ateşinin yüreğimi yaktığı ilk günümde
ve yavaş yavaş efendim kesildi başıma yaşamımda
ve çıkıp oturdu yüreğimin başına.

Ben böylesine işkence görmüş olmasından ötürü,
sanmıyordum kendinden ve değerlerinden ödün
vereceğini, bu kadar güzel korunmuş yüreğimin;
ne ki, böylesi gelir başına kendini beğenmişlerin;

geç kalınmıştır her türlü savunmada bundan böyle,
bir tek şunu denemek dışında: tutar mı yoksa tutmaz mı
göz önünde, Aşk, ölümlülerin yakarışlarını?

yakarmayacağım bir daha,yakarmam olanaklı değil,zaten
yanmasın diye yüreğim gereğinden çok fazla
ama dileğim odur ki o kadın da almalı ateşten payını.

LXVI

Altılı III

Laura kışa benzer ve ona karşı her zaman böyle olacağını bilir.

Ağır bir hava var ve bıktırıcı bir sis,
kızgın rüzgarla çevresinde yoğunlaşmış,
keşke kısa bir zamanda yağmura dönüşse,
ırmaklar tıpkı cam gibi,buz kesmiş,
vadilerde yeşillikler yenne,
görünmüyor kırağı ve buzdan başka birşey.

Ve ben buz gibi hava duyumsuyorum yüreğimde,
ağır düşünceler altındayım tıpkı bir sis bulutu gibi,
sis çekilir kimi zaman bu vadilerden;
aşk rüzgarlarına sıkısıkıya kapalı ve çevrili,
bataklığa dönüşmüş ırmaklarla,
yağmur döküldüğünde yavaş yavaş gökten.

Kısa zamanda biter şakır şakır yağan yağmur
sıcak eritir karları ve buzu
nehirler dolar taşar sularla
alıkoyamaz gökler en yoğun sisi
rüzgarların çılgınlığı altında
yokolup giderler vadiler ve tepelerden.

Ah, Tanrım, vadilerin çiçeklenmesi işime yaramaz ki
ben ağlarım açık havada ve yağmurda,
ve buz gibi rüzgarda, ya da tatlı tatlı estiği zaman:
ve bir gün Meryem'i görürsem eğer yoksun
içindeki buzdan ve sisten dışındaki,
denizler, göller, ırmaklar kurumuş olacak.

İrmaklar denize indiği sürece
yabanıl hayvanlar gölgeli vadileri yeğlediklerinde,
o sis, o güzel gözlerin önünde olacak
ve gözlerimden yağacak sürekli yağmuru getirecek,
ve göğsündeki taşlaşmış buz parçası
benim acılı iççekişlerimi çekip alacak içimden.

Dayanmak zorundayım tüm rüzgarlara
iki ırmak arasında oturan birinin aşkı uğruna
beni kapattı güzel bir yeşil ile tatlı bir buz parçası arasına,
öyle ki binlerce vadiye onun resmini çizdim
gezip gördüğüm, çünkü ne sıcak ne yağmur
ne de sis bulutlarından fırlayıp gelen umurumda.

Ama sis bulutu hiç böyle dağılmamıştı rüzgarın zoruyla,
o günkü gibi, dolmadı ırmaklar yağmur ve buzla.
güneş yeniden doğmaya başlarken vadilerde.

LXVII

Sone LI

Bir defne ağacına yaklaşılabilmek için bir ırmağa düşer ve ayakları ıslanır. Gözyaşları dinsin diye yalvarır.

Tiren denizinin öbür yakasında
rüzgardan kırılmış ağlayan dalgalar var
o yüce ağaç ilişti hemen gözüme
bir çok yerde ondan söz etmekte yarar var.

Ruhumun derinliklerinde yandı Aşk ateşi,
o sarı sarı örgülerini anımsadıkça,
itti beni ileriye, bir ırmağa doğru, otlarla gizli
düştüm oraya, ölüden farksız bedenimle.

Yalnızdım bulunduğum yerde,ormanlar ve tepelerle
kaplı; utandım kendi kendimden; duyarlı bir kişiye
yeter de artar bile,gerek yok bir başka dürtüye

Hoşlanmıyor da değilim hani ıslatmış olmaktan
gözlerimin yerine ayaklarımı; kurutursa eğer akan
gözyaşlarından gözlerimi daha merhametli bir Nisan ayı..

LXVIII

Sone LII

İç dünyasında Tanrı ve Laura karşı karşıya gelmektedir.

Yaşadığın toprakların kutsallığı
anımsatıyor bana geçmişteki günahlarımı, bağırırken
yüzüme : "Yukarıya bak. ne yapıyorsun, zavallı?"
ve bana göklerin yolunu gösteriyordu.

Ne ki, bu düşüncenin yanısıra bir başkası kemirir
içimi ve bana der ki "Niçin kaçıyorsun benden?"

unutma ki zaman daralıyor artık,
gelip gör istiyorsan eğer Kadınımızı“(*)

Ben ki havada kapıyorum demek istediğini,
buz kesiyorum içim içimden, tıpkı duymadığı
bir şeyi duyup da altüst olan biri gibi;

sonra geri döner ilki yeniden;öteki arkasına
bakmadan çekip gider; kim kazanacak, bilmem,
şimdiye kadar karşı karşıya geldiler; birden fazla.

(*) Aşk'ın ve Petrarca'nın; bunun için: çoğul kullanılmış

LXIX

Sone LIII

Aşkın onu bağımlı kıldığı esareten kurtulamaz

Çok iyi biliyordum,bilgeliğin
işe yaramadığını sana karşı, Aşk;
ne tuzaklar ne vaatler, boş laflar
denedi üstümde senin yabanıl pençen;

ne ki,yeniden,kendime şaşıyorum
(aşkı bilen biri olarak ve
anımsıyorum tuzlu sular üstünde,*) Toscana
kıyıları ve Elba, Giglio adaları arasında)

kaçıyordum ellerin arasından, bilinmez
ve zor bir yolculuk için, boğuşarak
rüzgâr, bulutlar ve dalgalarla:

İşte, o anda, senin elçilerin, bilmem, nereden çıkıp,
üşüştüler başıma, anlatmak için bana: yanlış
yaptığını yazgısına karşı gidenin, kaçanın yazgısından!

(*) Tuzlu sular : Tiren denizi

Şarkı VII

Acılarını şarkılarla dindirmeye çalışır ama ağlamak zorunda kalmıştır.

Tanrım, nereye umut bağlayacağım, bilemem.
 neye güvendiysen düş kırıklığına uğradım çünkü!
 Yoksa hiç kimse beni dinleyen,
 niçin yakarışlarımı boşa harcayayım ki?
 Ama sonum gelmeden önce verilirse bana
 son vermek olanağı
 bu zavallı yakarışlarıma,
 Aşk gocunmasın söyleyeceklerimden,
 özgürce, bir gün, çiçekler arasında kırlarda:
 “Benim de hakkımdır şarkı söylemek ve eğlenmek”(*)

Kimi zaman ben de şarkı söylemek isterim,
 ne ki o kadar çok zaman acı çektim ki
 geç kalmış olacağım şu an başlayacak da olsam,
 eşitleyemem çünkü mutluluğumu: mutsuzluğumla,
 ve birşeyler yapabilsem keşke
 o aziz gözlerine
 tatlı gözükecek kadar,
 kendimi mutlu görürüm her aşığın üzerinde!
 Ama daha da mutlu olurum, şunu diyebilsem:
 Kadın benden konuşmamı istiyor .

(*) Provensça yazılmış bir şiirden alınmış bir dize: Petrarca, Arnaldo Daniel-
 lo'dan olduğunu düşünmüş. Her kıtanın son dizesi bir başka şaire aittir:
 Sırasıysa: G. Cavalcanti, Dante, Cino da Pistoia, Petrarca.

Boş düşünceler, beni yavaş yavaş sürüklediniz,
o kadar yükseklerden uçuyorum ki artık,
oysa, baksanıza. Meryem'in yüreği sır kaplı,
öylesine kalın ki duvarları içeri girmem olanaksız.
Aşağılara tenezzül etmez, kadını,ım,
kulak vermez sözlerimize,
böyle olmasını istemez çünkü yazgı,
ona karşı çok savaştım,yorgunum artık:
yüreğim, bu nedenle,katılaştı, çetin cevize dönüştü,
"sözlerim de kırıncı olsun istiyorum".

Neler söylüyorum? Neredeyim ben? Beni aldatan kim,
Yok kimse benden başka ve yüreğimi sıkıştıran sevdam?
Katlarını dolaştım gökkubenin birer birer,
beni ağlamaya mahkum eden hiçbir gezegen yok.
Ve eğer ölüm perdesi karartıyorsa gözümün önünü
yıldızların ne günahı var bunda,
ya da güzelliklerin?
Bana gece gündüz ıstırap verenı içimde taşıyorum,
devindirdi beni çünkü keyfine göre
"o güzel yüz ve o tatlı bakış"

Dünyayı süsleyen tüm güzellikler
yaradanın elinden güzel şeyler olarak doğdular;
ne ki,ben bakmasını bilmiyorum içlerine,
kapılıp gidiyorum dış güzelliklere;
ve dönüp bakacak olursam gerçek güzelliğe,(*)
gözüm kamaşır ışığından
ve dayanamaz, bakamaz olurum,
ne ki, günah onun, benim değil
arkama dönüp, meleksi güzelliğini(**) görmüştüm,
"gençlik yıllarımın mutlu günlerinde".

(*) Gerçek güzelliğe: Tinsel yaşama

(**) Meleksi güzelliğini: Laura'nın

Şarkı VIII (*)

Laura'nın gözlerini ve ideal aşkı över.

Yaşam kısa mı kısa
aklım ürküyor bu ulu girişimin önünde,
güvenim yok ne ona ne de diğerine: (**)
ama umuyorum, anlaşılın, isterim, acım,
arzu ettiğim ve anlaşılması gereken yerde;
acıımı bağıriyorum açmadan ağzımı.
Sevimli gözler, Aşk'ın sığınağı oldunuz,
size söylüyorum, benim bu zavallı şarkımı,
kendisinde iş yok ama, içeriği bambaşka:
Kim ki sizden söz eder şarkılarıyla,
içeriğinden ötürü şık bir giysi giydirir üstüne,
ve aşk yüklü kanatlarıyla
siler süpürür ne kadar kaba şey varsa;
ben de bu kanatlarla geliyorum, söyleyeceğim
sözler var, içimde saklı tuttuğum bu kadar zaman.

Sanmayın ayrımında değilim,
övgülerimin size değer olmadığını bilirim,
ne ki, karşı koyamıyorum içimdeki sevdaya,
taşıyorum onu yüreğimde,
aklın bile almadığı güzelliği gördüğümden beri;
ne benim ne de bir başkasının sözleri yeter betiminize

(*) Bu ve arkadan gelen iki şarkı ki adına "Üç kızkardeş" denir, Laura'nın gözlerine adanmış övgülerdir.

(**) Ne ona ne de diğerine: Yaşam ve aklıma.

Benim acı ve tatlı hallerimin çıkış noktası oldunuz,
yoktur senden başka beni anlayan, çok iyi bilirim:
yakıcı güneşinizin altında eriyen kar gibiyim,
yoksa benim patavatsızlığım mı
senin öfkene neden olmakta.
Ah, eğer bu korkum,
beni yakan ateşin hızını kesmeseydi,
mutlu ölürdüm!
Yeğlerim size baka baka ölmeyi sızsız yaşamak yerine.

Ben, eğer, yanıp yokolmuyorsam,
böylesine narin bedenimle bu yakıcı ateş içinde,
bu, benim değerimden ötürü değil;
duyduğum korkudandır,
çünkü damarlarımda dolaşan kanı soğutur,
ve güç verir yüreğime yanan ateşe dayansın diye.
Ey tepeler, vadiler, ırmaklar, ormanlar, tarlalar,
tanığı olan benim acılı yaşamımın,
ne kadar çok duydunuz ölümü çağırdığımı!
Ah benim kara yazgım!
Onunla olmak beni eritip tüketiyor, kaçmak ise işime gelmiyor,
bitip tükendim onunla beraberken,
ne ki, çok daha büyük bir korkum var
beni engelleyen, yoksa daha kısa daha çabuk yoldan
son vermesini bilirdim bu çetin ve zor acılarıma;
yollarken günahını bana ilgisiz kalan o kadının boynuna.

Ey acıları, niçin beni yolumdan
çıkartıyor ve söylemek istemediğimi söyletiyorsunuz?
İzin verin de, gideyim keyfimin istediği yere.
Sıkıntım sizlerden değil, Gözler,
insanötesi gözükürsünüz gözlerime dinginliğinizle,
Aşk'tan da şikayetim yok, beni cendereye koyduğu için;
Bakın, görün, ne kadar renk çalar sürekli,

Aşk. yüzümün ortasına,
ve düşünün neler açtığını yüreğimin başına;
gece gündüz ensemde
duyuyorum soluğunu sizlerden aldığı güçle,
mutlu ve neşeli gözler,
ne yazık ki görmekten uzaksınız kendi kendinizi
ama baktığınızda bana her defasında,
görebilirsiniz kendinizi bir başkasında. (*)

Eğer tanımış olsaydınız
o inanılmaz ilahi güzelliği,
benim sürekli sözünü ettiğim, gören herkesin bildiği,
ölçsüz bir neşe yayılırdı yüreğinize:
Belki bunun içindir ki sizi açıp
kapatan doğa bu güzelliği sizlerden uzak tutuyor.
Mutlu ruhum sizin için yanar, ey göksel ışıklar,
yaşam sizinle güzel, başka birşeyle değil.
Ah ah! Niçin bana o kadar az veriyorsunuz,
o hiç doymak bilmediğim şeyden?
Ah, niçin niçin daha çok vermek dururken.
Aşk'ın beni ne hallere soktuğunu görmüyor musunuz?
Niçin beni yoksun bırakıyorsunuz dünden bugüne,
varsılıktan; ruhum onu kimi zaman duyumsar yakınında?

Kimi zaman, diyorum,
evet, bana gösterdiğiniz yakınlıktan ötürü,
ruhumun ortasında bilinmedik, yeni bir mutluluk doğar;
ve ne kadar işe yaramayan düşünce varsa,
tutar ellerinden ve koyar kapının önüne ve binlerce
düşüncemin içinde tek başına bu düşünce kalır;
İşte, hayatımın neşesini oluşturan bir tek bu anlardır.

(*) Şairin kendisinde

Ve eğer bu varsılığım süredurursa bir miktar,
bulunmaz bir benzeri daha,
ve belki kıskandırırken
birilerini, beni onurlu kılar.
Ne ki, oh Tanrım, neşeyi dolu dolu,
acının izlemesi gerek,
ben de ara vererek o ateşli duygularıma
dönerim kendime ve başlarım kendimi düşünmeye

İçindeki aşk duygusu
öylesine canlı ki sizinle, (*)
çekip alır her türlü düşüncemi yüreğimden;
sözlerim ve elişlerim beni ölümsüz
kılsın isterim, çünkü bedenim ölümlü.
Sizler görünür görünmez kaçır gider sıkıntı ve kaygı,
ve gözden kaybolunca sizler, dönerler gene birlikte;
çünkü sevgi dolu anılar
kapatırlar kapıları yüzlerine,
izin vermezler girsinler diye ruhumun derinliklerine.
Yüreğimde doğacak
her türlü iyiliğin tohumu sizdendir mutlaka;
ben, kendi hesabıma, çorak bir toprağım sanki,
sizsiniz beni bereketli kılan, herşeyde sizin parmağınız var.

Şarkım, sen beni durdurmuyor, ateşliyorsun,
beni benden alanlarla ilgili söyleyeceklerim var:
bil ki, sen yalnız değilsin bu yolda. (**)

(*) Sizinle: Gözlerle.

(**) Arkadan gelen iki şarkı daha var.

Şarkı IX

Ey benim soylu kadını, görüyorum
 gözlerini evirip çevirdikçe bir tatlı ışığın yandığını
 ve kapladığını ortalığı, göklere giden yolu gösterirken bana;
 ve uzun zamandır olduğu gibi,
 orada yalnız başıma ben Aşk ile yaşamaktayım,
 ve gözlerinden okuyorum sanki içinden geçenleri.
 Bu gözlerdir beni iyi davranmaya zorlayan
 ve doğru sona beni götüren;
 gene bu gözlerdir beni kabalıktan uzak tutan.
 Yetmez hiç kimsenin dili anlatmak için
 içimde duyduklarımı bu iki azız ışıktan ötürü,
 ve kış etrafa kırağı saçtığında,
 ve yıl yeniden gençlik günlerini yaşarken,
 ben de ilk içâğrılarımı yaşamaya başladım.

Ve kendi kendime şunu söylerim:
 Yukarıda yıldızları devingen kılan güç,
 yeryüzünde kendine benzer birşey yaratmak istediye eğer,
 bundan daha güzel birşey bulamamıştır mutlaka;
 açılsın o zaman beni tutsak eden tutukevinin kapıları,
 beni böylesi bir yaşamın yolundan yoksun bırakan.
 Dönüyorum yeniden benim her zamanki davama
 ve şükranlarımı sunuyorum doğaya ve doğduğum güne,
 bana çok güzel günler hazırladıkları için,
 ve kadınıma,
 yüreğime birçok umutlar verdiği için: ona çünkü aşık oluncaya dek
 yaşadım hüznü ve sıkıntı içinde;
 o günden sonra oysa hoşlandım kendi kendimden,
 doldurdum çünkü yüce ve tatlı duygularla yüreğimi:
 o güzel gözler anahtarını saklı tutarlar.

Ne neşe veren Aşk, ne değişken Yazgı
 benim bir bakışa değiştiremeyeceğim

mutlu bir yaşam verdiler,
çok sevdikleri insanlara dünyada,
o bakıştan doğar benim her türlü erincim,
tıpkı köklerinden güç alan bir ağaç gibi.
Ey meleksi ışıklar, yaşamımın
mutluluk kaynağı, orada bulurum yaşam keyfimi,
ki beni yer bitirir, içimi kemirir tatlı tatlı.
Senin ışığının parladığı yerden,
kaçıp gider,gözden kaybolur bir başka ışık,
tıpkı yüreğimden kaçıp gittiği gibi,
indiği zaman içine o ender tatlılığı kadınının,
bir başka şey,bir başka düşünce yok olur
ve orada seninle ancak Aşk yaşar yanında

Görülmemiştir şimdiye dek bir benzeri bu tatlılığın,
yazgılı aşıkların yüreğine inenlerin hepsini toplasan da
bir araya. benim yüreğimde duyumsadığıma oranla;
kimi zaman sen,
Aşk'ın eğlencesi o güzel siyah ve beyaz karışımı
gözlerini çevirdiğinde bana,
Tanrı, sanıyorum, bana bir umar göndermiş olur,
kundaktan, beşikten bu yana
benim kara talihim ve kusurlarım karşılığında.
Ne ki, bana zarar veriyor yüzündeki peçe,
ve sık sık gözlerimle yaşam kaynağım arasına giren elin;
gece gündüz gözyaşlarına dönüşür
o büyük sevdam,yüreğimi huzura kavuşturayım diye,
biçimden biçime girer,yüzündeki anlatımdan ötürü.

Biliyorum ve bundan ötürü üzülüyorum,
benim doğal yeteneklerim yeterli değil,
bakmasını sağlamak için o güzel gözlerin bana;
öylesine zorluyorum ki kendimi
ulaşabilmek için o yüce umut kapısına,
ve o soylu ateşe, yüreğimi yakıp kavuran.
İyilik yapmaya koşsam, zorlansam kötülüğe adım atmakta,

dünyanın yanıp tutuştuğuna yukarıdan baksam,
özenli, titiz bir çabayla,
ve yayılsa adım bu yönüyle dünyada
belki yararı dokunur.
fikirini değiştirir olumlu yönde,kadınım,bana ilişkin:
benim gözyaşlarımın beklentisine,
ki çevirmez bir başka yöne acılı yüreğimi,
sonunda tatlı tatlı ışıldayan güzel gözlerden yanıt gelir,
en son umududur soylu aşıkların.

Şarkım, bir ikizini biraz önce duydum,
bir diğerinin hazırlandığını görüyorum aynı kalıncakta,
benim de, yok başka bir beklentim yazmaktan başka.

LXXIII

Şarkı X

Gene Laura'nın gözleri üstüne.

Gene yazgımdan ötürüdür ki
o içimi yakan sevdam zorlar beni sürekli
iççekeyim diye ve Aşk, beni heveslendirdiği şeyde,
yanımda olmalı ve bana yol göstermeli,
dizelerim içimdeki sevdamla örtüşmeli;
ama çok da uyumlu olmamalı, ezilmemeli yüreğim
aşırı tatlılık karşısında; korkuyorum,
içimde duyduğumdan ötürü, ama, kimsenin bilmediği:
yazmak çünkü beni ateşler ve dırter,
aklımla gem vuramıyorum duygularıma;
korkuyorum, zaman zaman yaşadığım korkuyla
söndüremiyorum yüreğimin ateşini;

dahası eriyorum sözcüklerin tınısı karşısında,
tıpkı güneş altındaki buz parçası gibi.

Başlar başlamaz ezgilerime,
dineceğini sanıyordum içimi yakan sevdanın,
ya da bir parça külleneceğini,
bu umutla yüreklendim,
dile getirmeye başladım içimdekileri;
oysa zamansız beni terketti ve kayboldu gözden
Ama gene de sürdürdüm girişimimi
dizdim aşk dolu dizelerimi övgülerimle,
onu engelleyen aklım, oysa, ölü gibi,
karşı koyamaz oldu artık.
Aşk öğretsin bana en azından konuşmayı
öyle ki kolayca etkileyeyim diye
tatlı düşmanımın kulaklarını,
aşk olmasa da acıma duygusu uyandırmak umuduyla.

Diyorum ki kimi zaman
insanlar gerçek saygınlık arkasında koşarlarken,
ve akıllı olan kimileri
dağ, taş, tepe aşıp,
yabancı ülkelerde dolaşırken
soylu şeyler arkasından, çiçeklerin en güzelini derlediler:
ve ardından Tanrı, Doğa ve Aşk
en iyi biçimde her türlü erdemi
o güzel gözlerde saklı tuttular, bana hayat vermeleri için
Gerek yok, bana göre, dağ, taş, tepe,
o kıyı senin, bu kıyı benim dolaşmak neyime.
Çeviririm gözlerimi gözlerine,
sağlığımın kaynağı diye,
ve koşarken isteyerek ölüme
bır tek onlar verir bana destek.

Tıpkı insanı sersemleten fırtınada
yorgun kayıkçı gibi,kaldırırken başını yukarıya,
görür ya dünyamızdan eksilmeyen iki ışığı,

ben de öyleyim, omuzladığım Aşk fırtınasında
o pırıl pırıl senin gözlerin oldu yıldızlarım,
ve bana omuz veren bir tek desteğim.
Tanrım, hak ettiğimden çok, o gözlerden çaldığım,
öyle ya da böyle Aşk'ın güdümünde,
o değerli armağandan kazandıklarım,
benim bu çok işe yaramayan varlığım için,
bir kural oluşturur yaşam çizgim içinde.
Onları gördüğüm ilk günden beri
bir tek adım atmadılar bana yaklaşmak için:
ben onları başıma taç yaptığım içindir ki(*)
yanlış anlaşılır,değerlendirilirse tek başıma.

İmgeleyemem ben asla
ne de anlatabilirim etkilerini
yüreğimde bıraktığı o tatlı gözlerin;
bu dünyanın tüm öteki zevkleri
onların yanında boş kalır,
ve öteki güzellikler ancak arkadan gelir.
Erinçli bir dinginlik, acılardan uzak,
gökteki sonsuz huzura benzer,
insanı aşık eden o gülüşünden doğar.
Bir görebilseydim keşke
Aşkın, Kadınının gözlerini nasıl evirip çevirdiğini
bir gün yalnızca yakından,
ve bitmeseydi o gün hiç,
ne bir başkasını ne kendimi düşünseydim
ve kırpmasayım gözlerimi hiç!

Tanrım, öyle şeyler istiyorum ki
olanaklı değil hiç bir biçimde,
öyle arzularım var ki doyurmak kolay değil.

(*) Beni yöneten Laura'nın gözleri olduğu için

Bir tek istediğim şu ki çözülürse eğer bağı,
Aşk'ın dilimin üstüne düğümlediği,
insanın gözünü kamaştırdığında o ıslıl ıslıl gözler,
güç alırım o zaman ve öylesine
duyulmamış sözler söylerim ki
ağlar sözlerimi duyup anlayan;
ne ki yüreğime işlenen yaralar
çevirir, elde olmadan, yaralı yüreğimi bir başka yere;
elim ayağım çekilir bu yüzden,
kanım donar damarlarımda,
yitirip giderim kendimi ve anlarım bunun
Aşk'ın bana indirdiği bir darbe olduğunu.

Şarkım, görüyorum kalemimin yorulduğunu
onunla uzun uzun söylemiş olmaktan ötürü,
ne ki, düşüncelerim yorgun değil konuşmaktan benimle

LXXIV

Sone LIV

Kalem yorgun ama Petrarca değil Laura'yı düşünmekten.

Ben yorgunum düşünmekten; yorgun
olmadığı kadar düşüncelerin sana ilişkin,
ve yaşamıma henüz son vermediğime göre
ıstıraplarımın ağırlığından kurtulmak için;

yüzünden, saçlarından söz ettiğime göre,
gözlerinden, sürekli konuşmaktan ötürü,
dilim durmadı, kesilmedi sesim,
gece gündüz adını çağdırmaktan;

ve yorulmadı bacaklarım,yitirmedi gücünü
seni izlemekten ötürü, dünyanın her tarafında
boşboşuna attığı adımlardan;

nereden bulurum, bilemem,bu kadar kağıt.
mürekkebi yazmak için sana ilişkin; yanılsım olursa eğer,
bil ki, günah Aşk'ındır, yazanın değil.

LXXV

Sone LV

Laura'nın gözlerine övgüyü sürdürür.

Güzel gözler beni öylesine sarstılar ki
ancak gene onlar yaramı sarar,
şifalı otlarla değil, ya da afsunlu sular
ne de sihirli taşlar, denizler ötesinden ulaşan,

yolumu öylesine saptırdılar ki bir başka tutkudan,
bir tek bir tatlı düşüncesi ruhumu okşar,
ve eğer onu izlemekten dolanıyorsa dilim,
günah onda değil, ona eşlik edende.

Bunlar o güzel gözlerdir ki utkusuna
işaret ederler efendimin. her yerde
ve özellikle kalbimin üzerinde.

bunlar o gözlerdir ki yüreğimdedirler
yanan ateşleriyle birlikte
yorulmuyorum bu nedenle onları gündeme getirmekten.

LXXVI

Sone LVI

Özgürlüğüne kavuşmuştur ama prangalarının ağırlığını duyar.

Aşk kandırdı gene beni boş sözlerle
sürükledi arkasından eski tutukevine,
ve verdi anahtarları düşmanımın eline
gene ben bende değilim, onun becerisiyle.

Ayırđına varmamıştım, Tanrım, etkilerine girmeden önce
ve şimdi binbir güçlükle,
yemin etsem de inandıramıyorum kimseyi,
özgürlüğüme kavuşuyorum,içim içimi yerken.

Gerçek anlamda bir tutsak gibi taşıyorum
pranganın büyük bir ağırlığını ve beni
gören herkes anlıyor kalbimde taşıdığım yarayı;

yüzümdeki rengimin ayırđına vardığın an,
şunu diyeceksin: "Baktığımda doğru dürüst yüzüne,
görüyorum, az kalmış, bu adamın son yolculuğuna".

LXXVII

Sone LVII

Simone Martini'nin çizdiği Laura portresi üstüne.

Polykleitos ve diğer ustalar, bu sanatın uzmanları,
tüm becerilerini koysalar da ortaya yarışarak,
bin yıl boyunca, göremezler en küçük parçasını
güzelliğinin benim kalbimde yer eden kadının;

ama benim Simon cennetteydi mutlaka,
kibar kadınının geldiği yerde
orada gördü onu, orada döktü kağıda gördüklerini,
yeryüzünde doğrulamak için yüz güzelliğini.

Öylesine bir yapıt ortaya çıktı ki ancak
göklerde imgelenebilir, bizim buralarda, yani,
bedenin ruhu sarıp sarmaladığı yerde değil;

soylu bir iş başardı, yapamazdı onu bir daha,
yere inip soğuk sıcaklığı tanıyıp,
gözleri ölümlü gözlere dönüştükten sonra.

LXXVIII

Sone LVIII

*Simone Martini çizdiği Laura portresine ses ve akıl vermemiştir.
Şair bundan yakınıır.*

Gelince Simon'un aklına ona sipariş verdiğim
resimle ilgili yüce fikir, aldı eline malzemesini;
verebilseydi eğer elindeki bu ince işe
ses ve akıl, yaptığı resmin görüntüsüyle birlikte,

kaldırırdı yüreğimin üstündeki o korkunç ağırlığı
gözümde küçülten başkalarının çokca arzu ettiği şeyi,
çünkü görünüşte öylesine iyi yürekli olan kadın
iç huzuru sözü veriyordu bana yüzündeki görüntüyle.

Ne ki, yaklaşıyorum ona, söyleşeyim diye onunla
beni dinliyor gibi, tüm iyi niyetiyle:
Keşke! sözlerime yanıt vermesini de bilse!

Pygmalion, ne kadar övünsen yeridir, ortaya koyduğün
yapıtından ötürü; senin bin kere doyum bulduğun
bu şey, bana bir kere yeter artar bile!

LXXIX

Sone LIX

Ölümünü yakın duyar,tutkusunun arttığını görünce.

Sürerse eğer yarısında ve sonunda bu içinde
bulunduğumuz yılın, acılarım, başında olduğu gibi,
söndürmez ne havanın serinliği ne da ağacın gölgesi
giderek arttığını duyduğum içimdeki yanan ateşi!

Aşk,yoktur başka bır düşüncem senden başka,
soluksuz kaldım artık, boyunduruğunun altında,
beni öylesine koşturdun ki kalmadı yarımım bile,
durmadan kötülüğüme çevirdiğim gözlerimden ötürü.

Böylece yiyip bitirdim gün be gün kendi kendimi,
öylesine gizli ki bir tek ben ayırdındayım
ve bir de baktıkça yüreğimi eriten o kadın.

ancak buraya kadar getirebildim yanımda ruhumu
bilmem, daha ne kadar sürer yolculuğu benimle;
ölüm yaklaşıyor çünkü ve yaşam kaçıyor ellerimden.

LXXX

Altılı IV

*Aşk gemisi fırtınaya tutulur.Tanrı'ya onu sakın bir limana ulaştır-
sın diye yalvarır.*

Yaşamını sürdürmeye kararlı olan kişi
dalgalar arasında, kayalıklarda,
ölümle arasında ince bir tahta perde,
çok uzak olamaz yolun sonundan;
ne ki,limana sığınmak en akıllı yol,
yelkenler dümeni izledikleri sürece.

Tatlı bir hava vardı, aşkı yaşamaya başladığımda
ona emanet ettim dümeni ve yelkeni
ve en huzurlu limana ulaşmayı bekledim,
ne ki, binlerce kayalıklara düştü yolum,
benim en büyük derdim, acılı sonumu getiren
yalnız dışarıda değil teknenin de içinde.

Uzun süre kapalı kaldım bu kör teknede,
dolaştım başıboş, kaldırmadım başımı yelkenlere,
gördüm zamanından önce sonumun geldiğini,
bana can ve ruh veren kudret,
kayalıklardan geri çevirmek istedi beni,
uzaktan da olsa limanı görebileyim diye.

Nasıl ki bir gemi ya da tekne görürse keyifle geceleyin
yandığını ışığın limanda açık denizden,
eğer engel olmazsa fırtına ya da kayalıklar,
ben de öyle, gördüğümde şişkin yelkenlerin üstünde,
öbür dünyaya ilişkin işaretler
sonumu iç çekerek arzuladığımı gösterdim.

Kesin değildi henüz ulaşacağım yere
gündüz gözüyle ulaşmak istedim limana,
yorucu bir yolculuk gerekiyordu kısa yaşam içinde;
korkuyorum öte yandan, kırık dökük bir teknedeyim çünkü,
yelkenlerim olması gerekenden şişkin,
beni bu kayalıklara iten rüzgardan.

Eğer çıkabilirsem sağlıklı tehlikeli kayalıklardan
ve ulaşabilirsem mutlu sona sürgünden sonra,
değiştirmek isterim o zaman yelkenlerimi sağdan sola
ve demir atmak herhangi bir limana!
ateş almış bir tekne gibi yanmazsam eğer
zor gelecektir bana alışılmış yaşamı bırakmak.

Tanrım, yaşamım ve ölümüm senin elinde,
kayalıklarda paramparça olmadan önce teknem,
erinçli bir limana açılsın dingin yelkenlerim.

LXXXI

Sone LX

Suçlarından arınmaya çalışır.

Öylesine yorgunum ki suçlarımın yıllanmış
ağırlığı ve kötü alışkanlıklarımın altında;
korkuyorum, şaşıracağımdan yolumu
ve düşeceğimden düşmanımın eline.

Hoş gelmiş dostum beni kurtarmak için,
dille anlatılmaz, yüce bir incelik gösterip,
sonra uçup gitti dışarı, göremiyorum. onu artık,
oysa göreceğim diye boşuna uğraşıyorum..

Ne ki, sesi burada, henüz yankılanmakta daha:
“Ey sizler, ıstırap içindekiler, işte, yolunuz;
bana geliniz, eğer yolunuzdan sizi alıkoyan yoksa!”

Hangi hoşgörü, hangi aşk ya da yazgı
bana kanat takacak olan, tıpkı güvercinler gibi,
atabilmem için ağırlıkları ve yükselmem için göklere?

LXXXII

Sone LXI

Laura aşkını yadsırsa onu terkedecek gücü bulacaktır.

Seni sevmekten yorulmadım hiç, Meryem,
yorulmayacağım da yaşadığım sürece;
ama kendimden nefret edecek sınırdayım
ve yorgunum gözümünden hiç eksilmeyen yaşlardan

bir gömüt istiyorum, güzel ve beyaz,yazılmalı adın
bir mermer parçasına, benim zararına biri olarak,
ve orada ruhum ayrılmalı bedenimden,
olmalı gene de biri ötekinin yanında.

Çünkü aşka bağlılık yemini etmiş bir kalp
mutluluk duyacaktır orada; acı, ıstırap çekmeden;
bağışla, n'olur, ona acıma duygunu.

ama eğer öfken, kızgınlığın doyum bulmak
isterse bir başka yolla, olmayacak beklediği gibi:
Aşk'a ve kendime şükran borcum var bundan ötürü.

LXXXIII

Sone LXII

*Aşk'ın saldırılarından tümüyle yoksun değil ama,önemli olmak
için kendisini yeterince güçlü hissediyor.*

Şakaklarıma kar düşmedi henüz, ne ki, yavaş yavaş
alacalı olmakta zaman içinde, güvende saymıyorum
gene de kendimi, kimi zaman öne çıkmış olsamda,
Aşk'ın birbiri arkasına gelen okları karşısında.

Korkmuyorum, daha çok acı ve işkence verecek diye,
daha çok ökseye bulaştıracak, beni tutsağı yapacak diye,
ne de işleyecek diye yüreğime yüzeyde açtığı yaraları,
zehirli ve acımasız oklarıyla.

Akmayacaklar artık gözyaşlarım gözlerimden dışarıya,
ama bilecekler gene gidecekleri yolu,
zorlanacağım kesinlikle yollarımı kapatmakta.

Beni yakacaktır o ateş saçan bakışları
ama kavuramayacaktır; uykularımı bölecektir ama,
kaçıramayacaktır o acımasız ve ürkütücü görüntüsü.

LXXXIV

Sone LXIII

Şairin aşkında suçlu olan gözleri değil,yüreğidir.

“Gözlerim, ağlayınız, eşlik ediniz yüreğime ağlamakta,
sizin hatanızdan ötürü şimdi ölümle geldi burun buruna”
“Böyle yapıyoruz her zaman, yapmakta yarar var
bizim değil, bir başkasının yanlışına ağlarız her zaman”.

“Siz açtınız yolunu girsin diye Aşk içeriye,
duruyor henüz orada kendi evinde durduğu gibi”
“Doğrudur biz açtık yolu,girsin diye içine sevilmek umudunu
yitirmiş o kişinin, şu anda ölmekte olan”

“Siz öyle sanıyorsunuz ama,elinizdeki kartlar eşit değil,
sizdiniz onu ilk gören ve sizdiniz böylesine arzulu
siz oldunuz onun huzursuzluğuna yol açan ”

“Şimdi insanı herşeyden öte üzen şudur :
tarafsız yargıçlar öylesine azdır ki, biri karşı karşıya
kalabilir suçlamayla, bir başkasının günahından ötürü.”

LXXXV

Sone LXIV

Laura'yı ilk gördüğü yerde ve zamanda yeniden görür.

Sevdim her zaman ve daha çok seviyorum
ve ben aşk adamıyım gün be gün daha o tatlı yere,
dönüyorum oraya gözlerimde yaş
çoğu kez Aşk yüreğimi parçaladığı zaman,

ve ben kararlıyım sevmekte zamanı ve saati,(*)
her türlü çirkin uğraştan uzağımdan ben,
yüzüne hayran kaldığım o kadın daha da zorlar beni,
iyilik yapayım diye gösterdiği örnekler kendisi gibi.

Hiç aklıma gelmezdi görmek hepsini bir arada,
yüreğime saldırdıklarını bir bu yandan bir o yandan,
bu çok sevdiğim tatlı düşmanlarım?

Aşk, ne kadar gücün varmış meğer üzerime saldığın!
Eğer sevdıyla büyüdüğünü bilmesem umudumun,
düşer ölürüm, ölmemem gereken yer ve zamanda.

LXXXVI

Sone LXV

Aşk'ın kendisini mutluymken öldürmemiş olmasından yakınıır.

Oldum olası nefret ettim bu pencereden
Aşk oradan göndermişti bana binlerce okunu,
ama ne yazık ki hiçbir ölümöl olmadı;
ne güzel ölüm, oysa, değil mi insan mutluymken gelen.

ama sıkışıp kaldım dünyevi tutukevinde,
boyutsuz acılarımın nedenidir bu, Tanrım, benimle
ömür edecekleri için daha da artıyor içğırılarım.
ayrılmıyor çünkü ruh bedenden.

Bilmelidir, oysa, zavallım,(**) engin deneyimine bakarak
kendiliğinden artık; yoktur,zamanı geri getirecek
ya da durduracak olan!

Çok kez böylesi sözlerle eşlik ettim kendisine:
defol, git, yoksul adam, dedi, ayrılmaz zamanından önce
yeryüzünden, arkasında dingin günleri bırakan kişi.

(*) Âşık olduğı zaman ve saat.

(**) Zavallım: Ruhum.

LXXXVII

Sone LXVI

Laura'nın gözleri şaire işkence etmeyi sürdürür.

İyi bir avcı, varsayalım, yayını kullandı
uzakta da olsa, bilir, okun nereye vardığını,
boşa mı salladığını, hedefi bulmadığını,
yoksa dolu atıp, hedefi vurduğunu:

tıpkı gözlerin gibi, kadını, bakışların
delip geçmekte yüreğimi, bunu sen de biliyorsun,
bana çevrildiğinde; akmalı, taşmalı gözyaşlarım,
diyorum, yüreğimdeki sonsuz yaradan ötürü.

ve ben biliyorum mutlaka sen o zaman bana
"Zavallı aşık diyeceksin, sevda onu nelere saldı?
İşte bu okla Aşk onun canını aldı".

ve çektiğim acılara baktıkça
göreceğiz düşmanlarımin bana yaptıklarını
öldürmediler ama acı çektiler.

LXXXVIII

Sone LXVII

*Aşk'ın açtığı yaralarla zayıflamıştır; aşktan kaçır ve herkese
böyle yapmalarını söyler.*

Geç kaldı umudumun yaşama geçmesi,
oysa yaşam o kadar kısa ki,
zamanında ayrımına varmak isterdim
ondan uzaklaşmak, çekilmek geriye en hızlı adımlarla

ne ki, kaçıyorum gene de yorgun ve sakat bacağımla,
yüreğimin attığı, sevdamin tökezlediği yerden,
güvenliyim kaçarken ama, taşıyorum yüzümde
aşk savaşında aldığım yaraları.

Benim önerim şudur bu aşamada: Bu yolda olan sizler,
dönün geriye ve beklemeyin yüreğinizi yakmasını Aşk'ın
en son çizgisine kadar:

çünkü, ben yaşıyorsam eğer, bilin ki, binde birden biriyim,
aşkın elinden kaçan; çok güçlüydü düşmanım(*) ama,
gördüm, gene de yüreğinin ortasından aldığı yarayı!

(*) Düşmanım: Laura.

LXXXIX

Sone LXVIII

*Aşk'ın tutsağı olmaktan kurtulur ama yeniden tutukevine döner ve
bir daha çıkamaz;acı çekmektedir.*

Kaçtım o tutukevinden, tutsağı olmuştum Aşk'ın,
kullanmıştı çünkü beni istediği gibi uzun süre.
Kadınlar, çok zaman gerektirir anlatmak;
ne sıkıntılara mal olduğunu yeniden özgürlüğe kavuşmak.

Yakınıyordu yüreğim tek başına kalmaktan; yaşayamazmış
bir gün bile; ve göründü sonra yolumun üstünde o hain
kılık değiştirmişti; kandırdı beni o kılığıyla;
yalnız beni değil, benden daha akıllı olanı da kandırdırırdı.

Çoğu kez geçmişe dönüp iç çektim bu nedenle,
ve söyledim kendi kendime: Tanrım, boyunduruk, zincir ve pranga,
daha huzur vericiydi, onlarsız olmaktansa;

zavallı ben, çok geç öğrendim başımdaki belayı,
ne kadar güç, bugün, kurtulmak o yanııştan,
kendi elimle içine düştüğüm!

XC

Sone LXIX

Zaman eski zaman değil ama,Laura'nın eşsiz güzelliğini gene aynı yoğunlukta seviyor.

Altın sarısı saçlarının havada uçuşan
binlerce örgüsüne doluyordu rüzgar,
ışıl ışıl yanıyordu o güzel gözlerinin ışığı;
şimdi gücünü yitirmiş olan;

ve yüzü acıma duygusunu vuruyordu dışarıya
bilmem, gerçek miydi, yoksa, yanılsama mı gördüklerim:
ve aşk tuzağına düşmüştüm bir kez yüreğimle
tutuşmuştum hemen ardından elimde olmadan.

Yürüyüşü ölümlü yürüyüşü değildi o kadının,
meleklerle özgüydü ve sözleri insansal sesin
ötesinde yankılanıyordu kulaklarımda.

göklere yakışan bir ruh ve canlı bir güneşti o,
benim gördüğüm kadın; yoktur şimdi o güzelliği ama,
yara yaradır içimdeki, hedefinde yoksam da yayının.

XCI

Sone LXX

Kardeşi Gherardo'yu avutur. Sevgilisinin ölümünden ötürü Ruhun üzerinde düşünmeyi salık verir.

O kadar çok sevdiğin o güzel kadın
ayrıldı aramızdan beklenmedik bir biçimde,
ve bildiğim kadarıyla göklere çıkmıştır o şimdi,
o denli tatlı ve sevimliydi çünkü davranışları.

Zamanıdır, yeniden kavuşmak gerek yüreğinin her iki anahtarına
yaşarken kadının onu avucunda tutmuştu;
ve onun izinde gitmek, gittiği yoldan duraksamadan,
dünyasal ağırlık yük olmasın artık sırtında.

Çünkü eğer sen yıkmışsan en ağırlıklı yükünü,
daha rahat bırakabilirsin yere öteki ağırlıklarını,
ve çıkarsın yukarıya yüksüz bir yolcu gibi hafif,

sen de gördün artık, insanlar koşarak gidiyor ölüme,
oysa ruhumuz bir tüy gibi hafif olmalı,
sırat köprüsünü geçerken.

XCII

Sone LXXI

*Kadınları ve aşıkları onunla birlikte aşk şairi Cino da Pistoia'nın
ölümüne ağlamaya çağırır.*

Ağlayın, kadınlar, sizinle birlikte Aşk da ağlar,
ağlayın sevenler, dünyanın her yerindeki,
çünkü öldü o insan, sizi onurlandırmak
isteyen, yaşadığı sürece yeryüzünde.

Ben kendi payıma acılarım için yalvarıyorum
kesmesin diye gözyaşlarımdan duyduğum avuntuyu,
ve engellemesin iççekişlerimi, yüreğimin,
gereksinimi var rahatlaması için.

Dahası var, uyaklara ağlasın, dizeler de arkasından,
çünkü bizim beyefendi Cino aşk şairi,
ayrıldı aramızdan henüz çok kısa zaman önce.

Pistoia ağla, ağlasın ahlaksız hemşehrileri,
yitirdiler diye böylesine değerli bir yurttaşlarını,
ve gonensin gökler ona kucak açtıkları için.

XCIII

Sone LXXII

Aşk, gücünün kutlanmasını emreder.Çünkü sevenlerin gözyaşlarıyla beslenmektedir.

Çok kez Aşk bana şöyle demişti: Yaz,
yaz, gördüklerini, altın harflerle,
izleyenlerimi nasıl renkten renge soktuğumu
bir anda öldürüp, bir anda dirilttiğimi;

bir zamanlar vardı ki bu duyguyu sen de yaşadın;
sevenler takımının dünyanın her yerinde bildiği şeydi;
sonradan bir başka uğraşından ötürü çektin elini üzerimden;
tam sana ulaşmıştım ki sen kayıplara karıştın.

o güzel gözlerden, ben kendimi sana gösterdim,
orasıydı benim o tatlı sığınağım,
senin kalbinin savunmasını yıktığım zaman,

ben gücümü onlardan alıyordum, herşeyi darmadağın eden onlardı,
belki yüzün kuru kalmayacaktır sürekli: çünkü,
ben, senin de bildiğin gibi, gözyaşlarıyla besleniyorum.

XCIV

Sone LXXIII

İki sevgiliyi görür, karşılaştıklarında renkten renge girerler. Aynı şey kendi başına gelmektedir Laura ile karşılaştığında.

Gözlerle ulaştığı zaman kalbin derinliklerine,
senin imgen, kadın, her türlüşü uzaklaşır oradan,
ve yokolur ruhun organlara verdiği canlılık
tutmaz eli ayağı insanın, külçe gibi yığılır kalır.

ve ilk tansığın ardından ikincisi doğar o zaman,
çünkü kovulan imge uzaklaşır,

kaçar bulunduğu yerden, ulaşır ulaşması gereken yere,
ve intikamını alır, keyifli bir sürgün dönemi yaşayarak.

iki yüzde de ölü bir renk belirir birden,
çünkü onları canlı tutan, canlı gösteren güç,
ikisinde de birden durması gereken yerde değildir.

Gördüm gözlerimle, anımsıyorum, böylesi bir olayı o gün,
iki tane sevgili, renkten renge girdiler,
tıpkı benim gibi, yüzümdeki değişken anlatımdan ötürü.

XCV

Sone LXXIV

*Dizeleri yeterli değil, ifade edemiyorlar Oysa Laura şairin yüreği-
ni açık seçik okuyabiliyor.*

Dizelerime sığdırabilsem, keşke,
içimde duyduğum gibi düşüncelerimi,
yoktur böylesine acımasız bir ruh dünyada
bana acılarımdan ötürü acımayacak kadar.

Ama siz, mutlu gözler. bana çok çektirdiniz,
ne kalkan ne miğfer yetmedi attığınız darbeye.
içimi, dışımı bilirsiniz cam gibiyim çıplak,
gözyaşlarıma dönüşmeyen acılarıma karşın.

Ne ki, bakışın içimi deler, parlak,
tıpkı cam parçasından yansıyan güneş gibi,
söylemek, söylememek değil, arzulu olmak önemli.

Tanrım, Meryem'e değil, Pietro' ya da olmadı günah,
sevgisel bağlılık, bana olduğu kadar,
yalnız sizler beni anlarsınız, başkaları değil. (*)

(*) Gözlerin dışındaki herkes.

XCVI

Sone LXXV

Önceleri Laura'yı kendi isteği ile sever,şimdilerde eli mahkumdur.

Ben artık öylesine yorgunum ki beklemekten,
ve sonsuza ulaşan iççekişlerimden,
nefret ediyorum artık umut ve arzularımdan
ve yüreğimi sımsıkı bağlayan her türlü bağdan.

Ne ki,o sevimli yüzün taşıyorum bağrımnda resmini,
ve görüyorum onu, baktığım her yerde, bana güç veren,
göğüs geriyordum önceki acımasız işkencelere,
istemiye istemiye yeniden itilmiş olmama karşın;

Yanılıya düştüm tıkanığında ve tümünden kapanınca
eski özgürlük yolum önümde; çünkü zararınadır
ardından gitmek gözüne güzel gözüken şeyin;

koşa koşa gitti bu kez, özgür ve bağımsız, zararına doğru
olan olmuştu bir kere, gitmek işine de geliyordu,
eli mahkumdu artık.

XCVII

Sone LXXVI

Özgürlüğünü yitirdiği için yakınır.

Ey güzel özgürlük,nasıl da göstermiştin bana,
benden ayrılıp giderken benim
içinde bulunduğum durumu, ilk okun
açtığı yara vardı, bir türlü kapanmayan.

Arzuluydu o zaman gözler öylesine verecekleri
zarardan; akıl yetmiyordu onları durdurmak için,
çünkü itmişlerdi her türlü dünya malını ellerinin tersiyle,
Tanrım, doğduğumdan beri alışık olduğum!

Dinlemek olanaklı değil, benim için, ölümünden(*)
söz etmeyen kişi ve yalnızca adıyla
dolduruyorum havayı,öylesine tatlı yankılanıyor ki;

Aşk sürmez beni başka aşklara,sevgilere,
ayaklarım gitmez bir başka yola,ellerim tutmaz,
övmek için bir başka kişiyi kağıt üstünde.

(*) Ölümünden: Laura'dan

XCVIII

Sone LXXVII

*Orso dell'Anguillara'ya yazdığı bu sonede daha önce saptanan
bir eğlenceye gelmediğinin altını çizer.*

Orso,atınızı durdurmak elinizde, yolundan
alıkoyup,geri çevirmek,ama yüreğinizi,
kim bağlayacak, çözülmesin diye,eğer şan
şöhret diliyor ve tersini istemiyorsa?

İççekip durmayın: alınmaz elinden istense de
dileği, ayağınızın önüne taş koysalar da;
çünkü artık herkesin bildiği gibi, ulaştı ulaşacağı yere,
yok hiç kimse ondan önce ulaşan,

yeter ki hazır olsun meydanın ortasında,
saptanılan günde, giyinmiş, kuşanmış olsun silahlarını,
gençlik, aşk, erdem ve soyluluk kazandıran;

ve bağırсын: soylu bir sevdadan ötürü içim yanıyor,
tıpkı sahibim gibi, izleyemedi beni bu yolumda,
eriyor, yiyor içi içini, burada olamadı diye.

XCIX

Sone LXXVIII

Doğru yoldan ayrılan bir dostunu uyarır.

Biliyorsun, sen ve ben denemiştik çok kez
umduğumuz şeyin bizi kandırdığını, oysa,
o yüce şeyin arkasından gitmek sıkmadı bizi
yükselttiniz yüreğinizi daha ulu mutluluklara.

Bu dünyevi yaşam tıpkı bir otlak gibi,
çiçekler ve yeşillikler arasında yılan var
gözümüze hoş görünen yanları varsa eğer,
ruhumuzu öksesine kaptırdığımız içindir.

Aklın yerinde olsun istiyorsan eğer
en son günden önce, hiç olmadık biçimde,
seçkinleri izle, gelişigüzel insanları değil.

Ama bana şunu söyleyebilirsin: Dostum çok kez
kaybolduğun yolu gösteriyorsun bir başkasına,
bu kez, daha olmadık biçimde, daha çok kayboldun.

C

Sone LXXIX

Aşık olduğu yerleri anımsadıkça duygulanır.

Güneşin biri canı isterse görünür pencerede,
öteki güneş öğle vakti uğrar ancak;
kışın havanın uğuldadığı yerdir o yer,
boranın kasıp kavurduğu günlerde.

ve taşın üstüne oturur uzun günlerde Meryem,
düşünceli, kendi başına, söyleşir;

kaç yeri gölgeledi o güzel varlığıyla
ya da kaç yerde iz bıraktı ayaklarıyla.

Aşkın beni yakaladığı o uğursuz yer
ve ilkbahar, depreştirir eski yaralarımı o gün
içimde yıllardır taşıdığım.

ve yüreğimin ortasına onulmaz
yaralar açan yüzü ve sözleri
zorlarlar gözlerimi ağlamaya.

CI

Sone LXXX

Aşkın boyunduruğundan kurtulmak ister.

Tanrım, çok iyi biliyorum ki biz onun(*) acı
içindeki ganimetleriyiz, yoktur gözünde hiç kimse,
ve bizi terkeder dünya, göz açıp kapayıncaya kadar,
ve zaman, kısacık bir süre yanımızdadır bizim.

Bakıyorum küçücük bir ödül, çektiğimin karşılığında,
gelmiş bile son gün, yankılanıyor yüreğimde,
Aşk gene de çıkartmıyor beni hücremden,
her zamanki bedelini istiyor gözlerimden.

Biliyorum nasıl da günler,dakikalar ve saatleri
alıp götürüyor yıllar, gitmiyorum arkasından yanılısamaların,
ama daha başka güçler var, sihirli güçlerden daha öte

Tutku ve akıl birbirlerine girdiler yedi artı yedi yıl,
ve iyi olan kazanacak,
ölümlüler bu dünyada iyiyi kötünden ayırt edebiliyorsa eğer.

(*) Ölüm.

CII

Sone LXXXI

*Eskilerin yaptığı gibi kendisi de yalandan neşeli olmaya çalışır
acılarını unutmak için.*

Mısır'da ihanete uğrayan Sezar,
ihanetçinin kafası kendisine
armağan edildiğinde, tarihler böyle yazar,
gözleri ağılıyordu, dışarıdan bakıldığında.

ve Annibal imparatorluğunun çöktüğünü görünce,
kötü yazgısından ötürü, gülüyordu,
gözüyaşlı ve üzüntülü halkının arasında,
gizlemek için huzursuzluğunu küçümsenmiş olmaktan ötürü.

İşte böyle saklar herkes her bir tutkusunu
tam tersine bir kılık giydirerek üstüne,
kimi zaman ağlar, kimi zaman gülerek,gizler gerçek duygusunu

ben kimi zaman gülüyor,şarkı söylüyorsam eğer
yok başka bir yolum bundan başka
saklamak için hüznümün işareti olan gözyaşlarımı.

CIII

Sone LXXXII

Stefano Colonna'yı Orsini'nin takımına karşı savaşmaya zorlar.

Anibal kazandı, ne ki, bilemedi kullanmasını
gerektiği biçimde utkulu savaş serüvenini;
siz de, bayım, lütfen, dikkat edin,
gelmesin diye buna benzer bir şey başınıza

Kızgın dişi ayı(*) ayıcıklarından ötürü, yerle bir
etmişti bir mayıs günü ortalığı.
içi içini yiyor, inceltiyordu tırnaklarını.
sivrilirken dişlerini, zararlarını bizden çıkarmak için.

Bu yeni yara kanadığı sürece gidin üstüne,
bırakmayın övünç kaynağı silahlarınızı;
dahası, izleyin sizi çağırıldığı yere kadar yazgınızı,

dosdoğru tuttuğu yol boyunca,
kazandırabilir çünkü size, ölümden sonra da
binlerce yıl süresince yeryüzünde şeref ve ün

(*) Orsini ailesinin simgesi.

CIV

Sone LXXXIII

*Rimini beylerinden Pandolfo Malatesta'ya ölümsüzlük kazandır-
mak için ona methiye düzer.*

Senden beklediğim erdem tomurcuk veriyordu
Aşk sana saldırmaya başladığı zaman,
oysa şimdi meyve veriyor çiçeğine denkçe
ve benim umutlarım karşılığını buluyordu.

Yüreğim emrediyor bana bu nedenle dökeyim diye
kağıt üstüne, adınızı yukarıya çekecek şeyler,
dünyanın hiçbir yerinde çünkü işlenmemiştir mermer
böylesine sağlam, birinin anısını canlı tutabilmek için.

Ne sanıyorsunuz yani Sezar ya da Marcello,
Paolo ya da African örs üzerinde mi ya da
çekiç darbesiyle mi böylesine ünlü oldular?

Sevgili Pandolfo,böylesi yapıtlar geçici işlerdir
zaman içinde, oysa bizim işimiz
ölümsüz yapmaktır insanları ünlerinden ötürü.

CV

Şarkı XI

*Laura'dan umudunu kesmiş,Tanrıyla başbaşa kalmak ve erinci-
ni bulmak ister. Bu şarkıda dizeler arasında kopukluk vardır.*

Söylemek istemiyorum artık ezgilerimi her zamanki,
anlamamıştı beni çünkü, çok ağrıma gitmişti,
mutlu bir gününde insanın mutsuzluk niye?
sürekli acı çekmek neye yarar ki;
Alplerin tepesine, eteklerine her yerden kar yağar;
ve gün ağarmaya başlıyor. ben ayaktayım artık.
Doğru ve dürüst bir davranış göze hoş görünür,
aşk esinleyen kadın daha da etkileyicidir,
ne ki, görünüşte kibirli ve küçümseyici olabilir,
ama kendini beğenmiş ve kaba olmamalıdır:
Aşkın elinde silah değil, sevgi vardır.
Yolunu yitiren kişi geri dönmelidir;
evi olmayanların yeri açık havadır,
ve altın kupası olmayan ya da yarışı yitiren kişi,
bir cam kupayla yetinir, susuzluğunu gidermek için.

Önceleri San Pietro'ya sığındım; şimdi değil artık:
beni anlayan anlasın, ben kendimi anlıyorum.
Üstümdeki ağırlık kötü bir cezadır taşıdığım sürece;
kurtulmak istiyorum elimden geldiğimce, şimdi yalnızım.
Fetonte'nin sesi gelir kulağıma Po'dan, ölmüş;
oysa karatavuk ırmağın öteki yakasına ulaşmış bile.
Haydi,gelin kendinizi görün. Ben istemiyorum artık;
dalgaların altındaki bir kayalığın olmaz şakası,

ve dalların arasındaki gizli öksenin.
Ne ki, ben acı çekerim gördükçe sakladığını,
güzel bir kadında birçok erdemi zorba gururun.
Kimilerine yanıt verir çağrılmasa da;
çağrıldıkça, oysa, kaçır ve kaybolur gözden;
kimileri kendi kendini yer bitirir;
kimileri gece gündüz ölümü çağırırken.

Eski bir özdeyiş şöyle demişti : “Sev seni seveni”
Ne diyeceğimi bilirim ben. Ama boşver,
Herşeyin bir bedeli vardır çünkü.
Alçak gönüllü bir kadın da acı çektirir sevdiğine.
Kavun değil ki koklayasın.Bana öyle geliyor ki
başkalarına da, girmemekte yarar var böyle işlere;
önemli olan insanın kendisini alıştırması.
Aşırı ihtiras zararına olmuştur insanın;
ben de kendimi buldum kimi zaman ihtiras içinde.
Benim kalan yaşımda artık
birileri olacaktır benden kaçmayan
Ben dünyayı yöneten Tanrıma güveniyorum,
ve onu izleyenlerinin yeri güvenli ormanlardır;
ve elindeki sevecen bastonla
beni götürsün iste'im sürülerinin arasına.

Belki her okuyan okuduğunu anlamaz;
ve her bekleyenin oltasına balık takılmaz,
çok bilen çok yanılır demişler,
eşitliği sağlayacak olan yasanın eşitliği tartışılmaz.
Aşağıya inmek daha kolaydır yukarı çıkmaktan
gözüne güzel görünen biri daha sonra görünmez olabilir
göze çarpmayan güzellik daha da tatlıdır.
Yüreğimin kapılarını açan anahtar varolsun,
özgür kıldı çünkü ruhumu
ve kurtardı onu kölelik zincirinden,
ve çekip aldı yüreğimden iççekişlerimi!

Benim ağırırken bir yerlerim,şimdi başkalarınınkî ağırıyor,
ağrısı bastırıyor benim ağrımı,
ben müteşekkirim Aşk'a
duymuyorum artık içimde;ne ki gücü daha az değil.

Bilge ve akıllı sözleri kadınının
ve kulağımdaki sesi alır götürür beni başka dünyalara
ve karanlık tutukevinde güzel bir ışık;
koyu menekşeler yerlerde,
ve yabanıl hayvanlar duvarlar arasında,
tatlı korkular ve soylu tavırlar,
barışa dönük bir ırmağın iki kolu
benim arzuladığım barış, barışa ulaşsın isterim ırmak.
Aşk ve kıskançlık yüreğimi söküp aldılar,
ve o güzel yüzdeki ifadeler
beni sürüklerler daha düz yollardan umutlanma, içâğnılarının sonu.
Ey benim esenliliğim,yüreğimde yer bulan,
barış, savaş, ateşkes,
beni bırakmayanız yalnız başıma bu kılığımın içinde.

Geçmişteki acılarıma ve mutluluğuma gülüyor,
ve ağlıyorum; duyduğum herşeye çünkü inanıyorum;
güncelden keyif alıyor ve daha iyisini bekliyorum,
yıllarımı sayıyor, susuyor ve bağıríyorum;
güzel bir dalda yuva kurdum ve öyle ki
teşekkür ediyor, övgüler diziyorum soylu başkaldırıya
ki sonunda galip geldi direnen sevecenliğim üzerinde
ve yüreğime şu yazıyı yazdı: "Herkes beni bilecek,
ve örnek gösterecek". Ve silip götürcek
daha önceleri yazılanları;
ve ben şunu söyleyeceğim: "Pek de yürekli davranmadın"
Kimileri beni yaraladı, kimileri sağalttı,
bu nedenle daha çok yüreğime yazıyorum, kağıda değil;
kimileri öldürdü, ardından diriltti,
kimileri buza soktu, ateşe attı aynı anda.

CVI

Madrigal III

Aşkını alegoriyle anlatır.

Eşi olmayan bir melekti o, uçmakta becerikli,
gökten indi bu ıslak kıyılara ;orada ben
dolaşıyordum yalnız başıma yazgımın arkasından

Yoktu yanımda dostum,yoldaşım,rehberim,
beni gördüğünde, bir halat gerdi ipekten
bulduğum yeşilliklerin içine doğru.

Aklım başımdan çıktı, hoşlanmadım desem yalan,
çok tatlı bir ışık saçıyordu etrafa gözlerinden!

CVII

Sone LXXXIV

Her yerde Laura'nın gözlerini görür ama onlardan sürekli kaçır.

Bilmiyorum nereye kaçacağımı artık
bitmeyen bir savaş açtı bana o güzel gözlerin,
korkuyorum, Tanrım, verdiği ısrarlı ıçağrısı
darmadağın etsin hiç erinç bulmayan yüreğimi.

Kaçmak isterim, ne ki, gece ve gündüz aklımdan
çıkaramadığım, aşk saçan gözlerin öylesine
parlıyorlar ki on beşinci yılında, gözlerimi
kamaştırıyorlar ilk gün olduğundan daha çok,

ve görüntüleri her tarafa öyle yayılmış ki
göremeyeceğim bir yere dönmem olanaklı değil,
onun ya da ona benzer bir şeyin yaktığı ateşi.

Bir tek defne ağacından yeşermiş böylesine bir orman,
rakibim(*) olağanüstü becerisiyle götürür beni oraya,
yanılsamalar içinde. ağaçlar arasına.

(*) Rakibim: Aşk.

CVIII

Sone LXXXV

Laura'nın ona baktığı yere döner ve gözlerinde damla yaş ya da iççettiğini görmek ister.

Ne kadar şanslıydı o toprak parçası,
orada görmüştüm Aşk'ı, duraklamıştı,
o kutsal ışıklarını bana çevirmek için
etrafında dingin bir hava yaratırken;

Yok olabilir aradaki uzun zamandan ötürü
elmasa işlenmiş sapasağlam bir ıme bile,
o nazik davranışla bir araya gelinceye dek;
anılarım ve yüreğim onunla dopdolu;

hemen hemen her defasında sana döndüğümde,
eğilip bakacak ve arayacağım ayak izlerini
salına salına dolaştığın o yerde.

ne ki, erdemli yürekte Aşk uyumuyorsa eğer.
yalvar ona(*), sevgili Sennuncio,gördüğün zaman,
döksün bir damla gözyaşı ya da bir iççeksin bir kez.

(*) Ona: Laura.

CIX

Sone LXXXVI

Acılarını dindirmek için Laura'nın ona gülümsediği yere döner ve bir başka yerde huzur bulamaz.

Tanrım, Aşk'ın bana saldırdığı her defasında,
gece gündüzleri sayarsak binden fazla,
yüreğimin ateşini ölümsüzleştiren
kavılcımların yandığı yere dönerim.

Orada erinç bulur ve öyle bir duruma girerim ki
öğleyin, ikindi ve şafakta ve akşam saatinde
yeniden dönerler(*) düşünceme dingir. ve huzur verici
öyle ki hiçbir şey umurumda değil. anımsamam hiçbir şeyi.

Tatlı bir esinti ulaşır ıslıl ıslıl yanan yüzünden
bilgece söylenmiş sözlerin yankısı vardır yanında,
estiği her yeri tatlı bir dinginliğe boğmak için,

cennetten çıkmış soylu bir ruh nerdeyse
o yerlerde beni sürekli avundurur gibi,
öyle ki bir başka yerde soluklanmaz yorgun yüreğim.

(*) Kavılcımlar.

CX

Sone LXXXVII

Laura beklenmedik bir anda gelir. Ama şair konuşmaya cesaret edemez.

Aşk beni itiyordu her zamanki yerimize,
ben savaşı bekleyen biri gibiydim dikkatli,
ve hazır herşeye, kapatıyordum çevremdeki gedikleri,
en etkili silahım eski deneyimlerimdi.

Döndüm arkama ve bir gölge gördüm yanımda
yeryüzündeki benzeriydi güneşin ve bence,
eğer yargım beni yanıltmıyorsa, gördüğüm kişi
yeryüzünden çok göklere değer biriydi.

Kendi kendime söyleniyordum: "Niçin korkuyorsun?"
ama doğar doğmaz bu düşünce içinde,
belirverdiler beni yiyip bitiren ışıklar gözlerimin önünde:

nasıl ki şimşeklerle birlikte kimi zaman gök gürler ya,
ben de öyle duyumsadım parlayan gözlerini üzerimde,
tatlı bir selamıyla birlikte.

CXI

Sone LXXXVIII

Laura'nın bir selamıyla kendisinden geçer.

Gözlerinde yüreğimi taşıyan kadın oturuyordu
orada, yalnız, güzel aşk düşünceleriyle birlikte
gözüme gözüktü oturduğu yerde ve ben saygımı
sunmak için eğildim önünde solgun yüzümle.

Ayrıma varır varmaz içinde bulunduğum durumun
bir tavır takındı bana görölmedik bir biçimde,
öylesine tatlı bir tavır içine girdi ki görmemiştim hiç böyle,
alırdı Zeus'un en kızgın anında silahlarını elinden.

Sarsıldım olduğum yerde ve gelip geçti kadını,
konuşuyordu; dayanamadım,yitirdim kendimi,
sözcükleri ve gözlerinden fışkıran kıvılcımlardan ötürü.

Zevklerle doluyum şimdi öylesine çeşitli, düşündükçe
yeniden bana söylediği sözleri, selamlarken beni,
acı duymuyorum, ne de duydum ondan sonra artık.

CXII

Sone LXXXIX

Sennuncio del Bene'ye içinde bulunduğu ruh durumunu anlatır.

Sennuncio, istiyorum ki sen de bilesin bana nasıl
davranıldığını ve nasıl yaşadığımı, yanıp,
tutuşuyorum her zamanki gibi, kapılmışım
gene rüzgara, değişen hiçbir şey yok yaşamımda.

Burada kimi zaman alçak gönüllü kimi zaman kibirli idi
kimi zaman iyilik dolu, sert, acımasız ya da merhametli,
kimi zaman ölçülü, kimi zaman sevecen, baştan çıkarıcı
kimi zaman yumuşak, küçümseyen ve yırtıcı.

Burada tatlı tatlı şarkılar söyledi ve buralarda oturdu,
buralarda arandı ve buralarda duraksadı,
ve buralarda deldi yüreğimi gözleriyle,

burada konuştu benimle ve burada gülümsedi bana,
burada değişti tavrı. İşte bu düşüncelerle,Tanrım,
gece gündüz oyalıyor efendimiz Aşk beni.

CXIII

Sone XC

Laura'nın yurdu Valchiusa'da güvenli hisseder kendini. Her türlü fırtınadan uzaktır. Ve aşk ateşi ile yanmaktadır.

Burada yarım insanım, sevgili Sennuncio,
keşke bir bütün olsaydım ve sen de mutlu!
Fırtınadan kaçtım ve rüzgardan
ansızın bastırdılar altüst ettiler havayı.

Burada güvendeyim ve sana söylemek istiyorum,
çünkü korkmuyorum fırtınadan her zamanki gibi;
sönmedi çünkü en ufak bir parçası bile ateşli arzularımın,
ama yatıştıklarını görüyorum.

Ulaşır ulaşmaz aşk otağının bulunduğu ülkeye,
tatlı ve berrak havanın doğduğu yeri gördüm,
dindirmişti fırtınaları, kovalamıştı gök gürültülerini,

Aşk yaktı yeniden ateşi, yüreğimin kadınının
bulunduğu yerde ve giderdi korkularımı: Neler yapmam ki
böylesi bir durumda bir bakabilsem gözlerinin içine?

CXIV

Sone XCI

Avignone'den ayrılır ve Valchiusa'ya gider. Burada herşeyi unuttur. Yalnızca Laura ile barış arar ve Colonna ailesinin şansının açılmasını diler.

Utanmaz Babil(*), utanç duygusunun
yok olduğu yer, her türlü iyilikten yoksun,
acılar ülkesi, yanlışlar beldesi
uzatmak için yaşamımı kaçtım oradan.

(*) Babil:Avignone/ Papalığın o zamanki merkezi.

Burada yalnızım, Aşk beni çağırır
ya bir dille ya da ötekiyle, ya çiçek topraklarım ya da ot,
onunla konuşurken ve düşünürüm en güzel
günlerimi sürekli; bu benim avuntum olur.

Umurumda değil insanlar ne de yazgım,
ne özüm, çokça, ne de bayağılıklar,
ne içimde ne de dışımda var sıcak boğucu;

Yalnız iki kişi isterim yanımda: biri alçak gönüllü,
hoşgörülü yüreğiyle bana karşı,
öteki kalmakta kararlı hiç olmadık biçimde.

CXV

Sone XCII

*Laura şairi selamlamak için ona doğru dönerken güneş kıskanır
ve yüzünü bir bulutla örter.*

İki aşık kişinin(*) arasında bir kadın(**) gördüm,
onurlu ve soylu ve o beyefendiyi(***) o kadınla;
erkekler ve tanrıların kraliçesi,
bir yanında güneş, öteki yanında ben vardım.

Sonra ayrımına vardı etrafının çevrildiğinin
güzel olan yoldaşının ışınlarıyla, bana çevirdiğinde
bakışlarını mutluydu; istemem, olmasın bir daha
bana karşı olan tavırlarında acımasız artık.

Hemen ardından neşeye dönüştü
ilk bakıştaki kıskançlık, böylesine
büyük bir rakibimden ötürü yüreğimde doğan.

(*) Biri Petrarca, öteki Dafne'ye âşık Apollon (güneş)

(**) Bir kadın: Laura

(***) Beyefendi: Aşk

Ağlamaklı ve hüzünlü yüzünü güneş
çevirdi çepeçevre bir bulutla,
çok üzüntülüydü yenilgiye uğramış olmaktan ötürü.

CXVI

Sone XCIII

*Valchiusa'nın huzurunda Laura'nın görüntüsünden başka birşey
istememez ve başka bir şey bulamaz.*

Gözlerim öylesine dile getirilemez bir
tatlılık yakalamıştı ki yüzünde,
mutlulukla kapatırdım gözlerimi o gün,
daha aşağı bir güzellik görmemek için,

bıraktım o en çok arzuladığım şeyi ve
öylesine alışkın kı aklım bir tek o kadını izlemekten,
dayanamaz bir başkasına ve nefret eder onun dışında
herşeyden ve eski alışkanlığı gereği, herşeyi küçümser.

Kapalı bir vadide her taraftan çevrili bir ortamda
benim yorgun iççeğişlerime soğuk,
ulaştım yalnızca Aşk'la, tembel ve düşünceli

Yoktu hiçbir kadın orada, yalnızca ırmaklar ve kayalar,
ne ki, ben o günkü imgeyi bulurum,
düşüncelerimle oluşturduğum, baktığım her yerde.

CXVII

Sone XCIV

*Valchuisa ve Avignone arasındaki dağ pozisyon değiştirirse
iççeğişleri daha rahat Laura'ya ulaşacaktır.*

Eğer bu vadiyi en çok kapatan bu kayalıklar,
ki bunlardan ötürü bu ismi almıştır,
doğasından gelen eğilimle yüzünü
Roma'ya çevirir de verirse sırtını Babil'e,

benim iççeğişlerim daha kestirmeden gidecek
yol bulurlar yaşadığı yere umutlarının;
şimdi değişik yolları deniyorlar, herbiri gene de
ulaşılıyor gönderdiğim yere, şaşırmadan hiçbirini yolunu.

Ve öylesine iyi karşılanıyorlar ki orada,
ben biliyorum onu. hiçbirini dönmüyor geriye,
ve keyif alıyorlar gidip bulundukları yerden.

İççağrısı çekiyor gözlerim; gün ağarır ağarmaz
sonsuz arzudan ötürü yoksun kaldıkları güzel yerlere,
bana gözyaşı verirler, yorgun ayaklarıma sıkıntı.

CXVIII

Sone XCV

*Mutsuz aşkının başlamasından bu yana on altı yıl geçmiştir. Ne
ki, ondan kurtulmak istemez.*

Tam on altı yıl geride kaldı
iççeğişlerimin ve ben son noktaya
ilerliyorum ve bana öyle geliyor ki
chekeceğim iççağrılarımın başlangıç noktası gibi.

Acı bana tatlı geliyor, yararlı ise zararlı
ve yaşamak çekilmez, yalvarıyorum, yaşamım
acımasız yazgımdan uzun sürsün diye ve korkarım
ölüm, dilime güç veren o güze' gözleri kapısın daha önce.

Şimdi buradayım, Tanrım, bir başka yerde olmak isterken,
isterdim daha çok istemek ama isteyecek gücüm yok,
dahası, elimde değil, olabildiğince istiyorum.

Eski arzularımın yeni gözyaşları,
değişmediğimi gösteriyorlar, eskiden ne ısem şimdi de öyie,
bin farklı durumuma karşın olduğu gibi kaldığımı.

CXIX

Şarkı XII

Şair Ün'ü söyler. Taç giyme töreni 8 Nisan 1341'de Campidoglio meydanında gerçekleşir. Bu tören ona Erdem'in yolunu gösterir.

Güneş'ten çok daha güzel bir kadın
çok daha parlak ve onun gibi eskil,
ünlü güzelliğiyle,
daha genç yaşımda aldı beni koltuğunun altına.
Bu kadın düşüncesinde, ışında, sözünde,
ender raslanan şeylerden biridir çünkü dünyada,
geçtiğim her yolda
sürekli gözümün önünde güzel ve gururlu.
Yalnızca onun için unuttum geçmişimi
gördüm çünkü yakından gözlerini,
ve aşkı uğruna koyuldum
bu çetinceviz girişimime çoktan;
öyle ki ulaşacak olursam arzu edilen limana,
umarım yaşamak onun sayesinde uzun zaman
başkaları beni ölmüş sansa da.

ne ki, benim düşmanım(*) yakıp yıkar her iyiliği,
söndürür ateşi ve yok eder her erdemı,
bir başka beyefendi de(**) vardır:
İnsana huzurlu bir yaşam sözü verir.
Aklını yüce düşüncelere açtı Aşk,
ve bana gerçekte şunları söyledi:
En büyük arzun için ki sana onur verecek,
ona değer olmaya bak,
ve sen en sevgili dostlarımdan biri
olduğun için, bir başka kadın,göreceksin,
bu niteliğinden ötürü,seni daha mutlu kılacak”

Bense şunu söylemek isterdim: Bu, olanaksız.
Oysa o kadın: “Şimdi kaldır başını ve
bak, biraz yukarılara,
çok az kişinin gördüğü kadını göreceksin”.
Hemen eğdim başımı utana utana
duydum içimden yeniden alevlenen ateşi,
ve o kadın başladı gülmeye
ve şöyle dedi: “Nerede olduğumu görüyorum:
tıpkı güneşin parlak ışınlarıyla
bir başka yıldızı yok ettiği gibi,
benim yüzüm de daha parlak bir
ışktan ötürü kaybolmuş gibi;
ama ben seni benimkilerden ayırt etmiyorum,
bu ve ben aynı tohumun ürünleriyiz,
o önce,ben sonra doğdum bir tek batından”.

Çözdüm utanç düğümünü bu arada
dilimi sımsıkı saran,
onun üzerimde bıraktığı etkinin
ayrımına vardığının ayrımına vardığımda

(*) Düşmanım: Şehvet duygusu.

(**) Beyefendi: Kötü alışkanlık.

ve başladım konuşmaya: “Duyduklarım doğru ise eğer,
ne mutlu babamıza ve ne mutlu o gün
ki dünya sizinle süslendi
ve ben bu kadar zamandır koştum size ulaşmak için!
Ve doğru yoldan ayrıldıysam eğer
bilin ki çok acılıyım, göstermesem bile,
ve değersem eğer
sizlerden söz edildiğini duymaya,arzum giderek artacak”.
Düşünceli düşünceli bana yanıt verdi:
O güzel gözlerini dikti üstüme
ve işledi yüreğime o güzel yüzünü sözleriyle:

“Ebedi Babamız öyle istedi, diye, öyle oldu,
ikimiz(*) de ölümsüz doğduk,
zavallı sizler, size ne bizim ölümsüzlüğümüzden?
Keşke günah bizde olsaydı.
Güzeldik, gençtik ve sevimliydik, sevdik
bir zamanlar, oysa, şimdi böyle olduk,
o kadın kanatlarını çırpıyor
eski yuvasına dönmek için;
ben, benim için, bir gölgeyim; ve şimdi sana söyledim
beni anlayacağın kadar birkaç sözcükle”.
Gitmeye kalkışınca
bana şöyle dedi: “Korkma,gitmiyorum”
yeşil bir defne dalından bir çelenk yaptı
ve kendi elleriyle
başıma geçirdi.

Şarkım, kim anlamazsa senin gerekçeni
de ki “Yok önemi, umuyorum, çok yakında
bir başka ileti ulaşacak ve anlatacaktır
daha net bir biçimde gerçek niyetini şairinin;
ben yalnızca hazırlık yapayım diye geldim,
eğer beni buraya gönderen
fikir değiştirmezse verdiği sözle ilgili”.

(*) Ün ve erdem.

CXX

Sone XCVI

Ferraralı Antonio de' Beccari 1343 yılının sonlarında Petrarca'nın ölüm haberi üzerine bir şarkı yazar. Petrarca ölmediğini göstermek için bu soneyi kaleme alır.

O merhametli dizelennizde ayrımına vardım
yeteneğinizin ve soylu sevecenliğinizin,
o denli çok etkilediler ki ruhumu,
uzattım hemen elimi kalemime

sizi temin ederim ki duymadım asla
en son ısırtıklarını?
tüm insanlar gibi benim de beklediğim,
korkusuz koşmuştum, oysa, kalıncağın kapısına.

sonra döndüm geriye, çünkü gördüm ki
sürem dolmamıştı henüz, yazdıklarına göre,
varmak için eşiğe yazgının bana gösterdiği,

okumamıştım, oysa, ben orada ne gün ne de saati,
rahatlasın artık acı içindeki kalbiniz, arayınız başka birini,
benden daha değer, onurlandırmak istiyorsanız eğer.

CXXI

Madrigal IV

Aşk'a yalvarır Laura'dan kendisinin ve onun intikamlarını almak için.

Ey Aşk, görüyorum, o genç kadın
küçümsüyor senin krallığını ve umursamıyor
benim acılarımı; iki düşmanın arasında güvenli.

Sen silahlısın, kadınım saçları örüklü,
eteğini giymiş oturuyor, yalınayak çiçekler ve otlar
arasında, bana acımasız, sana karşı kibirli.

Ben tutukluyum, ama senin yayın varsa
biraz acıma duygulu ve birkaç oku daha
Bayım, senden ricam intikamımızı almandır.

CXXII

Sone XCVII

*On yedi yıl sonra Laura'ya olan tutkusundan vazgeçemediğinin
ayrımına varır.*

Gök tam on yedi kez döndü, ilk kez yanıp
yanıp tutuştuğum günden bu yana ve bir daha sönmedi,
ama durup düşünüp, geriye baktığımda
duyarım alevlerin ortasında içimde bir buz parçası.

Söyleyen doğru söylemiş, can çıkmadan
huy çıkmaz diye, duygular gücünü yitirse de
azalmaz insanlar arasındaki sevecenlik; nedeni de
bedenimizdir, ruhumuzu karartan.

Oh, Tanrım! Ne zaman gelecek o gün yıllarımın
uçup gittiğine baktıkça, ateşten çıkacağım ve
kurtulacağım böylesine uzun süren ıstıraplarımdan.

Göreceğim miyim acaba, çok istememe karşın,
esen o tatlı havanın gözlerimi okşadığı günü,
istediğim kadar.

CXXIII

Sone XCVIII

Laura sapsarı kesilir şairin oradan ayrılacağını duyunca.

Sevimli bir sarılık kapladı o tatlı gülüşünü,
sevgi esinleyen bir sis perdesi gibi
çok büyük bir soylulukla sundu kendini yüreğime
ve buldu karşılığını yansıyan sarılıkla yüzüme.

Tanıdım o zaman onu tıpkı cennetteki gibi
biri ötekini tanır ya; işte, bu şekilde ortaya çıktı
acıma dolu düşüncesi, bir başkası ayırımında değildi,
ama bir başkasına bakmayan gözlerim onu gördü.

Her meleksi görüntü, her alçakgönüllü tavır
aşık olan her kadında ortaya çıktığı varsayılan
bir kabalık ve bir öfke, kızgınlıktır onunkine oranla.

Soylu bakışlarını yere çeviriyordu
ve bana öyle geliyordu ki suskun şöyle diyordu:
Kim benden alıp götürüyor benim sadık dostumu?

CXXIV

Sone XCIX

Aşk, yazgı ve geçmişin anısı mutlu yıllar sözü vermiyorlar.

Aşk, yazgım ve güncelden uzak kalmak isteyen
geçmişe dönük aklım,
bana ıstırap veriyorlar, öylesine ki kimi zaman
kıskanıyorum suyun öbür yakasında olanları.

Aşk yüreğimi parçalıyor, yazgım yoksun kılıyor
her türlü avuntudan: kızıyor ardından,
çılgın aklım ve ağlıyor, öyle ki yaşamam gerekiyor,
bitmeyen acılarımla sürekli boğuşarak.

Beklemiyorum dönsün diye geriye tatlı günlerim,
ne ki, kötünden daha kötüye gidiyor zaman,
ben ise yarısındayım gitmem gerekecek yolun.

Tanrım, düşüp kırıldığını görüyorum
elimden her umudumun, elmaştan değil, camdan,
ve tüm düşüncelerimin boşa çıktığını tümünden.

CXXV

Şarkı XIII

İç ağrısı giderek artmaktadır.Acısını dindirmek ister.

Beni yiyip bitiren düşünce
öylesine acı verici ve işkence edici ki
anlatabilse keşke kendisini uygun bir dille,
belki beni yakan ve benden kaçan kişinin
ısıtır yüreği, yanar o da benim gibi
ve uyanır Aşk, şimdi uyuduğu yerde;
yorgun ayaklarımın izleri,
dere, tepe boyunca kalan,
belki daha az yalnızlık duyar,
ve gözlerim daha az ıslak;
ve bedenimde her parça
ateş ve alevden oluşur.

Ne ki, Aşk gücümü kırar
ve alır aklımı başımdan
acı bir dilim var, tatlılıktan yoksun;
dışarı vurmaz her zaman

kabuktan, daldan, çiçekten, yaprağından,
içinde saklamış olduğu doğal erdemini.
Baksın Aşk ve o güzel gözler
yüreğimin içine,
gölgesinde yer bulmuştur(*) gözlerinin(**).
Ve eğer acım dile gelecek olursa
gözyaşlarım ve içsızılarımla
biri bana zarar verir,öteki ona;
tersini yapmak elimde değil.

Benim tatlı ve sevimli dizelerim,
saldırır saldırmaz Aşk,
onları kullandım, yoktu çünkü bir başka silahım,
yumuşatacak bırını arıyorum
benim bu taş kesmiş yüreğimi,
ben de, herzamanki gibi,anlatabileyim derdimi, istiyorum!
Yüreğimin içinde
bir Meryem resmi çizili sürekli,
ve belli ondan konuştuğu:
kopyalamak isterim onu,
ne ki, yetmez becerim, yiyip bitiririm onun için kendimi;
Tanrım, yararlanamıyorum artık
benim tatlı dizelerimin varlığından!

Tıpkı çocuk gibi
konuşmaya başlar başlamaz, çözölür ya dili,
konuşmayı beceremez ama susmayı hiç bilmez,
ben de öyle, sevdam beni dürtüler konuşmaya
ve beni işitsin isterim
benim tatlı düşmanım, ben ölmeden önce.
Ve eğer yalnızca kendi

(*) Aşk.

(**) Laura'nın.

mutluluğundan
keyif alıyor
ve ilgilenmiyorsa bir başka şeyden,
sen beni dinle, yeşil kıyı, (*)
kulak ver iççeğişlerime,
geleceğe uzanan,
söylensin istiyorum her zaman
bana nasıl dost kaldığın.

Biliyorsun ki böylesine güzel bir ayak
yeyüzünde iz bırakmadı şimdiye kadar
o gün senin üstünde (**) bıraktığı iz gibi,
bu nedenle benim yorgun kalbim döner,
ıstırap içindeki bedenimle birlikte,
seninle paylaşmak için saklı düşüncelerimi.
Belki sende gizlidir
oraya buraya serpiştirdiği ayak izleri,
çiçekler ve otlar arasında,
benim acılı yaşamım, gözlerimde yaş,
bulur, umarım, kendi huzuru için!
Mutlu olmaya çalışır elinden geldiğince
benim başıboş ve belkili ruhum.

Nereye çevirsem gözlerimi
tatlı bir dinginlik bulur ve düşünürüm:
"Buraya vurmuştur gözlerinin tatlı ısıltısı" derim.
Hangi çiçeğe, hangi bitkiye el atsam
ayak bastığı topraklardadır kökleri,
her zaman dolaştığı,
kıyılarla nehrin yatağı arasında,
ya da kimi zaman oturduğu
serin, çiçekli ve yeşil.

(*) Ayağının bastığı yer.

(**) Bastığı yer.

Böylesi çok daha iyi
kesenkes bilmek çok daha zor
Ey mutlu ruh, nesen
ve nedir başka niteliklerin?

Ey benim zavallı şarkım, ne kadar da kabasın!
Umarım, ayırımındasın:
Kal bu ormanlarda, gitme buralardan!

CXXVI

Şarkı XIV

Bu şarkıda Petrarca, Laura'yı gördüğü yerlere seslenmektedir. Laura mezarı başına gelip ağlasın diye ölmeyi düşünmektedir.

Ey berrak, serin ve tatlı sular,
daldırmıştı o kadın o güzel bedenini
dalgalarınız arasına; görmez oldu gözlerim
onun dışında bir başkasını;
ey zarif ağaç (anımsıyorum içim sızlıyarak)
seni seçmişti, dayamak için güzel sırtını,
dayanak olarak; örtmüştü kırların ve çiçeklerin
üstünü zarif giysileri ve göğüsleriyle, meleklerle özgü;
ey kutsal ve dingin hava,
senin yarattığın ortamda açmıştı
kalbimin kapısını, Aşk, o güzel gözleriyle:
ama hepiniz şimdi kulak verin hep birlikte,
benim acı dolu bu en son sözlerime.

Eğer yazılmışsa bu yönde yazım
(yazgı bunu istiyor sanki)
Aşk kapayacaktır bu yaşlı gözlerimi,
bulunsun yanınızda bir yer
bu sefil bedenime, şans eseri:
ve dönsün ruhum doğduğu eve çıplak;

ölüm o zaman daha kolay olacak
taşırsam eğer böylesi bir umudu yüreğimde,
giderken bilinmezliğe açılan eşiğe
bırakamaz yoksa yorgun ruhum
acı çekmiş etimi ve kemiğimi daha durgun bir limana
ve daha dingin bir çukura
bundan başka.

Kim belir belki bir gün
dönecektir tanıdığı bu ortama,acımasız kadın,
çevirecektir ıslıl ıslıl yanan gözlerini sevdalı;
tıpkı o aziz günkü gibi, beni ilk kez gördüğü o noktaya.
Eyvah toprağa dönüşmüş
bulacaktır mezar taşları arasında beni;
koyulacaktır içten içe ağlamaya
bir acıma duygusuyla: Aşk'ın neden olduğu;
öyle tatlı tatlı yakaracaktır tanrıya.
beni bağışlasın diye,
silerken gözlerini yüzündeki peçesiyle.

Güzel dallardan iniyordu
(sevgiyle anımsıyorum)
üzerine çiçek yağmuru;
oturuyordu o güzel kadın
kurumsuz davranışlarıyla,
tüm görkemine karşın;
kaplamıştı tüm bedenini
başından ayağına aşk bulutu;
düşüyordu çiçeklerin kimileri eteğine
kimileri takılıyordu sapsarı saçlarına;
altın sarısı ve inci tanesini andırıyordu,
o gün baktığınızda;
kimileri toprağa,
kimileri karışıyordu dalgalara
ve kimileri uçuşurken havada
-bunların sahibi Aşk'tır- diyordu.

Kim bilir kaç kez korku ve şaşkınlıkla
dedim kendi kendime - O, mutlaka
cennette doğdu-
Geçmişim kendimden,
uzak bırakmışlar beni yaşadığım gerçekten,
o soylu davranışı, ifadesi,
sözleri ve tatlı gülüşü,
öyle ki durmadan yineliyordum içimden
-Nasıl geldim ben buralara ve ne zaman?-
göklerde olduğumu düşünüyordum,
olduğum yerde değil.
O gün bu gündür hoşlanırım
bu yerlerden, bulamam başka bir yerde huzur

Şarkım,kendini yetkin görüyorsan eğer yeterince,
çıkarsın şimdi bu ormanlardan,
yüreklilik gösterip, insan içine.

CXXVII

Şarkı XV

Laura uzaktadır. Heryerde hayalini görmekle avuntu bulur.

Aşk'ın beni sürüklediği yere
acılı dizelerimi yollamamda yarar var,
benim yaralı aklımın izlerini taşırlar.
Hangisi ilk dizelerim, sonuncusu hangisi olacak?
Acılarımdan benimle söz eden kişi(*)
beni kararsız bırakır yazacaklarımla ilgili.
Çok öykü vardır aslında anlatacağım;
kızılı yüreğimin ortasında (sık sık başvurduğum)

(*) Aşk.

cellatlarımın bizzat elleriyle yazdığı;
konuştukça çünkü yüreğim ferahlar
ve acılarımın yardımına koşar sözlerim.
Binlerce şey görür, binlercesini yaşarım,
dikkatimden kaçmaz, gözlerim sürekli üstünde;
ama güzel yüzlü bir kadındır benim odak noktam

Ne ki acımasız yazgım
uzaklaştırdı beni en görkemli esenliğimden,
sıkıntı verici, kaçınılmaz ve kibirli yazgım;
Aşk beni anılarımla avutur:
görürsem eğer gençliğini yaşadığını dünyanın,
yeşillere bürünmüş olarak
onu görmüş gibi olurum,
en çılgın çağını yaşarken, genç yaşlarında;
oysa şimdi o kocaman bir kadın;
ve görürsem yukarılara çıktığını güneşin
bana bir ateş parçası gibi gelir her zamanki,
yüreğimde, oysa, soylu bir kadın kılığına bürünür
ve günün yavaş yavaş sona erdiğini gördüğümde,
erişir kadının en yetkin günlerine.

Dallarda yapraklar, yerlerde menekşeler,
soğuk havalar geçip gitmekte, mevsimle birlikte,
tüm iyilik yıldızları göklerde
tıpkı savaşa başladığım ilk günlerdeki gibi,
Aşk'ın bugün de kullandığı, silahları.
ve üstündeki sevimli tatlı kabuk kadınının,
o narin bedenini örten;
orada yer bulmuştur o soylu ruh oturmak için;
gösterir bana oradan her türlü
düzeysiz aşkları ve anımsatır etkince
alçakgönüllü davranışları,
o zamanlar çiçek açan, sonraları giderek artan
acılarımın tek dinlencesi ve tek nedeni.

Görüyorum uzaktan tepelerdeki karı,
ve güneşin altında nasıl eridiğini,
güneş ne ise kar için, Aşk odur benim için,
düşünürüm insanötesi güzel yüzünü
gözlerim yaşla dolarken uzaktan,
yakından kamaştırır ve yakar yüreğimi:
beyazla sarı arası bir renk belirir
ölümlü gözün görmediği, benim dışımda;
ve o sıcak sevdam,
ben ağlarken onu güldüren.
beni yakar, öylesine çok ki
unutturur beni bana ve ulaşır sonsuza kadar:
değişmez ne yazın ne de söndürür ateşini kışın

Görmedim hiç dingin bir havada geceleyin,
yağmurdan sonra, ışıldadığını başıboş yıldızların,
ve parladığını çiğli sabahın ayazında,
bana onun imgesini yansıtmadan;
bir peçenin gölgesine sakladığı güzel gözleri,
benim yorgun yaşamımın tutamağı;
güzellikleriyle parlıyordu o gün gökyüzü
gözyaşlarıyla ıslanmış olan gözlerinin;
görüyorum bugün daha ve yanıyorum bunun için.
Başını kaldırırsa güneş
gözlerinin parladığını görüyorum beni aşık eden;
ve ortalıktan kaybolduğunda geç vakit,
arkasına bakmadan gittiğini düşünüyorum;
ayrıldığı yeri karanlığa gömerek.

Görür gibi oluyor gözlerim, baktığında,
altın bir vazodaki beyaz çiçekler kırmızılarla birlikte,
genç bir kızın henüz topladığı,
o güzel yüzüne,
tüm güzelliklerin önünde giderken,
üç tane görülmedik özelliği vardır:

sarı saçları örük örük,
boyunu süttten de beyaz
yanakları birer ateş parçası.
Rüzgar hemen şöyle bir kımıldatmaya görsün
yerdeki beyaz ve sarı çiçekleri,
aklıma o yer ve o ilk güneş gelir,
ve rüzgarda havaya savrulan sarı saçları,
beni anında yanıp tutuşturan

Gökteki yıldızları sayabilirim diye düşündüm,
ve küçük bir şişeye dünyanın tüm sularını
dolduracaktım; bir parça kağıda
en özgün düşünceler dökmek aklıma geldiğinde,
güzeller güzeli kadın dünyanın her yerine,
yitirmeden hiçbir şey kendinden, yaymıştı ışığını,
ben ondan vazgeçmeyeyim diye hiçbir zaman:
Kaçsam bile ondan ki yapabileceğimi sanmıyorum,
gökte olsun, yerde olsun adım atamam izinsiz;
yorgun gözlerimin önünde çünkü sürekli;
bunun içindir kendimi yiyip bitirdiğim;
onunlayım her zaman,
görmüyor gözüm bir başkasını, ne de arzu ediyorum,
yoktur bir başka isim iççekişlerimde.

Şarkım, sen çok iyi bilirsin ki, ne desem boş,
gizli tuttuğum aşkla ilgili düşünceme oranla,
gece gündüz aklımdan çıkaramadığım;
ondan aldığım güçle,
böylesine uzun bir savaşta ölmedim henüz;
oysa ölebilirdim,
uzak kalmış olmaktan otürü ağlayarak,
elimdeki avuntumla ölümü erteliyorum.

Şarkı XVI

Petrarca bu şarkıyı İtalya'ya ve ülkeyi yönetelere yazdı. Ülkeyi kölelikten kurtarmalarını diliyordu.

İtalya'm, biliyorum, boşunadır sözlerim
ölümcül yaralarına oranla, açılmış gördüğüm
güzel bedeninde biri ötekinin yanında;
ne ki, umarım aynısıdır en azından beklentilerim
beklentileriyle Tiber, Arno ve Po'nun
oturmuşum kıyısında acılıyım, yüreğim ellerimde.
Ey Tanrım, göklerin sultanı, seni yeryüzüne
indiren acıma duygun çevirsin bu gözbebeğin
topraklara gözlerini:
göresin istiyorum, merhametli Tanrım,
ne kadar gereksiz nedenlerden ötürü
boşuboşuna boğazlıyoruz acımasızca birbirimizi;
sen aç, sen çöz kibirli ve acımasız Mars'ın
kilitlediği, taş kesilen yüreklerimizin düğümünü
anlasınlar öyle ki, yetersiz kalsam ve sana yakışmaz
olsam bile, benim sözlerimle senin dediklerini.

Dizginleri sizin elinizde bu güzel toprakların,
yazgı böyle istedi diye; ama yok hiçbir acıma
duygunuz, onlara karşı, göründüğü kadarıyla;
işleri ne buralarda bu yabancı silahların?
Niçin bu yeşil topraklar boyanır barbarların kanıyla?
Boşuna, boşuboşuna
umutlanıyorsunuz; yakını görüyor,
uzak görüşlü olduğunuzu sanıyorsunuz.
Oysa düşmanındır bunlar sayılarıyla orantılı
yanında oldukları insanların.
Bir sel gibidir yakıp yıkıyorlar,

uzak ve yabanıl ellerde toplanmış;
geliyor üstüne, bırakarak sular altında
bizim bu verimli topraklarımızı.
Bunu kendi kendimize yapıyorsak eğer
kendi ellerimizle, kim kurtaracak bizi şimdi?

İyi etmiş Doğa, düşünmüş bizleri, koymuş
Alpleri kalkan örneği bizimle Alman
öfkesi arasına, ne ki, kör ihtiras öylesine
işledi ki kendi zararına açtı sağlıklı
bedeninde iğrenç bir yara.
Şimdi aynı kafeste biri ötekinin yanında
kurtlarla kuzular yanyana;
iyilerdir ıstırap içinde
yuvarlananlar; yasa tanımaz insanların
bize yaşattığı işkencedir
acımızı artıran. Öyle bir inmişti ki,
oysa, bir zamanlar, tepelerine Mario,
bilinen odur tarih kitaplarından,
silinmemiştir henüz anısı yaşananların,
susamış, yorgun Romalılar kan içmişlerdi
su yerine koştuklarında yakındaki ırmağa.

Ağzımı açmıyorum Sezar'la ilgili ne desem ki,
kızıla boyadı kanlarıyla düşmanların,
kılıcımızın sesinin geldiği her yeri.
Sanıyorum, şimdi kim bilir hangi kötü yazgının
eseri, Tanrı bizden nefret eder, ama kabahat
yüce bir görevi emanet ettiğimiz sizlerin,
sizin çıkar çatışmalarınızdır yok eden
dünyanın en güzel beldesini.
Hangi günah, hangi gazap ya da hangi yargıdan
ötürü rahat vermez oldunuz zavallı komşunuza;
düştünüz arkasına kara ve yorgun
talihlilerin; arar bulursunuz uzak

topraklarda ve isterseniz bu insanlardan ruhunu
satmasını parayla. Ben gerçek adına konuşmak
için buradayım; sözlerim başkalarına
duyduğum nefret ve küçükseme ürünü değil.

Anlamadınız daha birçok deneyime karşın
Bavyera kumazlığını
kaldırırken ellerini alay ederler ölümle ?
Verdikleri zarar bir yana; daha da kötüsü
alay etmeleri bana göre; ama akan kan
sizlerin kanı oluk oluk, çünkü sizi birbirinize
düşüren bir başka düşmanlık.
Düşünün bir kere kısa bir süre kendinizle ilgili,
göreceksiniz umursamıyor kimseyi
kendisini parayla satan kişi.
Ey soylu Latin soyu,
uzaklaştır kendinden bu zavallı ağırlığı;
putlaştırma hiç boş bir varlığı;
doğal değil, bizim günahımızdır eğer
üstün geliyorsa bize akıl ve fikirde o çılgın,
o yabancı kuzey insanı.

Burası değil mi gözümü açtığım topraklar?
Burası değil mi, yoksa, özenle yetişip
büyüdüğüm yuvam?
Yurdum, kendimi kollarına bıraktığım;
iyi yürekli anam, azizem;
atalarımı bağrında kucaklayan?
Tanrı aşkına, bakın bir çevrenize,
akıl mı sizinki, acılı insanların gözyaşlarına,
size açılmıştır barış yakaran elleri
Tanrı'dan sonra; yetecektir bir tek işaretiniz
acıma duygunuzu ortaya koyan;
erdem silahlanacaktır
barbar kudurganlığına karşı;

kısa sürecektir aramızdaki çatışma;
yüreğinde İtalyan insanının, atalarının
çarpan erdemi çünkü ölmemiştir daha.

Baylar, bakınız nasıl da geçiyor zaman,
gidiyor elden yaşam
ve ölümün ağırlığı omuzlarımızda :
Şimdi yaşıyorsunuz; ama düşününüz ki
bir gün öleceksiniz ve yalnız ruhunuz,
soyutlanmış olarak her türlü ad ve ünvandan,
savunmasız, başlayacak o bilinmez yolculuğuna.
Geçerken bu vadiden
uzak kalın kin ve nefretten, fırtına koparan
rüzgarlar gibi huzurlu yaşamınızı altüst eden.
Başkalarının zararına yitirdiğiniz zamanı,
harcayınız ya kol ya da akıl ürünü bir işte;
övgüye değer bir eserde; ya da yüz ağartan
bir girişimde; ancak böylece huzur
bulacaksınız yeryüzünde ve göklerin yolu
böylece açılacaktır önünüzde.

Şarkım, sana söylüyorum: "Git,yalnızca
yüce ruhlar arasında dolaş;
anlat inceden inceye gerekçelerini;
çünkü kötü ve kökleşmiş alışkanlıkları gereği
insanlar hoşlanmazlar duymaktan gerçeği.
Kucak açacak sana o bir avuç yüce ruhlu insan,
yurttaşlarının iyiliğinden yana olan,
ve sen onlara de ki "Kim bana omuz verecek?
Bağırmak istiyorum: Barış, barış, barış" diye;
içimden geldiğince.

Şarkı XVII

Petrarca ıssız yerleri arar,kırsal alanların sessizliğinde,herşeyde Laura'yı görür.

Düşünceden düşünceye; o dağdan o dağa
rehberim olmuştur Aşk; insandan iz kalan yerler,
denemiştir, düşmanıdır huzurlu yaşamımın.
İssız bir yerdeki ırmak ya da kaynak;
tepelere arasındaki gölgeli vadi huzur verir
şaşkın ruhuma; ve Aşk'ın güdüsüne uyarak,
güler kimi zaman, kimi zaman ağlar,
korkar ya da umutlanır:
ve izlerim onu gittiği yere kadar;
allakbullaktır yüzüm kimi zaman, kimi zaman dingin
kısa sürede değişir rengi
ve şunu söyler onu gören deneyimli biri:
- Bu adamın yanıyor içi ama, sevildiğinden emin değil -

Başka dağlar ve balta girmemiş ormanlar
huzurumdur benim; insanın ayak bastığı yerler
düşmanımdır gözlerimin.
Her adımında yeni bir düşüncesi doğuyor kadınının;
dönüşüyor eğlenceye keyifle;
onun neden olduğu iç ağrım;
kurtulmak ister istemez bu acı tatlı yaşamımdan
derim kendi kendime: -Belki Aşk sana daha güzel
günler saklamıştır; sen kendini aşağılıyorsun ama,
oysa belki sen değerlisin onun gözünde -
Ve dalarım böyle içim içime sığmazken,
geçerken başka düşüncelere :
- Doğru mu bu? Nasıl? Ne zaman?...

Yüksek bir çınar ağacının ya da bir tepenin
gölgesinde durur ve gözüme takılan ilk taşta getiririm
gözümün önüne belleğimde kalmış güzel yüzünü.
Ve kendime geldiğimde görürüm göğsümün
gözyaşlarımdan ıslandığını;
ve derim kendi kendime: -Ey zavallım,
nerede olduğunu sanıyordun, neredesin şimdi sen!-
Takılıp kalınca başıboş aklım ilk düşünceme,
dalınca kadınının güzelliğine unuttur giderim
kendimi, duyarım yüreğimde Aşk'ın sesini;
mutludur ruhum yanılgısından ötürü:
her yanıyla güzel görünür gözüme;
yanılgım sürsün isterim başka birşey değil.

Çok kez gördüm onu (Kim inanır bu sözlerime?)
etten kemikten, berrak sularda, yemyeşil kırlarda
ve oturmuş kaynağacının gövdesinde;
bembeyaz bulutlar içinde; Leda'ya göre,
çok güzel, kızının güzelliğine oranla;
gölgelenmiş bir yıldız gibi güneş ışınları altında;
ne denli ıssız ve yabanıl topraklarda bulursam
kendimi o denli başarılı olur,
seni çizerken kafamda düşüncelerim.
Ve silip süpürürken o tatlı yanılsamayı gerçek,
kınılır dizlerim aynı anda, çökerim olduğum yere,
buz gibi bedenimle; taş kesilirim bir taşın üstünde,
tıpkı bir insan gibi düşünür., ağlayan ve yazan.

Çeker beni içimdeki yoğun arzu en yücesine
dorukların; bir başka dağın gölgesinin
ulaşmadığı yere; başlarım oradan ölçmeye
zararlarımı gözlerimle; ve ağlayarak boşaltırım
içimdeki sıkıntıyı, yüreğimi sıkıştıran;
ve ölçer biçirim ne kadardır o uzaklık, diye,
beni o güzel kadından ayıran;

ve bana öylesine yakın, öylesine uzak;
ardından başlarım söylenmeye için için:
- Ne bilirsin sen ey zavallı?
Belki senden uzaklarda
birileri inlemektedir senin için -
ve bu düşünceyle mutluluk bulur ruhum.

Şarkım, göreceksin beni,
oturmuşum o dağların ötesinde,
bir ırmağın kıyısında,
dingin ve pırıl pırıl bir gök altında;duyarsın
kokulu ve serin bir havanın estiğini etrafımda:
oradadır, işte, benim yüreğim, onu çalanla;
burada oysa bir tek görüntüm var yalnızca.

CXXX

Sone C

*Laura'dan uzaktadır; ağlar, sızlar,sevgilisinin görüntüsüyle avu-
nur.*

Yolum kapalı ulaşamadığım için merhametine,
umutsuzluk içinde uzaklaşıyorum gözlennden;
bilmem, yazgımın hangi civesinden ötürü
bekliyordum, oysa, onlardan bağlılığımın ödülünü.

İççekişleriyle doyuruyorum yüreğimi, istemiyor başka birşey;
gözyaşlarıyla yaşıyorum, ağlamak için doğmuşum,
gocunmuyorum üstelik; böylesi bir durumdan.
yeridir ağlamak beklenilenden daha çok.

Bir tek avuntum var, o da bir resim,
Zeus yapmadı bu resmi ne Praksiteles ne de Pheidias,
en iyi usta ve hem de en beceriklisinin(*) ürünü.

Ne Scythia ne Numidia(**) olur bana bir güvence,
doymadıklarına göre henüz haksız sürgününden ötürü,
beni buluyorsa eğer kıskançlık saklanmış olmama karşın?

(*) Beceriklisi: Aşk.

(**) Scythia, Numidia: Roma İmparatorluğunun en ücra köşeleri.

CXXXI

Sone CI

Yeni dizelerin Laura'nın acıma duygusunu uyandıracak umudunu taşımaktadır. Avuntu duyar.

Aştan söz etmek isterim yepyeni dizelerle,
katı yüreğe her gün bin kez iççektirmek için
buz kesmiş akıldaki binlerce soylu sevdaya
zorla can vermek için.

ve güzel yüzünün sık sık renk değiştirdiğini,
gözlerinin ıslandığını ve acımayla baktığını görmek için,
tıpkı geç kalıp pişmanlık duyduğunda yaptığı gibi insanın,
başkalarının acısına neden olan yanlışlarından ötürü;

ve güller, kırmızı güller görmek isterim açılıp kapanan,
esintiden, karlar içinde, açıldıkça çıkar ortaya, fildişi beyazlığı;
taşa kesiyor bedeni kim bakarsa ona yakından;

görmek isterim daha başka bir şeyler bu kısa yaşamımda,
çekilmez olduğumu önleyecek, dahası,
yaşlılık yıllarımı görmekten coşku duymamı sağlayacak.

CXXXII

Sone CII

Aşkıyla ilgili olarak çelişkili düşünceler sergiler.

Aşk değilse eğer benim içinde bulunduğum şey,
ve eğer aşk ise, Tanrım, içeriği ve niteliği nedir?
İyi ise, bunun için mi etkisi acı ve ölümcül?
Kötü ise, bunun için mi tatlı her türlü işkencesi?

Eğer kendi gönlümce yanıyorsam niçin sızlanmak ve gözyaşı?
İstemedem yanıyorsam, sızlanmak neye yarar ki?
Ya yaşam ve ölüm ya da keyif verici kötülük,
nasıl da böylesine egemen olursun canıma, bana karşı?

Ve eğer kabulümse başıma gelenler, haksızım sızlanmakta,
böylesi karşıt rüzgarlara karşı dayanıksız bir kayıkta,
dalgalı bir denizdeyim dümensiz:

Bilgelik yüküm öylesine hafif, yanılgılarım ağır mı ağır;
ben de bilmiyorum hangisini istediğimi,
yaz ortasında titriyor, yanıyorum kışın.

CXXXIII

Sone CIII

Aşk onu her türlü biçimde gücendirir: Tüm kötülükler Laura'dan gelmektedir.

Aşk beni okların hedefi yaptı,
güneşte kar, ateşte mum ve rüzgarda sis oldum;
elden ayaktan düştüm, Kadınım, merhamet dilemekten,
ama olmadım hiç senin umrunda.

Ölümçül darbeyi gözlerinden yemiştim,
ona karşı ne zaman ne de yerin yararı vardı;
bir tek sendendi çaresi; ve beni bu duruma sokan.
güneş, ateş ve rüzgar birer oyuncaktı senin için.

Düşüncelerin oktu, yüzün güneş, arzuların ateş;
bu silahların tümüyle beni vurdu;
kamaştırırken gözlerimi, darmadağın etti beni Aşk.

ve meleklerle özgü şarkıların ve sözlerin,
tatlılıkla söylediklerin, savunamadım kendimi onlara karşı,
rüzgar oldular, önlerine katıp yaşamımı sürüklediler benim

CXXXIV

Sone CIV

İçindeki çelişkileri anımsayarak içinde bulunduğu durumla ilgili olarak Laura'dan yorum bekler.

Barışı bulamıyorum, savaş yapacak durumum yok,
korkuyorum ve umuyorum ve yanıyorum ve buz gibiyim,
göklerde uçuyor, yerlerde sürünüyorum,
birşey yok kollarımın arasında ve tüm dünyayı kucaklıyorum.

Tutuklusuyum onun, ne açıyor ne kapıyor kapıyı bana,
ne beni kendinden sayıyor ne yakamı bırakıyor,
Aşk beni öldürmüyor, ne de zincirimi kırıyor,
yaşamamı istemiyor ama, beni sıkıntıdan da kurtarmıyor.

Gözlerim yok ama görüyorum, dilim yok ama, konuşuyorum,
ölmek istiyorum ama yardım edenim yok,
ve kendimden iğrenirken, başkalarını seviyorum.

Acıyla besleniyorum, ağlarken gülüyorum,
aynı ölçüde keyif alıyorum, ölümden ve yaşamaktan
böylesi bir durumdayım, Kadınım, işte, senin yüzünden.

Şarkı XVIII

Kendisini en olmadık şeylere benzetir.Mutsuzluğunu göstermek ister.

En olmadık, görülmedik şey ne ise,
yabancı, uzak bir ülkede
o şey iyi bakarsanız eğer,
bana benzer: Bu hallere düştüm artık ey Aşk.
Orada: Güneşin doğduğu ülkelerde,
bir kuş uçar, yalnızdır, eş yoktur;
gönüllü ölümünden
yeniden doğar küllerinden ve yenilenir tümünden yaşamı;
benim tutkum da yalnızdır,
en yüce duygularının
zirvesinde güneşine döner yüzünü,
yokolup gider bu şekiide,
ve döner eski haline;
yanar ve ölür ve yeniden doğar
ve yaşar yarışarak anka kuşuyla.

O kadar güçlü bir taş var ki Hint denizinde,
doğasından gelen bir kuvvetle çeker
demiri mıknatıs gibi ve söker yerinden
parçalar, örneğin, bir gemiyi, darmadağın eder;
ben de öyleyim, acılı gözyaşlarımdan oluşan
dalgalar arasında; o güzel kayalık çünkü,
o başeğmez gururuyla
beni öyle bir vurdu ki ölmem daha iyi.
Bir taş vardı demirden çok insan bedenine meraklı;
darmadağın etti ruhumu,
çekip alarak yüreğimi, oysa kapalıydı her türlü çekiciliğe;
tek bir parça iken şimdi bölündü binbir parçaya.
Ah, benim kara talihim,
ben de etten kemikten yapılmışım,
kıyıya çekiliyorum tatlı bir mıknatıs tarafından!

Uzak batıda
bır yabancı hayvan vardır hem tatlı hem uysaldır
hiç kimsenin olmadığı kadar; ne ki, gözyaşı
ve acı ve ölüm taşır gözlerinde;
çok uyanık olmak gerek
dönüp bakıldığında ona
önemli olan gözlerine bakmamak,
bakılabilir rahatlıkla geri kalan kısmına bedeninin.
Ne ki, ben önlemsiz, acılı biri olarak
koştum hep kötülüğüme ve ben bilirim
ne kadar çok acı çektiğimi ve çekeceğimi;
doymayan arzum hem kör nem sağırdır,
ve sürükler beni, alır götürür; o kutsal güzel yüz
ve o tatlı bakışları ölümüme nedendir,
bu masum ve meleksi hayvanın.

Güney topraklarının ortasında
bir kaynak su vardır ve adına *dal Sole*(*) derler,
doğası gereği
yalnız geceleri kaynar ve gündüzleri buz gibidir;
güneş yükseldikçe ve yakınına geldikçe dünyanın,
daha da soğur
Aynısı benim başıma gelir,
ben de gözyaşı kaynağı ve hokkasıyım:
güzel ışığımı süslediğim zaman,
ki benim güneşimdir, uzaklaşır ve hüzünlü,
yalnız kalırlar gözlerim ve karanlık bir gece
başlar onlar için; yanarım o zaman; ama görürsem
sarı saçlarının parladığını sahici güneşin,
içim ve dışımın değiştiğini duyumsarım,
ve buz keser yüreğim. Buz gibi olurum.

Bir başka kaynak su Epeiros'dadır,
söz edilir kitaplarda; soğuk bir sudur
ateşler sönmüş bir meşaleyi, söndürür yanmakta olanı.

(*) Dal Sole, Güneş suyu.

Ruhum ki
aşk ateşiyle yanmamıştı henüz
yaklaşır yaklaşmaz birazcık
o soğuk suya ki benim hep arzuladığım şeydi,
yandı tümüyle; ve böylesi bir işkenceyi
ne Güneş görmüştür, ne yıldızlar,
taş yüreği dize getirecek kadar acı;
yakan o kadın oldu, söndüren de
ruhumun ateşini erdemiyle, soğuk ve güzel,
ve çok kez yüreğimi yakan da söndüren de;
duyumsadığımı biliyorum ve çıkıyorum çileden.

Yaşadığımız yerlerin uzağında,
ünlü Şans Adalarında,
iki tane kaynak su vardır. Birinden
su içen ölür gülerek; ötekinden su içeni kurtulur ölümden.
Aynı yazgıyı paylaşır
benim yaşamım, ölebilir gülerek,
aldığım keyiften ötürü
çaresiz acılarım törpülemese eğer keyfimi.
Aşk beni sürükler
tarih kitaplarında kalmış gelenekler arkasından,
ne ki, bu kaynak sudan söz etmeyeceğim,
her saat dolu ve çok verimli
özellikle Nisan ayında;
benim gözlerim de dolu her zaman
ama özellikle Meryem'i gördüğümde beri.

Şarkım, ne yaptığımı bilmek isteyen herkese
de ki: Derin bir vadide
büyük bir kayanın dibinde, Sörga'nın
çıktığı yerdedir şu anda; kimse görmez onu
Aşk'tan başka, ki bir adım attırmaz ona,
ve yüreğinde taşıdığı bir resim yiyip bitirir onu,
ve elinden geldiğince kaçar herkesten onun dışında.

CXXXVI

Sone CV

Bu ve arkasından gelen iki sonede Avignon'daki Papalık'a karşı tavır aldığını gösterir.

Ateşler yağsın saçlarının sarı örgülerine(*), hain,
derelerin suyundan ve meşe palamudundan beslenen,
zavallıların yoksulluğundan büyük ve varıl oldun sen,
kötülük yapmak, çünkü, işine yarar seni,

iharetler yuvası, tüm kötülükler orada tezgahlanır,
bugün tüm dünyada yaygın olan;
şarabın, yatağın ve boğazının esiri oldun,
şehvet düşkünlüğü orada doruklara ulaştı.

Odalarında, çocuk yaştaki genç kızlarla, yaşlılar
altalta, üstüste ve Belzebub(**)
körük, ateş ve aynalarının ortasında;

Sen tatlı gölgeliklerde, kuş tüyleri arasında büyümedin,
çırılçıplak rüzgarda ve çalıcırpı içinde yalınayaktın:
öyle bir durumdasın ki Tanrı'ya ulaşsın isterim pis kokuların.

(*) Papalık'ı bir fahişeye benzetmektedir.

(**) Şeytanların başı.

CXXXVII

Sone CVI

Önceki ve bundan sonraki sonede olduğu gibi Avignon'daki Papalık'a karşı söver sayar.

Aç gözlü Babil,(*) öylesine doldurdu ki torbasını,
yaptığı kötülükler ve işlediği suçlardan ötürü patladı
sonunda Tanrı'nın öfkesi ve kendisine yoldaş
Zeus ve Pallas'ı değil, Venus ve Bacchus'u seçmişti.

Hak yerini bulsun diye beklerken yiyorum kendi kendimi
ama yeni bir sultan görüyorum oturmuş tahtta,
belki kısa zamanda değil ama, birgün kesinlikle
toplayacak yetkisini bir tek elde; o da mutlaka Bağdat olacak..(**)

Putları dünyanın her tarafına yayılmış olacak
kibirli kuleleri(***) göklere düşman,
ve halkı, içinden yandığı gibi, dışından da yanacak.

Güzel ruhlar ve erdemın dostları
yönetecekler dünyayı ve sonra altına bulanmış
olacak dünya ve eskil yapıtlarla dolu.

(*) Babil: Avignone

(*) Bağdat: Roma

(*) Papalık'ın etrafındaki kuleler.

CXXXVIII

Sone CVII

Önceki iki sonede olduğu gibi Avignon'daki Papalık'ı yerer.

Acıların kaynağı, öfkelerin otağı,
hataların okulu, zındıklar tapınağı,
Roma'daydı bir zamanlar, şimdi Babil yalan ve sahte,
onun için iç çekiyor, ağlıyor insanlar.

Ey aldatmacalar fabrikası, ey şiddet hapishanesi,
iyiliklerin öldüğü, kötülüklerin beslendiği ve çoğaldığı,
ve yeryüzü cehennemi; bil ki bir tansık olur,
İsa sonunda sana öfkelenmezse eğer.

İffetli doğmuştu, yoksul ve alçak gönüllü,
başkaldırdın seni doğuranlara karşı
yüzsüz orospu: Nerede senin umut kaynağın?

Yoksa yaptığın zinalarda mı? Ya da
göz kamaştıran varsılığında mı? Kostantin dönmez artık,
kalsın olduğu yerde, sayenizde, cehennemin dibinde.

CXXXIX

Sone CVIII

Dostlardan uzak, düşünceleriyle ve yüreğiyle oralara uçar.

Ne kadar çok açarsam kanatlarımı,
uçmak istediğimde size doğru, benim güzel dostlarım,
o kadar çok yazgı engeller beni alıkoyarak
uçmaktan ve beni boşuboşuna dolaştırarak.

Yolluyorum yüreğimi gene de size tüm engellere karşı
ve yüreğim o gülümseyen vadide sürekli sizinle;
orada bizim deniz daha çok girer toprağın bağrına,
dünden önceki gün ayrıldım oradan gözlerimdeki yaşla.

Ben sola doğru yöneldim,oysa yüreğim sağa çekti beni,
ben yazgımın güdümünde ve rehberliğinde Aşk'ın
o Kudüs'e doğru yol alırken, ben Mısır'a yöneldim.

Boyun eğmeyi bilmek acıya avuntum oldu benim,
böyle istemişti yazgım; böyle alıştırmıştı bizi
birlikteliğimiz arada bir ve hep kısa sürsün istedi.

CXL

Sone CIX

*Laura'ya aşkını açıklayamadığı için onu sessiz sessiz sevecek-
tir gene.*

Aşk,yaşarken düşüncelerimde hüküm sürmektedir üstlerinde,
en büyük otağının yeri yüreğimdir,
kimi zaman silahlandığı bellidir yüzündeki ifadesinden,
orada yerleşiktir ve orada durmaktadır tuğrası.

O kadın(*) öğretti bize(**) sevmeyi ve dayanmayı acıya,
bekliyor ki akıl, utanç duygusu ve saygı engellesin
o ateşli umudu ve derin sevdayı,
ve cesaretimizden ötürü kendi kendine öfkeleniyor.

Aşk ürkmüş,sığınmıştır yüreğime bu nedenle,
caymıştır her türlü girişimden, ağlıyor titrerken;
girmiş içeriye çıkmıyor bir daha yerinden.

(*) O kadın: Laura.

(**) Bize: Bana ve Aşk'a.

Ben ne yapabilirim ki, beyefendim korktuktan sonra,
kalmaktan başka son ana kadar onunla?
Güzel bir son bekliyor çünkü severken ölen insanı.

CXLI

Sone CX

Ölürken insanın gözlerinde ışık arayan böceklerle karşılaştırır kendisini.

Nasıl ki güneşli sıcak zamanlarda, ışığa alışkın,
zavallı böcek,
girer başkalarının gözüne yanlılıkla
ve sonunda ölür, bir başkasına acı çektirerek;

ben de öyle koşarım yazgım olan güneşin arkasından
kaynak bulur gözlerinden ve çok keyif alırım;
Aşk tutmaz göz önünde aklın koyduğu engel.,
bilgelik işe yaramaz, yenik düşer tutkunun karşısında

Görüyorum, gözlerinin benden kaçmak istediklerini,
ve biliyorum kesinlikle öleceğimi,
dayanamaz çünkü erdemim bu kadar çok acıya karşı;

ama Aşk öylesine gözlerimi kamaştırır ki tatlı tatlı,
ben başkasının(*) sıkıntısına ağlarım, kendi zararına değil,
ve kör gözlü ruhum ölümüne göz yumar göz göre göre.

(*) Başkasının: Laura'nın.

CXLII

Altılı V

Talihsiz aşkının öyküsüne döner ve kendini Tanrı'ya adama fikri gündeme gelir.

Güzel yaprakların serin gölgesine sığındım,
kaçmak için üçüncü kat gökten ta buralara,
beni yakmaya gelen acımasız ışıktan,
tepeler kardan arınmıştı o zaman
aşk esintileri yeni bir mevsimi muştuluyordu,
dallar ve kırlar her yerde çiçek açıyordu.

Dünya böylesine sevimli dallar görmemişti,
rüzgar sallamadı hiç böylesine yeşil yaprakları
ilk zamanlarımı yaşadığımda gördüğüm kadar;
o yakıcı ışıktan korktuğum için
istemedim tepelerin gölgesine sığınmak
koştum göklerde en çok kabul gören ağacın gölgesine.

Bir defne ağacı korudu beni gökten,
aramaktayım bu nedenle güzel dallarını,
o günden sonra ormanlara daldım, tepelere tırmandım;
ne gövde gördüm ne dal etrafımda,
o yüce ışığın gözbebeği olduğu için
mevsimine göre ne renk değiştirir ne biçim.

Ne ki zaman içinde daha kararlı oldum,
gökten gelen sese kulak verdim
ve parlak, göz kamaştıran bir ışık rehberim oldu
her zaman büyük bağlılıkla ilk dallara döndüm,
yapraklar yerlerde süründüğü zaman
güneş tepeleri yeşile boyadığında.

Ormanlar, kayalar, kırlar ırmaklar tepeler
zaman değiştirir, tüketir. değiller artık ilk günkü gibi;
bağışlamasını istiyorum bu nedenle beni bu dalların
geçmiş olmasına karşın çok zaman
karar aldım ökseli dallardan kaçmaya
başlar başlamaz görmeye ışığı.

O kadar çok hoşuma gitti ki o tatlı ışık ilk zamanlar
keyifle o dağdan o dağa geçtim
yakalayabilmek için sevdiğim dalları;
şimdi yaşam kısa ve yer ve zaman
bana bir başka yol gösteriyorlar göklere açılan
meyve toplamak için, çiçek ve dal değil yalnızca.

Bir başka aşk.başka yaprak ve bir başka ışık
bir başka tepelerden, bir başka yolunu arıyorum göklerin
çünkü tam zamanıdır ve başka başka dallar.

CXLIII

Sone CXI

*Bir başka kadının aşktan söz ettiğini duyar,o kadın da Laura'yı
görmüştür.*

Sizi böylesine tatlı tatlı konuşurken duyduğumda,
Aşk'ın ta kendisi derim, esinliyor kendine bağlı olanları
benim yanık arzum tûmden alevlenir,
öyle ki ateşleyebilir sönük ruhları.

Görürüm o zaman o güzel Kadını,
görmediğim her yerde öylesine tatlı ve dingin,
öylesine bir tavır içinde ki çan sesleriyle değil,
içcekişlerinin esintisiyle beri uyandırır.

Saçları rüzgarda darmadağın, bana baktığını
görüyorum ve öylesine tatlı dönüyor ki yüreğime,
tıpkı elinde anahtarını tutan kadın gibi.

Ne ki, duyduğum aşırı zevk engeller dilimi konuşmaktan.,
anlatamaz açık seçik, yoktur çünkü cesareti,
içimde duyduklarımı.

CXLIV

Sone CXII

*Dostu Sennuncio del Bene'ye dönerek Laura'nın güzelliğinden
söz eder.*

Güneş bile bu kadar güzel doğmadı hiçbir zaman
göklerin en dingin en bulutsuz anında bile,
yağmurdan sonra bile görmedim gökkuşağının
böylesine çeşitlenip, renklendiğini havada

binbir renge dönmüştü yüzü alev alev,
kendisine sevdalandığım gün,
o yüz ki, anlatmak kolay değil benim için,
hiçbir ölümlü şey çünkü ona denk değil.

Ben Aşk'ı gördüm, öylesine tatlı mı tatlı
çeviriyordu ki o gözleri, bir başka yüz
o andan sonra kapkaranlık gözükte bana.

Sennuncio,ben onu(*) gördüm, germiştii yayını;
öyle ki yaşamım olmadı artık güvencede bir daha,
ve şimdi gene de dönmek isterim o günlere.

(*) Onu: Aşk'ı

CXLV

Sone CXIII

Her yerde her koşulda Laura'ya olan aşkını dile getirecek.

Beni oraya götür, güneş çiçek ve otları kurutmuş olsun,
ya da buz ve karları eritmiş;
beni oraya götür, arabasının(*) durduğu ılıman iklimlere
ve bize her sabah döndüğü ya da akşamları dinlendiği yere,

Bana alçakgönüllü bir yazgı yaz ya da kurumlu birini,
dingin ya da ağır ve sisli bir havası olsun gideceğim yerin,
geceler yanımda olsun ya da uzun ve kısa günler
olgun yaşımda olmak isterim ya da genç yaşımda.

Göklerde olayım isterim ya da yerde ya da uçurumlarda,
tepelerde ya da alçaktaki bataklık vadilerde,
özgürce dolaşan bir ruh olayım ya da tenine bağımlı;

bana kimsenin tanımadığı bir ad ver ya da parlak bir ün,
olduğum gibi olmak, yaşadığım gibi yaşamak isterim,
ve on beş yıllık iççekişlerimi sürdürmek.

(*) Güneşin.

CXLVI

Sone CXIV

*Laura'nın güzellik ve erdem ününü tüm dünyaya yaymak ister.
Ününün tüm İtalya'ya yayılmasından mutludur.*

Ey görkemli, sıcak ve ateşli
erdeme sahip soylu ruh. onuruna sayfalar doldurduğum;
dünyada tek kalmış soyluluğun eldeğmemiş barınağ-,
yüksek değerli kule sapasağlam ayakta;

Ey alev alev yanan ateş,ey benim temizlenip,
arındığım tatlı ve kar beyazı zemin, üzerinde güller açar,
ey zevk, kanatlarımı açmaya yarayan o güzel yüze doğru,
parlak, dünyada var olanların üstünde;

eğer benim dizelerim anlaşılmış olsalardı uzak,
çok uzak yerlerde, doldururdum adınızla Thule, Bactra,
Thanais ve Nilus, Atlas ve Olympos dağlarını ve Hercules'in ülkesini;

ne ki, taşıyamam adını dört bir bucağına dünyanın,
duyacaktır ama, Apeninlerin ikiye böldüğü;
deniz ve Alplerin çevrelediği o güzel ülke.

CXLVII

Sone CXV

*Laura'nın bakışları ürkekliğini gidermeye yarar,heyecanını yatış-
tırır.*

Sevdam, iki güçlü mahmuz ve bir
sağlam yularla beni güder ve yönetir,
geçer kimi zaman sınırı alışılmışın ötesinde
doyurmak ister bir ölçüde benim duygularımı,

ve bulur yüreğimin derinliklerindeki korku ve cesareti
yüzümde okuyan kişiyi,
ve Aşk'ı görür, şimşek gibi çıktığını,
allakbullak olmuş, etkileyici gözlerle ayarlar girişimlerini;

Kızgın Zeus'un öfkesinden korktuğu için
geri çekilen biri gibidir tıpkı,
büyük bir korku çünkü engeller büyük arzuları.

Ne ki, soğuk bir ateş ve korkulu arzular ruhumda,
cam gibidir, ışıldar
o zamanlar, işte, tatlı yüzünde güller açar.

CXLVIII

Sone CXVI

*Yalnızca Sorgia nehrinin kıyısında ve defne ağacının gölgesinde
Laura'ya değer yazabiliyor.*

Ne Ticino, Po, Varo, Arno, Adige, Tiber
Fırat, Dicle, Nil, Ermo, Indo ve Ganj,
Don, Tuna, Alfeo, Garona ve Timavo,
Rodano, Ebro, Sen, Albia, Coira'nın serin suları,

ne de edra, çam, kayınağacı ya da ardıcın serin rüzgarı,
hüzünlü yüreğimi kemiren, beni yiyip bitiren ateşi söndürür,
o güzel ırmak gibi, her an benimle ağlayan,
kıyısındaki ağaçla dizelerimde yüceltip süslediğim.

Aşk'ın saldırılarına karşı bulduğum tek çaredir bu,
yaşamam gerekiyor, böylesine silahlanmış,
yaşama karşı, geçiyor çünkü koşar adımlarla.

Büyusun istiyorum bu güzel defne ağacı bu serin kıyılarda,
ve onu oraya diken kimse(*) yazsın, sevimli ve soylu duygularını
suların şırıltısında ve serin gölgesinde ağacın.

(*) Petrarca'nın kendisi.

CXLIX

Balat VI

Laura ona daha yakın ama yüreği gene de rahat değil.

Zaman zaman bana daha yakın duruyor
meleksî kişiliği ve tatlı gülümsemesiyle
güzel yuzünün havası
sevimli gözlerindeki uçuk karanlığıyla.

Ne işim var benim bu iççekişlerle artık,
acıdan doğuyorlardı
ve dışa vuruyorlardı iç ağrımı,
umutsuz yaşamımı?
Yüzümü o tarafa çevirdiğimde
yüreğime huzur bulmak için
beni destekler ve bana yardım eder
görüyordum sanki Aşk'ı.
Ne ki, savaşın bittiğini henüz sanmıyorum,
huzuru da yok ki her an yüreğimin,
sevdam çünkü giderek artıyor,
umut beni yüreklendirdikçe.

CL

Sone CXVII

Huzur bulamayacaktır Laura aşkını ilan etmezse.

"Ne yapıyorsun ruhum? Ne düşünüyorsun? Erinç bulacak mıyız?
Soluk alacak mıyız? Yoksa sürekli savaş içinde mi kalacağız?"
"N'olacak halimiz, bilmiyorum,ama şunu anlıyorum :
ıstırabımız onu rahatsız ediyor; belli gözlerinden"

"Neye yarar ki kadınının o gözleriyle yazın buz gibi esmesi,
kışın ateş olup yakması?"

"Bunu yapan o değil ki onu yöneten kişi" "Yararı yok
bu nedenle bize, görmesine karşın olup biteni,susarsa"

"Kimi zaman dil susar ve yürek yakınırsa yükses sesle,
kuru gözleri ve neşeli yüzüyle ağlarsa bir insan,
görüyordur mutlaka başkalarının görmediğini;"

"Tüm bunlara karşın akıl huzur bulmuyor,
gelemiyorsa acının üstesinden üzerinde durup kafa patlattığı,
bil ki zavallı insan, uzun uzadıya umuda be. bağlamıyor."

CLI

Sone CXVIII

Laura'nın gözleriyle Aşk onu vurdu. O gözlerden hiçbir aşık insana ulaşmayan aşk düşünceleri ulaşır.

Denizin acımasız ve fırtınalı dalgalarından
kaçmadı limana yorgun denizci hiçbir zaman.
benim kaçtığım gibi karanlık ve karışık düşüncelerden
doyumsuz tutkularım beni zorlayıp sürüklemişti.

Kamaştıramaz hiçbir tanrısal ışıık ölümlünün gözlerini
benim gözlerimi kamaştırdığı gibi o yüce ışığın;
tatlı mı tatlı beyaz siyah bakışlarının ürünü,
orada altına bular oklarını, Aşk, orada sivriltilir uçlarını.

Gözleri kör değil, (*) ben onu oklarla donanmış görüyorum;
çıplak, örtünmemişti; utanacağı yerlerinin dışında;
kanatlı çocuk, resmi değildi, etiyle kemiğiyle kendisiydi.

Oradan gösterir bana bakışlardar: sakladığını;
noktasına kadar okurum gözlerinin içinde yazılı olanı,
her yazdığım, her okuduğum şeyi, Aşk ile ilgili.

(*) Aşk'ın.

CLII

Sone CXIX

Eğer Laura şairi ikileminden (korku-umut) kurtaramazsa kendisini öldürecek.

Bu alçakgönüllü yabanıl, kaplan ya da ayı yürekli,
insan suratlı ya da meleksi güzellikteki,
hem gülüyor hem ağlıyor korku ve umut arasında
bana heyecan veriyor, ruhum belkilerle dolu.

Eğer kabullenmez ya da özgür bırakmazsa kısa zamanda,
sürdürürse, her zamanki gibi, ikircikli yaparsa beni,
bana kalırsa eğer, damarlarımda dolaşan tatlı zehirden ötürü,
ey Aşk,yaşamın sonuna gelmişim, demektir.

Dayanamaz artık kırılmakta olan, yorgun gücüm, erdemim,
bu denli çok çeşitliliğe, bir anda soğuyor, yanıyor ayna anda;
kıp kıp kesiliyor, bembeyaz oluyor.

Kaçmakla acılarının son bulacağını düşünüyor,
tıpkı zaman zaman ortadan kaybolduğunda olduğu gibi,
son çaresidir ölüm bir yere varamayan kişinin.

CLIII

Sone CXX

İççekişleriyle Laura'nın acıma duygusunu uyandırmaya çalışır

Gidin benim sıcak iççekişlerim soğuk kalbe,
kırın buzları, acıma duygusunu engelleyen,
ve bir ölümünün duaları kabul görürse eğer göklerde,
ölüm ya da merhamet diliyorum acılarıma son verecek olan.

Gidiniz,tatlı düşüncelerim, iç dünyamdan uzaklara,
ulaşamayacağı bir yere o güzel bakışı kadınının:
ve onun katılığı ya da benim yazgım kıracak olursa biz. eğer,
umut etmeyecek ve beklentimiz olmayacak artık.

Belki bitiremezsiniz sözlerinizi ama, rahatlıkla söyleyebilirsiniz,
kaygılı ve dumanlı halimizi,
oysa onunki dingin ve rahat.

Gidiniz, güvenli adımlarla, Aşk sizinle birlikte artık,
ve kötü yazgınız arkanızdan gelmeyecektir artık,
eğer anlıyorsam ben,güneşin verdiği işaretlerden havayı.

CLIV

Sone CXXXI

Laura'nın olağanüstü güzelliği ona dürüst düşünceler salık verir.

Yıldızlar, gök ve insanı oluşturan ögeler yarış halinde.
tüm beceri ve sınırsız özenlerini koydular ortaya o ateş parçasını,
yaratmak için, (*) doğa orada çeki düzen verir kendisine,
ve güneş, bulamaz başka bir yer kendisine denk.

Öylesine görkemli, sevimli ve yeni ki bu yapıt, çeviremez
bakışlarını ona insanoğlu, korkar tehlikeye girmekten,
tatlılık ve sevimlilik öylesine çok ki o güzel gözlerde,
sanki Aşk olmadık bir biçimde yağmur gibi yağmakta.

Hava çalkalanır o tatlı bakışlarından ötürü,
alevlenir dürüstlük ateşiyle ve öyle bir hal alır ki
yetmez sözlerimiz ne de düşüncelerimiz onu anlatmak için.

Alçak arzulara yer yok ve yer bulamazlar orada;
bir tek şerefli ve erdemliler ancak. Görülmüş müdür hiç
aşırı bir güzelliğin alçak arzuları söndürdüğü?

(*) Laura'nın gözleri

CLV

Sone CXXII

Laura'nın gözyaşlarının şairin üzerinde bıraktığı etki.

Zeus ve Cesare olmadılar asla böylesine hazırlıklı
biri şimşekler yağdırmakta, öteki kırıp dökmekte,
ki merhamet duygusu söndürmemiş olsun öfkelerini
ve ellerinden almamış olsun her zamanki silahlarını.

Ağlıyordu Meryem Efendim,
ağlarken onu görmemi ve duymamı istedi iniltilerini
acıyla dopdolu olmak ve arzuyla yanıp tutuşmaktı
benden beklediği, kemiklerime ve iliğime kadar.

O tatlı gülüşünü resimledi bana Aşk,
dahası oydu taş kalemle ve o tatlı sözlerini yazdı bana,
bir elmas üstüne kalbimin tam ortasına.

döner sık sık oraya gene elindeki sağlam ve akıllıca
yapılmış anahtarlarla çekip çıkarmak için ender
raslanan gözyaşlarını ve uzun uzun derindeki iççeķişlerini.

CLVI

Sone CXXIII

Laura'nın gözyaşları etraftaki doğayı cezbeder.

Ben yeryüzünde meleksi tavırlar gördüm
ve dünyada yalnızca göksel güzellikler, öyle ki,
anımsamak hem işime yarıyor hem hüznün veriyor,
baktıkça çünkü bana düş, gölge ve duman gibi geliyor;

O iki güzel ışığın gözyaşlarıyla dolduğunu gördüm,
kıskanmasına yol açtılar bin kere güneşin,
ve iççeķtiđini işittim ağızından çıkan sözleriyle
dağları yerinden oynatan, ırmakların akışını durduran.

Aşk, Akıl, Erdem, Merhamet ve Acı ağlatıyorlardı
böylesine bir müziksel şöleni
her türlüşünden daha tatlı. dünyada duymaya alıştığımız.

Gökler de yanıt veniyordu müziksel birlikteliğe,
bir tek yaprak kımıldamıyordu artık ağaçta;
o kadar çok tatlılık doluydu ki rüzgar ve hava.

CLVII

Sone CXXIV

Laura'nın ağıladığı günle ilgili konuşuyor.

O hüzünlü ama onur verici günü anımsıyorum
gönderdi yüreğime o çok canlı görüntüsünü,
yetmez akıl ve biçem onu betimlemeye
ve dönüyorum sık sık anılarımla o güne.

Soylu acıma duygusuyla süslü her davranışı
ve duyduğum tatlı, acı sızlanışları,
kuşkuya düşürüyordu insanı: Ölümlü mü yoksa
bir tanrıça mı o kadın, gök giderek dinginleşiyordu.

Başı arı altın, yüzü sıcak kar tanelerini andırıyordu,
kırpikleri abanoz otu, gözleri iki yıldız,
Aşk attığını vuruyordu oradan yolladığı oklarla.

İnci tanesi ve kırmızı gülleri yüreğindeki,
hüznünden kaynaklanıyordu yanık ve güzel sesler;
iççekişleri ateş parçası, gözyaşları billur cam tanesi.

CLVIII

Sone CXXV

Her yerde Laura'yı görür ve çok güzeldir.

Nereye bakarsam ya da çevirirsem yorgun gözlerimi
içimdeki merakı gidermek için, onları bakmaya zorlayan,
görüyorum resmedilmiş olduğunu o kadının resminin,
tutmak için arzularımı taze ve canlı.

O keyif verici acıyla esinliyor gibi geliyor bana o kadını
yüce bir acıma duygusu, tüm soylu yüreklere örnek:
yalnızca gözlere görünen değil, kulaklara da seslenen
canlı sesi ve kutsal iççekişleri.

Aşk ve benimle birlikte gerçeklik oradaydılar,
söylemek için gördüklerimin dünyada tek güzellik olduğunu.
görülmemiştir şimdiye dek yıldızlar altında.

Ne de böylesine merhametli ve böylesine tatlı sözler
işitilmiştir şimdiye kadar; ne de böylesine güzel gözyaşları
görmüştür Güneş, böylesi güzel gözlerden akan.

CLIX

Sone CXXVI

Laura'nın erdemı ve güzelliği bu dünyanın değil,göklerindir.

Göklerin hangi yerinden alınmadır, hangi fikrinin ürünüdür,
oradan örneklemiştir doğa o güzel hoş yüzü,
onunla göstermek ister
yerdeki insanlara yukarıda ne denli güçlü olduğunu!

Hangi ninfalar sularda, hangileri hangi zaman ormanda
dağıttılar böylesi altın sarısı saçlarını rüzgarda?
Ne zaman bir kalp bu kadar çok erdeme kollarını açtı?
Bu kadar güzelliklerin birlikteliği canımı yakmasına karşın.

Tanrısal güzellikleri boşuna arar gözleri,
gözlerini bir kez görmemiş insan o kadının,
ne denli tatlı bakar çevirip de baktığında;

ve bilmez nasıl can yaktığını, ilaç olduğunu Aşk'ın
nasıl tatlı tatlı iççekteğini bilmeyen insan
ve nasıl tatlı konuştuğunu, nasıl tatlı güldüğünü.

CLX

Sone CXXVII

Laura'nın güzelliği her yerde, konuşmasında, bakışında, gülüşünde ve yürüşünde.

Aşk ve ben öylesine bir şaşkınlık içindeyiz ki,
tıpkı inanılmaz bir şey gören biri gibiyiz,
apışıp kalırız konuşup güldüğünü gördüğümüzde,
benzer çünkü yalnız kendisine, bir başkasına değil.

Dingin kirpiklerinin parlaklığında ısı ısı yanar
bana yol gösteren yıldızlarım, umut bağladığım,
yoktur bir başka rehber, ışığı önünde yanacak olan
sevmeye yürekten karar veren birinin.

Tanrım, bir tansıktır o gördüğümüz, otlar arasında,
bir çiçek gibi açar! Ya da bembeyaz gerdaniyla
kucaklar, yemyeşil çalılıkları!

Ne biçim bir mutluluktur bu, daha ilkbaharını yaşarken,
yürüdüğünü görmek, düşünceleriyle başbaşa,
taç yaparken çiçeklerle sarı ve kıvrır kıvrır saçlarına!

CLXI

Sone CXXVIII

Ölü ve diri aşıkları aşktan ötürü duyduğu işkenceye tanık olmaya çağırır.

Ey boşuna atılmış adımlar, başıboş ve direşken düşünceler,
ey yerlerinde duran anılar, ey acımasız tutku,
ey zorba arzu, ey güçsüz yüreğim,
ey gözlerim, gözden çok, iki çeşme!

Ey dallar, ünlü alınların onuru,
ey şiirsel ve savaşkan yüreğin tek işaretini;
ey yorucu yaşam, ey tatlı yanılsama,
beni sürüklesin oradan oraya, dağlar, çöller ararken;

ey güzel yüz, ey Aşk, birlikte tutarsınız elinizde yuları,
ayaklarınızda üzengi, beni dırter ve çevirirsiniz
sağa sola, nasıl isterse canınız, boşunadır ayak diremek;

ey cömert yürekli ve aşk adamları,
eğer duruyorsanız daha dünyada ve siz çıplak ruhlar ve
kül olmuş bedenler; durup bekleyin, görün benim iç ağrılarımı.

CLXII

Sone CXXIX

*Laura'yı gördüğü, işittiği ve Laura'nın dokunduğu yer ve şeyleri
kıskanır.*

Mutlu ve neşeli çiçekler ve yazgılı otlar,
basıp geçtiği Meryem'in, elinin değdiği, oturduğunda;
kırlar dinler onun tatlı sözlerini
ve güzel ayağının taşlıklar izlerini;

budaksız dallar ve henüz yeni yeşermiş yapraklar,
aşık ve renkleri solgun menekşeler;
gölgeyi ormanlar, güneşin yarıp geçtiği,
ve ışınlarıyla yüce ve kibirli kıldığı;

ey esenlikli mahalle, ey berrak ırmak,
güzel yüzünü ve açık renkli gözlerini yıkayan,
o parlak ışığın aydınlattığı

ne denli kıskanıyordum sizleri, üzerinizde devindiği için
soylu ve sevimli! En küçük parçanız da öğrenmiştir
töre gereği, aşk ateşiyle yanmayı benim yandıgım kadar.

CLXIII

Sone CXXX

Laura'nın, ıstıraplarını anlamasını ve memnun kalmasını ister.

Aşk, sen ki görürsün her düşüncüyü apaçık,
ve dikenli yolları, oraya yalnız sen beni sürersin,
kalbimin dennliklerine gözlerini dikersen,
bir tek sana açık, tüm başkalarına kapalıyken.

Sen bilirsin neler çektiğimi seni izleyeceğim diye:
sen o tepeden o tepeye yavaş yavaş geçersin,
gün gün arkasından ayrımında olmadan,
bilmezsin ne denli benim yorgun ve yolun yokuş olduğunu.

Daha uzaktan görüyorum o parlak ışıkları,
beni sürüklüyorsun oraya başımı çevirip engibeli yollardan.
ama ben sen değilim, yok kanatlarım uçmak için.

Doyuracaksın oldukça benim sevdalarımı
yeter ki bırak bu yüce sevda uğruna yiyip bitireyim kendimi,
ve onu rahatsız etmesin benim içcekişlerim.

CLXIV

Sone CXXXI

Ruhsal durumunu gecenin dinginliğine kıyaslar ve acılarının aralıksız sürdüğünden yakınır.

Gök ve yer ve rüzgar şimdi suskun,
kuşlar ve yabanıl hayvanlar uykuda;
gece, sürükler yıldızlı arabayı sağa sola;
dalgasız bir deniz uyuyor yatağında.

görüyor, düşünüyor, yanıyor ve ağlıyorum; karşımdadır
beni yiyip bitiren, bana tatlı tatlı acı vermek için;
savaş içindeyim, kin ve acı dolu bir savaş,
bir tek Kadınımlı düşündükçe erinç buluyorum.

Yalnızca berrak ve canlı bir kaynaktır üreten
tatlı ve acıyı birlikte, ki ben oradan beslenirim :
beni diriltir ve beni yaralayan bir tek eldir.

Bitmesin diye hiç iç ağrılarım,
günde bin kez ölür, bin kez dirilirim:
biliyorum çünkü uzak olduğunu kurtuluşumun.

CLXV

Sone CXXXII

Laura'nın yürüyüşü, bakışı, devinimleri ve sözleri onu çarpar.

Nasıl ki bembeyaz ayak taze otlar arasında
devindirir tatlı adımlarını soylulukla;
körpe bitkiler arasından çıkmışa benzeyen erdem,
açtırır ve yeniler çevresindeki çiçekleri,

aşk yalnızca soylu kalpleri hedef bilir; katlanmaz
denemek zahmetine başka bir yerde gücünü; o güzel
gözlerden öylesine sıcak bir zevk akar ki aşağıya; bir başka
güzellik umurumda değil, çekmez bir başka şey dikkatimi;

ve yürüyüşü ve tatlı bakışıyla
uyuşur tatlı sözleri,
ve yumuşak, alçakgönüllü ve ağırbaşlı davranışları.

Bu böylesi dört kıvılcımdan(*) ve yalnız onlardan değil,
doğar alevli bir ateş, beni yakan ve ayakta tutan,
bir gece kuşuyum ben güneşte şaşırıp kalan.

(*) Yüzü, gözü, bakışı ve davranışları.

CLXVI

Sone CXXXIII

*Çalışmalarında ısrar etmiş olsaydı belki büyük bir şair ününü
hak edecekti.*

Delfo mağarasında bulunmuş olsaydım,
tıpkı Apollon gibi, orada ulaşmıştı o yalvaçlığına,
belki bugün kavuşmuş olacaktı şairine Floransa da,
Verona, Mantova. Arunca(*) değil yalnızca;

yeşermiyor çünkü benim topraklarımda hasır otları
o kayalardan gelen sularla, bir başka yol bulmalıyım
kendime; kalmadı benim tarlamda biçip kaldıracağım,
eğribüğrü orağımla, yabancı otlar ve dikenlerden başka;

zeytinlerin, kurumuş dalları, Parnassus dağından gelen sular,
yatak değiştirmişler, bir başka yoldan akarlar,
yeşermediler bu yüzden hiçbir zaman;

belki talihsizlik ya da suçumdan ötürü
kaldım yoksun her türlü iyi meyveden,
göndermezse eğer ölümsüz Zeus ışıklarını üstüme.

(*) Verona, Catullo'nun; Mantova, Vergilius'un; Arunca, Lucilio'nun kentleri.

CLXVII

Sone CXXXIV

Laura şarkı söylemeye başladığında şair ölecek gibi olur. Onu yaşama bağlayan Laura'nın sesi olur.

Aşk güzel gözlerini toprağa dikince,
ve toplayınca havayı elleriyle bir iççekişle
ve ardından dönüştürünce
anlaşılır berrak, tatlı, meleksi, kutsal bir ezgiye;

duyumsarım yüreğimi çaldığını tatlılıkla,
ve değiştiğini içimdeki düşünceler ve arzuların,
ve kendi kendime derim ki: "Bunlar benim son
parçalarım olacak, eğer Tanrı, verirse bana güzel bir ölüm"

Ama duygularımı içtenlikle kendisine çeken sesi,
ruhum büyük bir istekle dinlemekte, mutluluk içinde,
tam yola koyulmak üzereyken ayakları geri geri gitmekte.

İşte, böyle yaşıyorum, bir sarıyor, bir çözüveriyor
ardından. yaşam ipliğimi, yazgımın işareti,
göklerin Sireni(*) bir tek odur yaşamımı elinde tutan.

(*) Siren: Laura.

Sone CXXXV

Laura'nın aşkından kuşkusu var. Yaşına karşın hiçbir değişikliğe uğramamıştır aşkı. Ama hüznölüdür yaşlandığı için.

Aşk bana o tatlı düşüneyi yollar; ikimiz(*) arasında
yıllardır güvendiğimiz tek kişidir o ve benim arkamda durur
ve hiç olmadığını söyler böylesine ayağına çabuk,
arzumu ve umduğumu yerine getirmek için..

Ben ki kimi zaman yalan kimi zaman gerçek
sandım söylediklerini,
bilmem inanayım mı. yoksa belkilerle mi yaşayayım,
inandıramaz çünkü ne evetleri ne de hayırları yüreğimi.

Böylece geçer günlerim ve aynada görürüm gittiğimi,
verdiği sözleri geçersiz kılan ve umutlarımı
yıkacak olan mevsimlere doğru.

Ne olacaksa olsun: Yaşlanan yalnız ben değilim;
değişmedi hiçbir şey sevdamda ve sevgimde yaşım oranla:
giderek kısalıyor, korkarım, önümde kalan zaman.

(*) Aşk ve şair.

CLXIX

Sone CXXXVI

Laura'yı canı sıkkın görünce onunla konuşmaya cesaret edemez.

Tutkulu bir aşkla doluyum,beni herkesten
uzaklaştıran ve yalnız bırakan dünyada tek başıma,
ve zaman zaman unuturum kendimi,
kaçmam gerekirken düşerim ortalığa, onu aramak için.

ve görürüm onun geçtiğini hem güzel hem çirkin,
yüreğim oynar yerinden, uçup gidecek gibidir,
benim ve Aşk'ın düşmanı bu güzel kadın,
yollar yüreğime arka arkaya düşmanca sızlanışlarını.

Ben görür gibi oluyorum bir pırıltı acıma duygusuna ilişkin,
çatık ve gururlu kaşları arasından, sanki,
rahatlatıyor bir parçacık da olsa yüreğim hüznülü;

işte o zaman kendimi toparlıyorum, söylemeye karar
verdiğimde içağrılarımı; o kadar çok söyleyeceklerim
var ki ağzımı açmaya dilim varmıyor.

CLXX

Sone CXXXVII

Önceki sonenin devamı olarak Laura'ya acılarından söz edemeyeceğini söyler, çünkü onu çok seviyor.

Çok kez insanca görünüşünden ötürü yüreklendim,
saldırıya geçmek istedim güvendiğim korumalarımla,
ona uygun gelecek sözler seçtim kafamda,
düşmanıma karşı, alçakgönüllü ve ürkek.

Çakılıp kaldı aklım gözlerine, boşuna gitti tasarımlarım,
benim her geleceğim çünkü her yazgım,
iyiliğim, kötülüğüm ve yaşamım, ölümüm,
yapacağı tek şey vardı onun; bıraktı herşeyi o kadının ellerine.

Oluşturamadım bu nedenle bir tek sözcük ağızımda,
anlaşılır olsun, yalnız bence değil, başkalarıncı: böyle
yapmıştı beni Aşk, bacaklarım titrerken, sesim çıkmaz olmuştu.

Bildiğim o ki, yürek yakan bir aşk dilimi bağlar,
konuşacak güç bırakmaz insanda.
yandığını açığa vuran kişi çok az seviyor demektir.

CLXXI

Sone CXXXVIII

*Laura'nın karşı olmasına karşın şair onu sevmekten vazgeçmez
ve onun için ağlar.*

Aşk beni güzel ve acımasız kollar arasında buldu,
öldürüyorlar beni haksız yere, acı duyacak olursam eğer
katlanır ikiye duyduğum işkence: seçerek her zamanki gibi
daha iyiyi: severek ölmek ve susmay yeğliyorum;

ateşe verebilir çünkü bu Kadın Ren nehrini en kalın
buz tabakasıyla kaplıyken gözleriyle ve yerle bir eder dağı taşı,
ve güzel olduğu kadar kibirli olan kadın
hoşlanmaz bir başkasının. kendisinden hoşlanmasından.

Koparamadım tüm uğraşlarıma karşın bir parça elmadan,
ondandır katılığı yüreğinin; geri kalan kısm. bedeninin mermerdir,
göğsü kalkıp iner, soluk alıp verirken.

küçümseyen beni, umurumda değil, küçümseyeceği kadar;
assın suratını istediği gibi, söküp alamaz benden umutlarımı
ve benim içtenlikli iç çekişlerimi.

CLXXII

Sone CXXXIX

Geri çevrilen aşkına karşı,şair onu sevmeyi sürdürür.

Ey kıskançlık, erdem düşmanı, gidersin isteyerek
güzel ilkelere karşı, girersin o daracık yoldan,
öylesine suskun o güzel göğsüne
ve sokarsın onu olduğundan farklı bir konuma.

Kökünden söküp aldın sağlığını; çok mutlu bir
aşık gibi gösterdin beni ona; eldeğmemiş,
alçakgönüllü yakarışlarımı kabullenmişti bir zamanlar,
şimdi,nefret edip, yadsıyor galiba.

Sert ve kaba davranışlarıyla iyiliğime ağlayıp.
ağladığımda gülse de, gene de
değiştiremez bir tekini düşüncelerimin

Günde bin kere beni öldürse de sevmemek elde değil onu,
ondan umar beklememek,
korkutsa da çünkü o Kadın beni, Aşk umut veriyor bana.

CLXXIII

Sone CXL

Laura'da tatlılık ve acı bulur. Üzülür ama Aşk'ın başka bir meyve vermediğini bilir.

Bakarken dingin güneşine hayran hayran gözlerinin
bilirim, oradadır, benimkileri renkten renge sokanın,
ıslatanın; kopar yüreğimden yorgun ruhum uzaklaşır,
sığınmak ister koynuna, adına cennet dediği toprağının;

acı ve tatlılıkla dolu olduğunu görür bulunduğu yern,
ve dünyadaki herşeyin bir örümcek ağına benzediğini,
yakınır bunun için kendi kendisinden ve Aşk'tan: Niçin
böylesine etkin mahmuzları var, niçin frenleri böylesine keskin

Birbiriyle çelişkili, birbirinden kopmayan bu iki uçtan ötürü
kalakalmıştır bazen sıcak mı sıcak, bazen buza dönmüş
beklentilerile; bazen mahzun, bazen mutlu mu mutlu.

Ne ki, düşüncelerin çoğu hüznünlü, azı neşeli ve çoğu kez
pişmanlık içindedir bu yürekli girişiminden ötürü,
böylesi bir meyve ancak böylesi bir kökten doğarmış.

CLXXIV

Sone CXLI

*Büyük ıstırapı içinde bir başka kadın yerine Laura'dan ötürü acı
duymaktan avuntu bulur.*

Kötü huylu yıldız, doğruysa eğer gök cisimlerinin etkisi,
kimilerinin inandığı gibi, ben senin işaretin altında doğdum,
ve acımasız beşik, orada yattım doğduğumda,
ve acımasız toprak, orada attım adımlarımı arka arkaya;

ve acımasız gözleriyle, sırtındaki yayıyla,
benden bir tek hedef tahtası olduğum için hoşlanan o Kadın,
açtı yüreğimde yara;ondan ötürüdür dertlendiğim senden Aşk,
sağlığıma kavuşabilirim gene aynı silahlarla

Ama sen(*) eğleniyorsun benim acılarımla; keyif vermiyor, oysa,
o Kadına; vermiyor çünkü o kadar çok acı bana,
yara ok yarasıdır, şiş yarası değil.

Yanıp tutuşmak gene de avutur beni o Kadın için,
bir başkasından keyif almaktan çok ve sen yemin et,
söz ver bana, başı için altın uçlu okunun, ben de inanayım sana.

(*) Sen: Aşk.

Sone CXLII

Âşık olduğu yer ve zaman aklına geldiğinde gençleştğini duyumsar.

Anımsadığında o yer ve zamanı,
aklımı yitirmiştim o yer ve zamanda,
ve Aşk'ın attığı düğümü. bağlamıştı beni sıkısıkiya,
öyle ki acılar tatlı ve ağlamak bir oyun gibi geliyordu bana.

Kükürt ve samandandır bedenim tümüyle, yüreğim bir kor ateş,
o içtenlikli sözcükler sürekli kulağımın dibinde, içimi yakan;
öyle ki keyif alır,
ve onunla yaşarım, bir başka şey umurumda değil.

O Güneş'tir yalnızca gözlerimde ışıldar;
titrek ışıklarıyla daha, ısıtır beni o günden bu yana,
akşamlarımda, tıpkı bir zamanlar olduğu gibi;

Ve beni aydınlatır ta uzaklardan ve beni yakar,
ve anılarım her zaman taze ve sağlam, işaret eder
bana sürekli o düğümün atıldığı yeri ve zamanı.

Sone CXLIII

Laura'ya dönük düşüncesiyle Ardenna ormanını geçmektedir (1333 yazı) ve izlenimini arkadaşı kardinal Giovanni Colonna'ya yazar.

Yabanıl ve konuksevmez ormanlar içindeyim,
silahlı adamların bile büyük bir korkuyla adım attığı,
ben oysa guvendeyim, korkutmaz çünkü beni başka birşey,
ışınlarında Aşk'ın gücünü taşıyan Güneş'im in dışında;

ve şarkı söylüyorum yürürken, ne aptallık benimki değil mi!
Karşımda duruyor o Kadın, uzaklaştıramadı gözlerimden
gökler bile ve görüyor gibi oluyorum onu kadınlar ve
kızlarla birlikte, oysa, gördüklerim çamlar ve kayınağaçları.

İşitir gibi oluyorum onu, dallar, rüzgarlar ve
yaprakların hışırtısıyla ve kuşların yakınmalarını duyarken
ve suların uğultusunu yeşil otları yararken.

Olmadım hiç bu kadar mutlu, olağanüstü bir sessizlik
ve gölgeli ormanın dehşet veren yalnızlığından ötürü;
ne ki, Güneş'imden daha çok uzakta duyumsuyorum kendimi.

CLXXVII

Sone CXLIV

Laura'nın kentini gorunce Ardenna ormanlarında karşılaştığı tehlikeleri unuttur. Önceki sonenin devamıdır ve Petrarca'nın en iyi soneleri arasında yer alır.

Binlerce yeşil alan ve binlerce ırmak gösterdi bana
bir günde Ardenna ormanlarından geçerken Aşk,
sağlamıştır hep izleyenlerine ayak ve kaptıra kanat,
uçsunlar diye daha yaşarken gökteki üçüncü daireye.

Güzeldi dolaşmak yalnız başıma silahsız oralarda, oysa,
vuruyordu, Mars, eli tetikte, gözünün yaşına bakmadan insanı,
nerdeyse dümensiz ve direksiz bir kayak gibi, ben, denizde;
hüzünlü ve bir tek onun düşüncesiyle başbaşa.

Ulaştım gene de tehlikelerle dolu bir günün sonunda,
aklımdan çıkarmadan nereden geldiğimi ve hangi kanatlarımla,
ve korku duyuyorum içimde bu gözükuralığımdan ötürü;

ne ki, o güzel ülke ve keyif verici nehir
gidermişti tasalarını, içtenlikli konukseverliğiyle, yüreğimin;
dönüktü yüzü o anda ışığının geldiği yere.

CLXXVIII

Sone CXLV

Yaşamın acısına dayanamayıp ölümü bekler.

Sevda beni hem kamçılar, hem durdurur,
güven verir ve korkutur, yakar ve dondurur,
beğenir ve aşağılar, hem çağırır beni kendine, hem de kovar,
kimi zaman ümit, kimi zaman iççağırısı verir,

Zavallı yüreğimi bir yere, bir göğe alıp götürür;
gelgeç gönül aşkın izini kaybettiğinde
ve en yüce arzusu sanki artık hoşuna gitmez:
aklım bir tek bu hayalle dopdolu!

Çözülüp gözlerden akan gözyaşları değil,
dost bir düşünce aklıma bu dünyanın ötesini gösterir,
mutlu olmayı ümit ettiği yere çabucak gitmek için;

Sonra, bir güç çekip alır aklımı güzel düşüncelerden,
istemeye istemeye başka yoldur izlemesi gereken:
kabullenerek benim ve aklımın ölümünü.

Çeviren: Elif Ongun KALEMCI

CLXXIX

Sone CXLVI

Aşkın gazabına uğramıştır. Avunmak için dine sığınmak ister ama yapamaz.

Geri,^(*) kimi zaman bana kızdığında,
benim tatlı düşmanım,^(**) öylesine kibirlidir ki,
bir avuntu yeter bana, ben ölmeyeyim diye,
yalnızca onun sayesinde ayakta kalır ruhum.

Her defasında çevirince gözlerini kızgınlıkla kadınımla
ışığından soyutlamak ister yaşamımı, gösterince
alçak gönüllülükle dolu gözlerimi, öylesine gerçek,
çeker geriye ister istemez her türlü kızgınlığını.

Ve bu dediğim olmazsa eğer, giderim gene de
görmeye kadınımla, tıpkı Medusa'nın yüzünü görmek gibi,
dönüştürdü mermere ona bakan insanı.

(*) Geri: Şariin arkadaşı.

(**) Düşmanım: Laura.

Sen de öyle yap o zaman, bana kalırsa,
çünkü yoktur başka bir yolu ve kaçmak çare değil,
Efendimizin(*) kanatları önünden.

(*) Efendimiz: Aşk.

CLXXX

Sone CXLVII

Po nehrinin üzerindedir. Nehir onu Laura'dan bedensel olarak uzaklaştırmakta ama ruhsal olarak değil.

Po,götürebilirsin istersen bedenimi uzaklara
güçlü ve hızlı akan dalgalarınla;
ne ki, onun içinde gizlenen ruhum
aldırmaz ne senin ne de bir başkasının gücüne;

ruhum değiştirmez rotasını bu yandan o yana.
dosdoğru tutkusuna doğru, pupa yelken
çırpıp kanatlarını altın saçlısına doğru,
yüklenir rüzgarlara, dalgalara, yelkenlere ve küreklere.

Kralların kralı, kibirli, yüce nehir,
koşarsın günü bize bağışladığı yere güneşin,
dönerken arkayı batıda en parlak ışığa.

Çekip gidiyorsun dalgalarınla benim ölümlü yanımı götürerek
öteki yanım, oysa, takmıştı aşkın sunduğu kanatlarını,
dönüyor uçaraktan tatlı günlerinde sığındığı yere.

CLXXXI

Sone CXLVIII

Beklemediği bir anda Aşkın defne ağacının altına gerdiği ağa düşer.

Aşk germiştı otlar arasına sevimli bir ağ
altından ve incidendi ipleri, dalın altındaki,
her zaman yeşil kalan benim çok sevdiğim ağacın,
kalsam da altında keyifli olmaktan çok hüzünlü gölgelerin;

oltasına taktığı yemi ektiği ve biçtiği tohumdandı,
tatlı ve acı, kortuğum ve arzuladığım;
ve ezgileri olmamıştı hiç böyle mutlu ve dingin,
Adem'in gözlerini dünyaya açtığı günden beri.

ve güneşi gölgede bırakan aydınlık gözleri,
yanıyordu ıslıl ıslıl etrafta ve tutuyordu ipin tomarını,
fildişinden ve kardan öte beyazlıktaki elinde.

İşte böyle düştüm ağa; ve beni derleyip topladılar burada,
incelikli davranışlar ve meleklerle özgü sözler,
ve zevk, tutku ve umut.

CLXXXII

Sone CXLIX

*Aşk ateşi yakar ama kıskanç değildir.Çünkü tüm erkeklere kaygısızdır
Laura.*

Aşk yakar yüreğimi sımsıcak bir tutkuyla,
buz gibi bir korkuyla tutar baskı altında,
düşürür aklımı kuşkuya hangisi daha büyük diye,
umut mu yoksa korku mu; ateş mi yoksa buz mu!

En sıcak günde üşüdüm,en soğuk günde yandım,
tutku ve tuhaf kuşkularım oldu sürekli
tıpkı gösterişsiz bir giysi içinde ya da bir peçe arkasında,
gizlenmiş kadın kılığında bir erkek varmış gibi.

Bu kederlerden ilki tam bana göredir,
yanmak gece ve gündüz; ne denli büyüktür bu tatlı acı,
sığmaz düşüncelere, ne sözcüklere, ne de dizelere:

Yoktur ötekinin bende yeri, benim güzel ateşim çünkü,
her erkeğe eşit uzaklıktadır, ve kim uçmak isterse
ışığının zirvesine, boşuna açmış olur kanatlarını.

CLXXXIII

Sone CL

*Laura'nın tatlı bakışı ve sözleri ona öldürürcesine işkence etmektedir
ama onu ayakta tutanlar gene onlardır.*

Tatlı bakışları eğer o kadının beni öldürüyorsa,
ve tatlı sözcükleri bilgece,
ve Aşk üzerimde öylesine etkiliyse,
bir tek sözcüğü ya da gülümsemesiyle,

yandım! N'olacak benim halim, ya benden ötürü
ya da kötü yazgımdan, uzaklaşırsa o kadın
acıma duygusundan, meydan okuyacaktır bana
o zaman ölümle,beni ona karşı savunmuşken?

Titriyorsam eğer ve buz kesmişse yüreğim,
yüzünün değiştiğini gördüğümdendir,
bu korkularımın kaynağı eski deneyimlerimdir.

Kadın tutarsızdır doğası gereği:
iyi bilirim, bu nedenle, kısa sürer
bir kadının yüreğinde aşk ateşi.

CLXXXIV

Sone CLI

Laura hastadır. Şair yaşamından kaygı duyar.

Aşk,doğa ve alçakgönüllü güzel ruh,
en yüce erdemin yer tuttuğu ve saltanat sürdüğü yer,
yemin etmişler bana karşı; elinden geleni yapıyor Aşk,
tümünden yok olayım diye, sürdürüyor bildiği yolu;

doğa pamuk ipliğine bağlamış yaşamını o kadının,
gelemez en ufak bir sarsıntıya;
öylesine yorgun ki kalbi kalmak istemez artık bu dünyada,
böylesine zorlu ve miskin.

İşte,böyle terk ediyor yavaş yavaş kadınımın ruhu
incelikli, sevimli ve güzel bedenini,
bir zamanların gerçek güzellikler aynası,

ve eğer Acıma tanrıçası önünü kesmezse ölümün,
Tanrım, görüyorum sonunu boş umutlarımın
beni yaşama bağladığına inandığım.

CLXXXV

Sone CLII

Laura,şaire göre,anka kuşu kadar güzel ve yeteneklidir

Altın sarısı tüylü bu anka kuşu
bir gerdanlık oluşturur sevimli, incelikli o bembeyaz
boynunda, öylesine bir doğallıkla ki,
göreni tatlılığa boğar, benimse yüreğimi yakar:

doğal bir taç oluşturur etrafına, ışık saçan
etrafına saçlarıyla ve Aşk'ın çakmak taşı sessizce

kapar onlardan bir kıvılcım
en soğuk günlerimde içimi ateşe boğan,

çiçek işlemeli mavi eteğiyle kırmızı giysisi
örter güzel omuzlarını:
görülmedik bir güzellikte,bir giysi,yepyeni,ve tek.

Ünü götürür ve saklar anka kuşunu Arabistan'ın
kokulu dağları arasına, oysa,
benim anka kuşum bizim buralarda yükseklerden uçar.

CLXXXVI

Sone CLIII

Vergilius ve Homeros Laura'yı görmüş olsalardı,şarkılarında ondan başka kimseden söz etmezlerdi.

Vergilius ve Homeros görmüş olsalardı eğer
o Güneş'i benim gördüğüm, gözlerimle,
harcarlardı tüm güçlerini onu ünlendirmek için
biri ötekinin biçemine biçem katarken:

Rahatsız olurdu bundan,üzülürdü Aeneas,
Akhilleus, Odysseus ve öteki yarı insan yarı tanrılar
ve elli altı yaşında dünyayı öylesine güzel yöneten
Aegisthus'nun kurban ettiği insan(*)

O eskil çiçek,**) erdemli insan, becerikli silah kullanırken,
aynı yazgıyı paylaştı bu yeni çiçekle***)
soyluluk ve güzellikte yoktur üstüne!

Ennius ondan söz etti kabasaba şarkılarında,
oysa ben o çiçeği anlattım; beğenir, umarım, aklımı
ve övgülerimi kendisine yakıştırdığım!

(*) Agememnone.

(**) O eskil çiçek: Scipione Africano.

(***) Yeni çiçek: Laura.

Sone CLIV

*Önceki sonenin çizgisinde yazdıklarının yeterli olmayacağını düşünür
Laura için.*

Ulaşınca Büyük İskender ünlü gömütüne,
acımasız Akhilleus'un, içini çekti ve şöyle dedi:
"Ey talihli adam, kim vardı senin vardığın üne
ve kim senden söz etti böylesine güzel sözlerle!"

Ne ki, bu benim beyaz ve arı güvercinimin, bilmem,
yaşadı mı dünyada bir başka benzeri daha,
bu kırık dökük biçemim yeter mi ki onu anlatmaya :
böyledir, işte, herkese kendi yazgısı, düşermiş payına'

Değerdi, oysa, Homeros ve Orpheus'un dizelerine
ya da çoban şairin, (*) Mantova ondan şeref duymakta daha,
keşke yalnızca o kadından söz etselerdi ezgilerinde:

Farklı bir yazgı onunki ve bir tek bunda suçludur yazgısı,
böyle bir şaire görev vermiştir çünkü, benim gibi; adına
takılmıştır aklı; ne ki, düşürdü değerini belki şarkılarıyla.

(*) Vergilius.

Sone CLV

Laura'nın memleketini karanlığa boğmasını diye Güneş'e yalvarmaktadır

Ey kutsal güneş, benim sevdiğim o ağaç var ya, hani senin sevgilindi bir zamanlar; şimdi duruyor tek başına, yeşil mi yeşil, yoktur bir benzeri, Adem gördüğünden beri güzellerin güzeli, (*) kendisinin ve bizim başımıza gelenlerin nedeni.

Sen ve ben ona hayran: yalvarıyor ve çağırıyorum seni, ey güneş, oysa sen hep kaçıyor ve boğuyorsun karanlığa etraftaki tepeleri ve günü götürüyorsun beraberinde, ve kaçtıkça çekip alıyorsun benden o en çok arzu ettiğim şeyi.

O gösterişsiz tepeden(**) bir gölge iniyordu, orada bir kıvılcım yanıyordu beni mutlu mutlu yakan, küçük bir dal vardı, şimdiki o koskocaman defne ağacının yerinde,

giderek büyüyor o gölge, ben konuştukça ve kapatıyor gözümün önünü, ve göremez oluyorum o mutlu ülkeyi, orada yaşıyor yüreğim, sevdiği Kadınla birlikte.

(*) Havva.

(**) Laura'nın doğduğu tepe.

Sone CLVI

Gemi fırtınaya kapılmıştır.Dümende düşmanı vardır.Limana ulaşamayacağı korkusunu taşır.

Gemim geçiyor, unuttuklarımla dopdolu fırtınalı denizden, geceyarısı, kışın, Scylla ve Charybdis arasından; ve dümende beyefendi(*) oturuyor, benim can düşmanım;

(*) Aşk.

her kürek çekişimde bir düşünce var kafamda, zararlı;
fırtına ve sonrasını umursamaz gibiyim:
yırtar yelkenimi iççekişlerim, umutlarım ve
boş arzularımın sonsuz, ıslak rüzgarı.

gözyaşı yağmuru, öfkeyle örülmüş sis perdesi,
ıslatmış ve gevşetmiştir önceden yorgun halatları,
yanılığlarımdır, cehaletimle harmanlanmış, örgüleri.

yok olmuşlar gibi benim iki tane herzamanki fenerim;
işe yaramıyorlar dalgalar arasında akıl ve beceri,
kırılmaya başladı umudum, sığınamayacak mıyım yoksa limana!

CXC

Sone CLVII

Bir görüntü Laura'nın ölümünü haber vermektedir.

Bembeyaz bir ceylan gördüm yeşil
otlar üzerinde, iki tane boynuzu vardı altından,
iki ırmak arasında, bir defne ağacının gölgesinde,
güneş çekilirken, ilkbaharda.

Öylesine güzel ve ağırbaşlı bir duruşu vardı ki
ben bıraktım elimdeki her türlü işi,
tıpkı bir gömü arayan cimri gibi
bildim yürek darlığıma keyif katmasını.

"Kimse bana dokunmasın, özgür kıldı beni Sezar'ım,
öyle istedi canı" diyordu, boynunu saran
gerdanlıktaki elmas ve yakutla işlenmiş yazı.

Güneş artık öğle vaktini gösteriyordu,
ve gözlerim yorgun ama doygun değildi bakmaktan,
o kaybolduğunda, bense sulara gömüldüğüm zaman.

CXCI

Sone CLVIII

Tüm mutluluğu Laura'nın güzelliğini izlemekten geçiyor.

Tanrıyı görmek nasıl ki sonsuz yaşam demektir,
ne ötesi arzulanır ne de arzulamak olanaklı,
ben de öyle, Kadınım, seni görmek mutlu eder beni
bu kısacık yaşamımda ki pamuk ipliğine bağlı.

Görmedim hiç seni böyle güzel,şimdiki kadar,
gözümün yüreğime yansıttığına bakarsam eğer,
tatlı düşüncemin mutlu anı,
en uçtaki umudum, her arzumu geride bırakan.

Ve böylesine hızlı olmasa kaçışı keşke,
istemem başka bir şey, eğer söylenenler doğruysa,
kokuyla beslenen yaratıklar varken,

kimileri su, kimileri ateşle doyuyorsa ve doyuruyorlarsa
zevk ve damak tatlarını tatsız şeylerle,
ben niçin doymayayım ki senin bana hayat veren varlığıyla?

CXCII

Sone CLIX

Aşk'a yalvarır, kendisiyle birlikte Laura'nın yürüyüşünü izlemesini ister.

Ey Aşk, izleyelim birlikte onur vereni bize;
doğüstü, soylu ve yüce.
Bak, gör, ne biçim bir tatlılık var içinde,
ve göklerin yolladığı ışığı yeryüzüne!

Bak,gör,nasıl da süslenmiş inci ve altınla, boyanmış
erguvan rengine seçkin bedenini, görülmedik hiçbir yerde,
nasıl da tatlı tatlı atar adımlarını, çevirir gözlerini,
bu gölgeli vadide, tepelerle çevrili.

Yeşil otlar ve binbir renk çiçekler
dağılmışlar sağa sola siyah ve eski meşe çalısının altında,
yalvarıyorlar ona bassın diye ya da sıyırıp geçsin ayaklarıyla;

ve gökler aydınlanır tepemizde parlak ve belli belirsiz kıvılcımlarla,
ve ne denli keyif aldıkları belli,
dinginleşmiş olmaktan ötürü böylesine güzel gözlerle.

CXCIII

Sone CLX

Laura'nın görünüşünden daha görkemli birşey düşünülemez.

Besliyorum aklımı öylesine soylu bir yiyecek ki
kıskanmıyorum Zeus'u yediği ve içtiğinden ötürü;
yetiyor, bakmam çünkü, yağsın diye ruhuma unutkanlık,
içiyorum son damlasına kadar Lethe'nin(*) sulanrı.

Her duyduğum şeyi kulağımla, yazıyorum yüreğimin başına,
iççekişlerime her keresinde neden olsun diye,
keyfine varıyorum iki mutluluğun birden,bakarken yüzüne,
çalıp götürmüştü onu benden Aşk, bilmem nereye;

çünkü değer bulmuştu o ses, sonunda, göklerin yanında,
yankılanıyordu öylesine güzel ve sevimli sözcüklerle,
bilemezdi ne olduğunu onu duymayan kimse kulağıyla.

(*) Lethe: Cehennemdeki ırmak. Unutkanlık aşılayıcı.

Tanrım, bir karıştan daha küçük bir yüzde
görmek olanaklı herkes için, neler yapabildiklerini
akıl, sanat, doğa ve göklerin bu dünyada.

CXCIV

Sone CLXI

Laura'nın memleketine yaklaştığında aşkının gücünü gözden geçirir.

Soylu rüzgar dağıtır bulutları tepelerin başından,
çiçek açar onunla gölgeli ormanlarda,
tanır, bilirim tatlı tatlı esintisini rüzgarın,
aşk ateşine yanmam doğaldır ulaşırken şöhrete,şana.

Bir yer ararken yorgun kalbimi dinlendirmek için
kaçarım doğduğum tatlı Toscana topraklarından;
ışık tutmak için karanlık ve huzur bulmaz düşüncelerime,
güneşimi arar ve bulurum, umarım, bugün:

Bulurum o güneşte öylesine tatlılıklar o kadar çok ki
Aşk tutar elimden, götürür beni ona mutlaka;
gözlerimi kamaştırır o kadar ki fırsat ararım kaçmak için.

Silahlarım değil,kanatlarım olsun isterim kurtulmak için,
ne ki, ölüm armağan eder bana gökler, bu ışıktan ötürü,
çünkü uzaktayken parça parça oluyor, yanıyorum yakınındayken.

CXCV

Sone CLXII

Ölüm ya da Laura onu ancak aşk yarasından kurtarabilirler

Gün be gün değişiyor yüzümün rengi ve derim,
ne kı sürdürüyorum takılmayı oltalara tatlı yiyeceklerle süslü,
kalamıyorum yeşil ve ökseli dallarından ayrı o ağacın,
ne soğuk umurunda onun ne de sıcak.

Deniz susuz, gök yıldızlardan yoksun kalmalıdır
korkmayayım ve sevdalanmayayım diye sürekli
o güzel gölgesine ve duyumsayıp sevmeyeyim diye
o derin aşk yarasını, saklamayı bilmediğim.

Ummadım hiç soluk alacağımı içâğrılarımın,
kemiksiz, sınırsız ve etsiz kalıncaya kadar,
ey benim can düşmanım, acı birazcık bana.

Olmayacaklar olur önceden,
o kadın ve ölümün dışında birileri sağaltsın diye yarımı
ve Aşk, o güzel gözleriyle, yüreğimde bir iz bıraksın diye

CXCVI

Sone CLXIII

*Laura'nın güzelliğinden söz eder,günceldeki durumunu aşık olduğu
zamanki durumuyla kıyaslar.*

Dingin hava yeşil yapraklar arasından
gelir çarpar yüzüme uğuldayarak,
anımsatır bana Aşk'ın bende açtığı
ilk yaraları öylesine derin ve tatlı;

gösterir bana o güzel yüzü, başkasının sakladığı,
kızgınlık ve kıskançlığın benden gizli tuttuğu;
ve saçlarını,altın ve inciyle tutturulmuş kimi zaman,
kimi zaman kendi halinde ve işlenmiş altından sarı,

dağıttırdı, kadını. öylesine bir tatlılıkla saçlarını,
ve toplardı o kadar sevimli bir tarzda ki
aklım yerinden oynar düşündükçe tüm bunları;

toplamıştı zamanla saçlarını başında sıkı sıkı örüklerle,
ve bağlamıştı sapasağlam kementlerle yüreğimi,
o bağlardan yüreğimi ancak ölüm çözebilirdi.

CXCVII

Sone CLXIV

Laura'nın varlığı onu değiştirir,anısı rengini kaçırır.

Göksel hava yeşil defne ağacının dalları arasından eser,
Aşk bu yerde Apollon'u sol yanından vurmuştu,
ve benim de boynuma sevimli bir boyunduruk taktı
o kadar ki geç kaldım özgürlüğümü yeniden kazanmakta.

Medusa'nın yaşlı moritanlıya yaptığını yaptı bana,
hani dağa taş çevirmişti ya onu;
çözemem ne yazık ki boynumdaki o sevimli bağı,
daha parlaktı saçları güneş, altın ve kehribardan.

sarı saçları ve örgüleridir, diyorum, böylesine
mutlulukla ruhumu bağlayan ve çeviren etrafını,
yoktur bir başka silahım alçakgönüllü tavrımdan başka

Bir tek gölgesi yeter, buz kesmesi için yüreğimin,
ve yüzüm bembeyaz olsun korkudan:
bakması yeter sihirli gözleriyle, onları mermere çevirmek için.

CXCVIII

Sone CLXV

Laura'nın saçları ve gözlerinin üzerinde yaratmış olduğu etkiye itiraz edemez.

Tatlı bir hava yayılır güneşte, uçurur altın saçlarını,
Aşk'ın tarayıp ördüğü kendi eliyle,
gözleri ve özellikle o saçlarıyla bağlar yorgun yüreğimi,
ve elekten geçirir ruhumu;

kemiğimde iliğim yok, ne de etimde kanım, titrememiş olsun,
ona yaklaşıp yaklaşmaz,oradadır ölümüm ve yaşamım,
ikisi aynı anda; tıpkı hassas terazideki gibi,
bir sağa çeker, bir sola en ufak bir ağırlıkta.

Beni yakan gözlerinin yandığını görünce,
ve beni bağlayan örgülerinin düştüğünü
bir sağ ya da sol omuzuna;

tekrar edemem; çünkü anlamıyorum
aklım duruyor o iki ışık karşısında;
ve ezilmiş, yorgun o içtenlikten ötürü!

CXCIX

Sone CLXVI

Laura'nın elini över,çünkü eldiveninin teki kendisindedir ve onu iade etmek zorunda olduğundan üzüntü duyar.

Ah güzel el, avucunun içine aldı yüreğimi,
ve o küçük alanla sınırladı yaşamımı,
her sanatı ve sanatın ürettiklerini
bağışladı ona doğa ve gökler onur duymaktadır ondan;

beş inci tanesi, doğunun renkleriyle bezeli,
benim yaralarım yalnızca acı ve ıstırap veren,
uzun ve dümdüz parmaklar, kalmalısınız bir zaman çıplak;
Aşk öyle istedi çünkü, ben varsıllaşmalıyım.

Bembeyaz, sevimli ve sevgili eldiven,
örtüyordun fildişi gibi beyaz ve gül gibi taze eli,
kim görmüştür dünyada böylesine tatlı bir giysiyi?

Peçesinden de bir parça bende olsaydı keşke!
Ey insanlığın durmadan değişen ruh hali:
bu da bir çalıntı mal, iade etmem de yarar var.

CC

Sone CLXVII

Eldiveni iade eder,bu arada Laura'nın güzelliğini övmek için fırsat bulur.

Yalnızca o güzel, çıplak el değil,
ki şu anda örtünmektedir, beni acıya boğarak,
öteki eli ve hazır bekleyen kolları, çarçabuk
sıkılmaktadır ürkek ve çaresiz yüreğimi.

Binlerce aşk bağı ve hiçbirini boşuna yaratılmadı,
o kadar güzel, olağanüstü, sevimli biçimler içinde
süslüyorlar böylesine yüce göksel giysiyi,
hiçbir biçem, ne de insan aklı ona uygun değil.

Dingin gözler ve ıslıl ıslıl parlak kırpıklar,
meleksi ağzı, inci
ve güller ve güzel sözlerle dolu.

Titretirler başkalarını şaşkınlıktan ötürü,
ve alnı ve saçlarını görmek yeterli
yazın, gün ortasında, güneşi geride bırakırlar.

Sone CLXVIII

*Önceki iki sonede sözünü ettiği eldiveni iade ettiği için üzgündür
Laura'nın yüzünü örten elinden intikam almak ister.*

Yazgım ve Aşk yanımda oldular ikisi birden,
bağışladılar bana altın işlemeli ipek eldiveni,
mutluluğumun en yüce noktasına ulaştım sanki,
sordum sonra: "Hangi eli örtüyordu bu eldiven" diye.

Gelmedi bir kez daha aklıma o gün asla
hem varıl hem yoksul kılmıştı beni aynı zamanda,
öfke ve acıyı birlikte yaşadım,
kapıldım utanç dolu o günümde aşağılık duygusuna.

Tutamadım sıkısıkiya elimde soylu tuzağımı(*)
gerektiği kadar, dayanamadım artık şiddetine,
hafifiti, oysa, bir meleğinki kadar!

ya da kanat takıp kaçamadım ayaklarıma
hiç değilse o kadın gözyaşıma neden olan elinden
intikam almak için.

(*) Tuzağımı: Eldiven.

Sone CLXIX

Aşk ateşinden yanmıştır,günahı Laura'ya değil,yazgısına çıkartır.

Güzel, bembeyaz, temiz ve canlı bir buz parçası(*)
ateş salar üstüme,beni yakar ve içimi kemirir,
o kadar ki damarlarımı emer,ve kurutur yüreğimi
ve darmadağın olurum, farkına varmadan.

Ölüm, kaldırmış kolunu vurmak istiyor beni,
gürler kızgın gökler gibi ya da kükreyen aslanlar,
koşar ardından kaçmakta olan yaşamımın,
ve ben suskun, titreyen bedenimle korkudan.

Doğabilir birlikte aşk ve acıma duygusu henüz
zaman varken, yüreğime destek; hem biri hem öteki
girebilir arasına yorgun ruhumla ölümcül darbenin;

ama beklemiyorum aşk ve acıma duygusunu yanımda,
o tatlı düşmanım, kadınımdan gelecek olan:
ne ki, günah onda değil, benim yazgımdadır.

(*) Laura.

CCIII

Sone CLXX

Ölümünden sonra da dizeleri insanların belleğinde Laura yı yaşatacaklar.

Tanrım, ben yanıyorum, başkaları bana inanmıyor.
herkes inanıyor ancak inanmayan bir tek o kadın,
öyle ki herşeyin üstünde ve bir tek onu ister gönlüm:
oysa görüp ve bilmesine karşın inanmıyor o kadın.

Sonsuz güzellikte ancak, bağlılıkta, kusurlu kadın,
görmüyor musun sen gözlerimdeki yüreği?
Ne yaparsın ki yazgımdan ötürü; bulurdum, yoksa, ben de,
acıma pınarında acılarımın bedelini

Umurunda değil gibi senin, bu benim yanıp tutuşmam,
ve dizelerimle herkese ulaştırdığım soyluluğun
aşık ederler, bilirim, binlerce daha binlerce kadını;

Tatlı ateşim benim, görür gibiyim düşüncemde,
soğuyunca bir dil ve kapanınca o iki güzel göz,
yaşayacaksın daha. kıvılcımlar saçarak, bizden sonra da, bil!

CCIV

Sone CLXXI

Laura'nın erdemli yaşamına öykünmek ister, sonsuz mutluluğa ulaşmak için.

Ruhum, çok farklı şeyler görüyor, işitiyor ve okuyor,
konuşuyor ve yazıyor, düşünüyorsun; çok sevdalasın sen
gözlerim; ve sen bir tek sen, tüm organlarım içinde,
yüce ve kutsal sözleri iletirsin yüreğime.

Neler vermezsin ki, girmek için önce ya da sonra(*)
bu dikenli yola, böylesine eğri büğrü,**)
karşılaşmak istemediğinden ötürü,
bu iki ışıllı ışıllı yanan göz ve yerde kalan ayak izleriyle?

Böylesine ışıklı bir yolda ve böylesine işaretlerle donanmış,
yanılmak olanaklı değil bu kısacık yolculukta,
belki de bizi değer kılacaktır o sonsuz kalıncağa;***)

yüklen, ulaşmak için gökire, ey benim yorgun yüreğim,
sisler içinden, tatlı öfkesi ve kızgınlığını aralayarak.
soylu adımları ve gözlerinden yansıyan ışığın ardından.

(*) Laura'dan önce ya da sonra.

(**) Yaşam yolu.

(***) Ebedi dünya.

CCV

Sone CLXXII

Günün birinde yazgisına duyulacak kıskançlığı düşündükçe avuntu bulur.

Tatlı öfkeler, kızgınlık ve tatlı barışlar, tatlı kötülükler,
tatlı içağrısı ve tatlı ağırlık, tatlı sözler
ve tatlılıkla içime sindirdiğim, kimi zaman
tatlı bir soğukluk, kimi zaman tatlı bir sıcaklık.

Ruhum, yakınma, yan derdine ve sus,
ve acılı tatlıyı yumuşat, içimizi karartan,
o tatlı soylulukla; kazanmıştın sevmiş olmakla o kadını,
ona ben şöyle demiştim: "Bir tek senden hoşlanıyorum"

Belki kimileri gelecekte seslenecektir içini çekerek,
tatlı bir kıskançlık içinde: “çok çekti zamanında
bu adam bu çok güzel aşkından ötürü”

ve bir başkaları: “Ey talihsiz başım, gözletme düşman
yazgım,niçin ben görmedim ki? Niçin o daha sonra
ya da ben daha önce gelmedik ki dünyaya?”

CCVI

Şarkı XIX

*Ona anlatılanların yalan olduğunu söyler. Şairin bir başka kadını sev-
diği söylenmiştir.*

Desem ki nefretini kazanacak birşey çıkmadı ağızımdan
onun aşkıyla yaşıyorum, onsuz ölürüm;
desem ki günlerim az kaldı ve acı dolu
ve ruhum değersiz bir kadının esiri;
desem ki tüm yıldızlar bana karşı,
korku ve kıskançlık
hep benim yanımda;
ve düşmanım
daha saldırgan bana karşı ama, daha güzel.

Desem ki Aşk altın oklarını aşk adına
kullanıyor bana karşı, kin, nefret oklarıyla birlikte;
desem ki gök, yer ve insanlar ve tanrılar
bana karşılar ve o kadın giderek daha saldırgan;
desem ki közlenmiş ateşini
doğrudan doğrudan bana yollayan kişi
her zamanki gibi bana düşman;
olmadı hiçbir zaman incelikli
bana karşı ne davranışı ne sözleriyle.

Desem ki az görmek istediğim şeylerden
bu kısa ve dikenli yolda dolu dolu görüyorum;
desem ki beni yolumdan alıkoyan ateşli tutkum
büyüsün içimde, buz dağı onun içinde büyüdüğü kadar;
desem ki görmesin gözlerim hiç
parlak güneşi ne de kızkardeşini, (*)
ne bir kadın ne bir kız,
oysa korkunç bir fırtına görsün isterim,
Yahudilerin arkasına düşen Firavun'u deviren.

Desem ki çekmedeğim kadar iççekişlerim bitti;
tükendi acıma duygusu ve inceliğimle birlikte;
desem ki kabalaşsın, aşka yenik
düştüğümde bana tatlı gelen sözleri;
desem ki hoşlanmasın benden taptığım o kadın,
tek başıma karanlık bir hücrede
doğduğum günden
ölümüne kadar
tapmak isterim ona: Onu da yapacak gibiyim.

Ne ki, söyleyemezsem tüm bunları, kalbimi
umutlara açan kadına gençlik çağımda,
bu yorgun gemiyi iteklesin arkadan
doğuştan sahip olduğu acıma duygusuyla,
bir başkası da olmasın, her zamankinden farklı;
dayanamayıp artık
kendi kendimi yitirmiştim ben o zaman
yitirdim yitirdiğim kadar.
Bağlılığa ihanet eden kendisine eder.

Aklımdan geçmedi söylemek, ne de söyleyemem ki
altınlar, kentler, şatolar verseler de;
gerçek kazansın isterim ve kabul görsün insanlar içinde,
oysa yalanın bindiği at tökezlemeli.
Aşk, sen bilirsin herşeyi bendeki: eğer sorarsa o kadın,

(*) Kızkardeşi: Ay

söyle ona söylemen gerekeni,
de ki mutludur bana göre
üç kez, dört, altı kez
acı çekeceğine, ölen önceden biri gibi.

Ben Rachel'in kölesi oldum Lia'nın değil;(*)
bilemem bir başkasıyla yaşamayı,
ve uçmak isterim göklere beni çağırıldıklarında
Elia'nın(**) arabasında onunla yanyana.

(*) Tevrat'taki bir söylenceye gönderme yapar: Hz.Yakup Rachel ile evlenmek isterken çirkin kızkardeşi Lia ile evlendirilir.

(**) Elia: Hz.Elia.

CCVII

Şarkı XX

Görmeden duramaz ve öldüğünde de sevmekten geri kalmak istemez.

Geçtiğimiz yılları nasıl geçirdiysem,
öyle, geçirmek istiyordum zamanımı artık,
hiçbir çalışmaya girmeden ve uğraş vermeden;
Meryem uzatmıyor bana elini, her zamanki gibi;
görüyorsun, beni ne hallere soktu Aşk,
bakışlarını çalmamı istiyorsun benden.
Kendime kızmadan edemiyorum,
bu yaşımda adım hırsıza çıksın istemem,
o güzel gözlerin uğruna,
onlarsız yaşayamam bu kadar çok acı içinde.
İlk yıllarda olsaydı,
yapardım şimdi yapmak zorunda olduğumu,
genç yaşta başaramamak daha az utanç verici çünkü.

O tatlı gözlerinden hayat bulur yaşamım,
o ilahi güzellikleriyle
öylesine cömert davrandılar ki ilk zamanlar,
tıpkı kendi varsılığıyla değil, dışarıdan aldığı gizli bir yardımla,
ayakta duran bir insan gibi,yaşadım;
ne gözleri ne de sahiplerini gücendirdim.
Oysa şimdi istemeye istemeye
hem küfürbaz hem de sıkıcı oluyorum ona karşı :
çünkü zavallı dilenci
öyle bir duruma girer ki en mutlu saatinde bile,
kaçınmaz hakaret etmekten başkalarına.
Kıskançlık engelliyorsa uzanmasını yardım elinin,
aşk açlığım gene de onu arar sürekli yanında.

Ben her yola başvurdum, denedim,
onlarsız(*) bu ölümlü bedenimi
sürükleyebilir miyim diye arkamdan bir gün.
Ne ki, ruhum bulamazdı hiçbir yerde huzur,
gitti meleksi ışıklarının arkasından,
ve ben ateşime koştum, mum olmak için,
nerede ve ne zaman araştırıyorum,
çalabilir miyim bakışlarından bir ısıltı:
ve daldaki bir kuş gibi,
hiç beklemediği yerde düşer ya tuzağa,
ben de öyle, o güzel yüzünden
ya bunu ya da öteki bakışını çalmak için;
onunla beslenir,onunla yanıp tutuşurum.
Ölümümdür beni ayakta tutan; ateşler içinde yaşıyorum:
Beslendiğim şeye bak! Semender gibiyim,söylencesel!

Ama benimki söylence değil: Aşk'tandır beklediğim.
Bir zamanlar mutlu bir kuzuydum
acı çeken sürü içinde; oysa şimdi bu geçkin
yaşımda Yazgım ve Aşk herkes gibi bana karşı:
İlkbaharın gülleri ve menekşeleri varsa

(*) Laura'nın gözleri.

kışın karı ve buzu olması gibi,
doğaldır ki ben oradan buradan
kısa yaşamımda çırpınayım yiyecek bulmak için,
ve bunun adı da çalmaksa,
o varsıl Kadın mutlu olmalıdır,başkalarının ondan
geçiniyor olmasından, O, bunun ayırdında değil.

Kim bilmez ne ile yaşıyor, yaşadım her zaman,
o güzel gözleri gördüğüm ilk günden beri
yaşamımı ve yaşam tarzımı değiştiren?
Arasa, araştırırsa da karada ve denizde her yerde,
kimse bilmez gene de ne ile geçinir doğa?
Birileri kokuyla beslenir büyük ırmağın kıyısında;(*)
benimse burada ateş ve ışıktır yiyeceklerim,
doyuruyorum incelikli ve aç duygularımı.
Ey Aşk, şunu söylemek istiyorum sana,
beyefendilere yakışmaz böylesine cimri olmak :
okların var, yayın var;
bir darbenle ölmek istiyorum, acı çekmeden,
öylesine güzel bir ölüm olsun ki akıllarda kalsın!

Közlenmiş ateş daha çok yakar düştüğü yeri;
ama büyüdükçe gizli kalamaz artık:
Ey Aşk, biliyorum senin eline düştüğümü.
Sen görmüştün nasıl da sessiz sessiz yandığımı;
şimdi bağırtılarımdan utanç duyuyorum,
hem yakınımıdakinin hem uzağımdakinin canını sıkıyorum.
Ey dünya,ey boş düşünceler!
Ey benim acımasız yazgım, nerelere beni sürüklüyor!
Ey tatlı ışık,
bitmeyen bir umut bıraktın yüreğime,
onunla yüreğimi bağlar ve sıkıştırır o kadın
ve senin yardımınla götürür beni o bilinen sona!
Günah sizlerin, zarar ve ceza benim.

(*) Ganj kıyılarında bulunan ve ağızları olmadığı için kokuyla yaşayan yaratıklar.

Sevmiş olmaktan ötürü işkence içindeyim;
başkasının günahı için bağışlayın beni;
dahası günahlarım için, çevirmeliydim çünkü gözlerimi
o parlak ışıktan bu yana ve tıkamalıydim kulaklarımı
siren sesine(*); ama gene de pişman değilim
yüreğim ağzına kadar tatlı zehirle dolsa bile.
Bekliyorum ki son darbesini vursun
bana ilk darbeyi vuran:
ve yanılmıyorsam eğer,
canımı almakla hemen acıdığını göstermiş olacak bana;
başka bir şey yapmasını bilmediği için
alıştığından farklı o beyefendi(**)
ölmekle acıdan kurtulan erinç içinde.

Şarkım,dururum olduğum yerde,
onursuzluktur ölümden kaçmak ;
kızıyorum kendi kendime sızlandığım için,
öylesine mutlu bir yazgım var ki,
gözyaşlarım, iççekişlerim ve ölüm!
Aşkın kölesi olanlar, okuyun bu dizeleri,
yoktur dünyada çünkü benim acılarımın bedeli

(*) Laura'nın sözleri.

(**) Aşk.

CCVIII

Sone CLXXIII

Rodano nehrine yalvarır: Önden gitmesini ve Laura'nın yurduna ulaşmasını ve onun için elini ve ayağını öpmesini ister.

Deli sular, inersin Alp dağlarındaki kayalıklardan
yıkarak, dökersin çevrendekileri; ondandır böyle adın,
gece ve gündüz akar durursun, arzulu,
beni Aşk; Doğa bir tek seni yollar oraya.

Sen önden git: Dur durak bilmeden gidersin,
ne yorgunluğun var, ne uykun ve denize
ödemen gerekeni ödemediğin önce, dikkat et,
havanın en dingin, toprağın en yeşil olduğu yere.

Oradadır, işte, bizim ısıltı ısıltı yanan tatlı güneşimiz.
ondan ötürüdür sol kıyındaki süsler ve çiçekler;
belki (ya da umarım ki) gecikmiş olmam onu huzursuz eder.

Öp ayağını ya da elini güzel ve beyaz;
ve de ki, kabul etsin öpücükleri söyleyeceklerimin yerine :
"Ruhum hazır, oysa, bedenim yorgun ve ağır"

CCIX

Sone CLXXIV

Laura'dan uzaklaşır ama yüreğinde sürekli aşk ateşini taşır.

O tatlı tepeler, orada bıraktım öz varlığımı,
ayrıldım oradan hiçbir zaman ayrılmadığım,
önümde duruyorlar ve sırtımda taşıyorum her zaman
o sevgili ağırlığı, Aşk'ın başıma sardığı.

Ben de şaşıyorum çoğu zaman kendi halime,
ben de istiyorum, ama kurtulmuş değilim henüz o güzel
boyunduruktan; çok kez boş yere sallayıp durduğum;
uzaklaştığım ölçüde ondan, ona daha yakın duruyorum.

Tıpkı yaralı ceylan gibiyim, böğründeki ok yarasıyla,
kaçmak ister zehirli demirin açtığı yarayla,
ne ki, artar, uzaklaşmak istedikçe, yarasının ağrısı;

ben de öyle, sol tarafımda açılan yara ile,
beni yiyip bitiren ve aynı zamanda bana keyif veren;
içim içimi kemiriyor acıdan ve kaçmaktan yorgunum artık.

CCX

Sone CLXXV

Laura ilgisizdir içinde bulunduğu işkenceye ya da ilgisiz gibi görünür.

İspanyol Hiberö'dan Hintli İdaspe'ye dek
her kıyısında aradım denizin; Kızıl Deniz'den
Caspio dalgalarına kadar her yerde; ne yerde buldum
ne gökte, bir anka kuşunun dışında bir başkasını.

Karganın sesi sağdan gelir, kuzgununki soldan kulağıma,
yazgımla ilgili, hangi Parca sarar iğine ipliğimi? Bir tek bana
tıkadı kulaklarını acıma duygusu, engerek yılanı gibi,
süründüm yerlerde onun yüzünden, mutluluğu ondan beklerken!

Ama ne diyeyim ki ben onunla ilgili; onu gören herkesin
dolar tatlılık ve aşkla baştanbaşa yüreği:
ne kadar tatlılık ve aşk varsa içinde. sunar o kadar başkalarına!

Ve duyduğum mutlulukları, çevirmek için ağrı ve acılara,
ya görmezden gelir ya da önemsemezden; ya da boş bakar,
bu şakaklarımın zamanından önce aklaştığına.

CCXI

Sone CLXXVI

Aşk çıkmazına ne zaman girdiğini düşünür. Oradan bir türlü çıkamaz.

Sevdam beni mahmuzlar, Aşk yol gösterir ve güder,
zevk beni çeker, alışkanlıklar beni taşır,
umut beni kandırır ve güç verir,
ve sağ elim yorulmuş kalbime uzanır.

ve zavallım onu alır ve ayrımına varmaz
ne denli kör ve dürüst olmadığının bizi güdenin;
duygular konuşur ve akıl suskundur;
bir başıboş arzuyu, bir ötekini kovalar.

Erdem, onur, güzellik, soylu davranış,
tatlı sözleri karşıladılar beni, güzel dalların,
yüreğimin sevgiyle ökseye takıldığı yerde.

Bin üç yüz yirmi yedi,tam tamına
sabah vakti altı Mayıs gününün
girdim bu çıkmaza ve bilemiyorum nasıl çıkacağımı.

CCXII

Sone CLXXVII

Aşktan ıstıraplarının karşılığı olarak yalnız gözyaşı aldı.

Rüyada mutluyum, mutluyum eriyip tükenmekten,
gölgeler kucaklamaktan ve yaz rüzgarını izlemekten,
bir denizde yüzüyorum, dipsiz bir kuyu. kıyısız; dalgaları
yarıyorum, kumdan şatolar yapıyor, rüzgara yazı yazıyorum.

Ve güneşe bakıyorum sürekli, öyle ki karanlığa boğdu beni,
parlaklığıyla; göremiyorum artık önümü.
ve oradan oraya kaçan bir ceylan yavrusu, ele avuca sığmaz,
avlamaya çalışıyorum topal, hasta ve yorgun bir öküzle.

Yorgunum ve kör bakıyorum herşeye benim zararımın dışında,
arıyorum onu gece gündüz yüreğim ellerimde,
ve bir tek Aşk, Aziz Meryem ve ölümü çağırıyorum ;

Yirmi yıldır böylesine ağır ve uzun bir işkence içindeyim
kazanamadım hiçbir şey, gözyaşı, iççekişi ve acıdan başka:
takılmışım oltasına çok kötü bir yıldızımın.

CCXIII

Sone CLXXVIII

Laura'nın güzelliği onu sihirli bir güç gibi değiştirir.

Bunlar bir kayradır, az kişiye dağıtmıştır gökler,
örneğin, ender bir erdem, insanötesi olmayan
sarı saçlar altında yılanmış bir akıl,
ve alçakgönüllü bir kadında yüksek ve soylu güzellik;

ya da az görülmüş ve olağanüstü bir sevimlilik,
ve insanın ruhunda duyumsadığı ezgiler,
adım atışlar göklere özgü ve iç yakan soylu bir ruh,
kıran taşı kayayı ve diz çöktüren burnu büyük olanı önünde;

ve o güzel gözler, yüreklerin taş kesilmesine neden olan,
karanlıkları ve geceleri aydınlatmaya yarayan kudretiyle,
ruhları söküp alan bedenden ve bir başkalarına can veren;

düzeyle ve tatlı kavramlarla dolu sözlerle,
ve tatlılıkla zaman zaman kesilen iççekişlerle:
işte, bütün bunlar, bu sihirli güçler beni değiştiren.

Altılı VI

Aşkının öyküsüne yeni baştan döner ve aşkından kurtulamadığı için Tann'dan yardım diler.

Tam tamına yirmi iki yaşında ruhum
öyle bir bedende buldu ki kendini yüce ve soylu
şeylere özen göstermek gereği duydu. küçümsedi
herkesin gözdesini; kuşkusu var henüz yazgının
onun için çizdiği yoldan; yalnız. düşünceli, özgür,
deneyimsiz, bir ilkbahar günü güzel bir ormana girdi.

Bir narin çiçektir, o ormanda açmıştı bir gün önce
ve kökleri öyle bir yerde saklıydı ki
oraya yaklaşan bir daha uzaklaşamazdı;
öylesine görülmedik tuzaklar vardı ki
insanı o çiçeğe doğru çeken
özgürlüğü yitirmek bir mutluluk sayılıyordu.

Sevgili, tatlı, yüce ve zor kazanılan mutluluk
beni çekip aldın o yeşil ormana;
yolun yarısında insana yolunu şaşırtan;
ve aradım her yerinde dünyanın
muskalar, sihirli, okunmuş otlar, eldeğmemiş,
beni özgürlüğüme bir gün kavuşturacak olan.

Ne ki, Tanrım, bedenimi çözülmüş görüyorum
o düğümünden, ruhuma en büyük niteliği kazandıran,
dikenlerle dolu ormanda aldığım yaraları
eski ve yeni ilaçlarla sağaltmadan önce;
ve şu anda öyle bir durumdayım ki
koşa koşa girdiğim ormandan topallayarak çıkıyorum.

Tuzaklar ve acılarla dolu yorucu
bir yolculuğa çıkmaktayım; oysa ayağıma çabuk,
hızlı ve atak, etkiî olmam gerek.
Ne ki, sen, Tanrım, büyüksün acı halime,
uzat bana sağ elini bu ormanda;
rehberim olsun güneşin bu tuhaf karanlıklarında.

Bak ne hallere düştüm görölmedik güzelliklerinden ötürü:
kestiler yolumu yarısından, dönüştüm bu gölgeli
ormanın oturanına; olursa eğer,
özgür ve serbest; olmasını sağla, başıboş ruhumun,
senin sayende olmuş olacak,
eğer görürsem onu seninle birlikte cennette.

Şimdi sana kuşkularımı sıralayacağım:
kaldı mı bende kimi mutluluklarım yoksa yitip gitti mi,
özgür mü yoksa takılıp kaldı mı ruhum.

CCXV

Sone CLXXIX

Tanrı Laura'da güzellik ve erdemin birleşmesini istemiştir.

Soylu kanda alçakgönüllü ve dingin bir yaşam,
ve üstün bir akılda tertemiz bir yürek,
genç yaşta olgun bir bilgelik
ve düşünceli bir yüzde huzurlu bir ruh.

toplamıştır bu kadında etkisinde kaldığı yıldız,
dahası, yıldızların yıldızı; gerçek iffet, övülmeye
değer nitelikler ve öylesine büyük insansal değeri;
uğraştırır en yetenekli şairi onu anlatmak isterken

Aşk onda erdem ile birleşmişse eğer,
doğal güzellikle soylu davranış yanyana,
ve ağzını açmadan konuşan bir insan tavrıyla,

ve bilmem ne var ki o gözlerde,
bir anda geceyi gündüz yapan, gündüzü gece,
ve balı acıya çevirirken, tatlandırır pelin acısını

CCXVI

Sone CLXXX

Sürekli ağlar şair. Tek avuntusu Laura'dır.

Tüm gün ağlıyorum ve sonra tüm gece,
zavallı insanlar, oysa, derin uykularında; bense
gözyaşlarıma gömülmüş, ikiye katlanmış acılarımla;
harcıyorum tüm zamanımı gözyaşlarımla.

Hüzünlü bir haldeyim, dayanmıyor artık gözlerim,
ve yüreğim acılarla dolu; ve ben en yazgısız olanıyım
canlılar arasında; öyle ki aşkın okları
uzak tutmakta beni her an barış ve huzurdan.

Tanrım, bir günden öteki güne
bir geceden ötekine, yaşadım büyük bir bölümünü
bu ölümün, yaşam diye adlandırılan;

acımdan çok bir başkasının yararsızlığı beni rahatsız eder,
çünkü görürler görmesine yandığımı ateşte, el uzatmazlar bana;
ne bana acıyacak olan var ne de ondan beklediğim yardım.

CCXVII

Sone CLXXXI

Laura'nın acımasızlığından ötürü şikayetinden pışman olmuştur. Tüm dünyanın Laura için ölebileceğini bilmesini ister

Bir zamanlar duyurmak istedim hakkım olan
gözyaşlarımla ve ateşli dizelerimle kendimi,
yaz ortasında buz kesen yüreğinde
bir kıvılcım duysun istedim acıma duygusuyla ilgili.

Yırtılsın isterim yelkeni, dağılsın kötü huylu bulut,
yüreğini soğutan, yürekli sözlerimin karşısında;
nefret duygularını kabartabilsem başkalarının ona karşı
içimi yakan gözlerini benden sakladığı için.

Oysa şimdi nefret etmiyorum ondan, acıma duygusu
diliyorum; ne ki bunu istemiyor, onu bulamıyorum;
böylesine kötü benim yıldızım, böylesine kötü yazgım!

Ama tanrısal güzelliğini döküyorum ezgilerine.
bu bedenimin ağırlığından kurtulduğum zaman çünkü.
bilsin isterim dünya, ölümünden keyif aldığı mı.

CCXVIII

Sone CLXXXII

Laura dünyada herşeyi güzel yapar, ölümüyle herşey kararacaktır.

Olmadık güzellik ve sevimlilikte kadınların içinden
çıkar gelir kadınım; yoktur bir benzeri daha dünyada
o güzel yüzüyle öteki kadınlara oranla,
ne ise odur güneş, diğer yıldızların karşısında.

Aşk şunları der gibidir seslenirken kulaklarıma:
"Kadınım yeryüzünde görüldüğü sürece
yaşamak güzeldir, oysa, sonra altüst olur dünya,
yokolur erdemler ve yıkılır gider krallığım onunla."

Nasıl ki doğa geri çekerse eğer güneş ve ayı gökten;
havadan rüzgarı; topraktan ağaç ve yeşili;
akıl ve sözü insandan;

balık ve dalgaları denizden:
gömülürse herşey karanlık ve yalnızlığa; dahası olur:
ölüm gözlerini kapatıp, yumunca kadınının.

CCXIX

Sone CLXXXIII

Güneş çıkınca yıldızlar kaybolur, Laura görününce güneş kaybolur.

Yeni günün şarkıları ve kuşların sızlanışları
yankılanırlar vadilerde günün ilk ışıklarıyla birlikte
ve kaynak sularının şırıltısı
inerken aşağıya ırmaklara koşar adım.

Karbeyazı yüzlü ve altın sarısı saçlı kadın,
aşkında yoktur, olmadı hiç yalan ve dolanı,
aşk oyunlarının sesiyle uyandırır beni,
tararken yaşlı sevgilisinin beyaz saçlarını.

Uyanıyorum bu koşullarda merhaba derken şafağa
ve güneşe onun yanında, ama bir başka güneşe daha fazla,
çarpmıştı beni ilk yıllarımda, şimdi çarptığı gibi;

ben gördüm ikisini birden yükselirken birlikte;
kimi zaman, aynı anda ve aynı saatte
biri yıldızları silip süpürürken, öteki bir diğerini(*).

(*) Güneş yıldızları, Laura güneşi süpürür.

CCXX

Sone CLXXXIV

Aşk'ın nereden bulunduğunu sorgular, Laura'nın bezei olduğu incelikleri

Nereden buldu Aşk altını, hangi kaynağın malı,
bir çift örük yapmak için o sapsarı saçları? Hangi
dikenden kopardı gülleri; hangi toprağın ürünü
taze ve narin su tanecikleri, hayat ve can veren onlara.

İnci taneleri sıralamış, dizmiş ağzına çıksın diye tatlı sözler,
kolayca duyulmayan ama onur veren duyana,
ve göklerden daha dingin o alnın ürünü
bu denli güzellikler ve tanrısal nitelikli.

Hangi meleksi tavrın ve hangi gökkuşağının ürünü,
o göksel şarkın, beni paramparça eden,
öyle ki bir parçam bile kalmadı parçalanacak olan.

Hangi güneşten doğdu o yüce ve ruh veren ışık,
benim savaş ve barışımın kaynağı o güzel gözlerin?
Izgara yaptılar yüreğimi közde, kimi zamansa buzlar içinde

CCXXI

Sone CLXXXV

*Laura'nın gözlerinden uzaklaşmayı bilmez. Onun ölümüne neden
olsalar bile.*

Hangi yazgı, hangi güç ya da yanılsama,
beni sürer meydana silahsız yeniden,
yenilgiyi tattığım o yere sürekli? Kurtarabilirsem
canımı eğer, şaşarım; ölürsem eğer zararımadır benim.

Zarar değil, yarardır sanki: yanıyor yüreğimde
kıvılcımlar ve gözlerinden sızan ışık,

yer bitirir albenisine girmiş yüreğimi ve ben yanıyor,
yanıp tutuşmaktayım yirmi yıldan beri.

Ölümü duyuyorum ensemde, belirir belirmez
gözleri önümde ve yanıp söndükçe uzaktan;
ve çevirir gözlerini bana, giderek yaklaştıkça

Aşk böylesi bir tatlılıkla melhem olur yarama,
azdırır öte yandan yaramı; bilemem, ne der. ne düşüneceğimi:
ulaşamaz ne dilim ne de aklım gerçeğe.

CCXXII

Sone CLXXXVI

Şair karşılaştığı bir grup kadın arasında Laura'nın olmayışına üzülür. Kadınlar onu avutur.

"Neşeli ama düşünceli, birlikteler ama yalnız,
kadınlar, yürürler yol boyunca konuşarak,
yaşamım ve ölümümün bulunduğu yere doğru!
Niçin sizinle değil, o kadın, her zamanki gibi?"

"Mutluyuz o güneşi anımsamış olmaktan ötürü;
acılıyız tatlı dostluğundun yoksun kaldığımız için.
aldı götürdü onu bizden kıskançlık ve çekemezlik,
başkalarının iyiliği bizim kötülüğümüzden doğar gibi"

"Kim aşıkları engeller ya da yasak koyabilir ki?"

"Ruha hiç kimse; oysa, beden, öfke ve şiddetten engellenebilir;
kimi zaman bizim, şimdi o kadının başına geldiği gibi;

ne ki, çoğu zaman yüz yüreğin aynasıdır,
gördük, allak bullak olduğunu o yüce güzelliğin.
ve gözlerin parladığını yaştan".

CCXXIII

Sone CLXXXII

Geceleri uyuyamamakta, ıstırap içindedir. Acılarını dindirecek bir tek o kadındır gündüzleri.

Güneş yaldızlı arabasını ıslattığı zaman suda,
ve karardığında havamız ve onunla birlikte aklım,
gökler, yıldızlar ve ayla birlikte
başlarım acımasız ve sıkıntılı bir geceye;

Ve sonra, Tanrım, anlatırım beni dinlemeyen o kadına
tüm sıkıntılarımı birer birer,
ve yarışmaya koyulurum dünya ve kara talihimle;
ve Aşk ve Kutsal Meryem ve kendi kendimle.

Sürgüne yollamışım uykumu, sifıra indi huzurum;
sızlanışlarım, iççekişlerim sabaha kadar,
ve ruhumun gözlerime yolladığı gözyaşlarım;

Ve şafak söker sonra, beyaza dönüşür puslu hava,
ama bana ne: yüreğimi yakan ve bana keyif veren güneştir,
yalnızca, tatlıya çeviren acılarımı.

CCXXIV

Sone CLXXXIII

Aşk ıstırapları onu ölüme mahkum ederse zararı ona dokunur, suçlusu Laura'dır.

Eğer sevdalı bir aşk, bir sahibci yürek,
tatlı tatlı tükenmek ve soylu bir arzu;
ve soylu duygular yeşermişse soylu bir ateşte,
ve dönüp durmak çıkmaz bir sokakta;

alnında çiziliyse eğer her türlü düşünce,
ya da şöyle böyle anlaşılan kırık dökük
ya korkudan ya da utancından etkilenmiş seslerle
ve menekşe sarısı ve aşkla boyanmış;

ve eğer kendinden çok bir başkasını severse;
eğer içkekişleri ve gözyaşları bitmez tükenmezse,
ve acı, öfke ve sıkıntıyla beslenirse;

ve eğer uzaktayken yanar, yakındayken donarsa
bunlardır nedenlerim, severken kendi kendimi yediğim:
günah senindir, Kadınım, oysa zarar benim.

CCXXV

Sone CLXXXIX

*Şair Laura'yı on iki arkadaşı ile birlikte bir kayıkta sonra da bir zafer
arabasında otururken görür.*

On iki kadın rahat ve umursamaz dünyayı,
dahası on iki yıldız ve ortalarında bir güneş,
bir kayıkta gördüm neşeli ve yalınız;
var mıydı acaba dalgaları yararak geçen bir başkası?

Benzemezdi ,sanmam, Iason'u götüren altın postunun ardından,
bugün herkes öyle bir post içinde olmak ister,
ne de Truva'nın yazgısına ağlayan çobanı götüren kayak;
bugün bu ikisiyle ilgili kıyameti koparır dünya.

Daha sonra bir utku arabasında gördüm kadınları,
benim defne dalım utangaç tavırlarıyla oturmuştu bir kenarda,
ve mırıldanıyordu bir şarkı dudaklarında:

İnsan ya da ölümlülere özgü bir görüntü değildi gördüklerim;
ne mutlu Autumedon(*), ne mutlu sana Tiphys(**),
böylesine sevimli, değerli insanları taşıdığınız için!

(*) Autumedon: Akhilleus'un araba sürücüsü.

(**) Tiphys: Argo'nun pilotu.

CCXXVI

Sone CXC

Hüzünlüdür çünkü Laura'dan uzaktır. Laura'nın bulunduğu yeri düşünür.

Hiçbir çatıda olınadın asla yalnız, ey serçe, benim kadar;
ne de yabancı hayvan yalnız ormanda,
görmüyorum güzel yüzünü ve tanımıyorum
bir başka güneş, yoktur gözlerimin bir başka hedefi .

En büyük keyfim gözlerindeki yaş,
gülme kederim, acı ve zehir tabağımdaki yemek,
geceleri işkence; dingin gök,sis ve pus dolu gözümde,
yatağım kanlı bir savaş meydanı.

Uykum gerçekten, hani diyorlar ya,
ölümün akrabası ve çekip alır yüreğimi,
onu hayatta tutan tatlı düşünceden.

Dünyada bir tek o yer verimli ve mutlu,
yeşil çiçekli kıyılar, gölgeli kuytular; sen esenliğimi
tutuyorsun elinde, bense ağlıyorum yokluğuna.

CCXXVII

Sone CXCI

Laura'ya doğru esen rüzgarı ve bulunduğu yere giden nehri kıskanır.

Rüzgar, o dalgalı ve sarı saçları uçuşturur,
ve havalandırırsın sen, gidersin uzaklara serin serin,
ve dağıtırsın o tatlı altın sarısı saçları
ardından biraraya toplar ve örük örük bağlarsın,

sen gözlerimdesin, sokar bu nedenle aşk arıları beni,
öyle ki ta buralardan duyarım acısını ve ağlarım,
sağa sola yalpalar, gömümü ararım,
tıpkı ürkek ve sık sık tökezleyen bir hayvan gibi;

bulduğumu sandığım anda, ayırdındayım, ondan uzaktayım;
tam rahatladım derken yerlerde sürünürüm,
yakın olmayı dilerken, uzakta olduğumu bilirim.

Ey mutlu rüzgar, o güzel gözlerin ışıltılarıyla kal,
sen de öyle, ey, şakır şakır akan berrak su,
paylaşamam çünkü seninle yolculuğunu.

CCXXVIII

Sone CXCI

Yüreğinde açılan bir yaraya Aşk bir defne ağacı diker. Ağaç kökleri, dalları ve yapraklarıyla tüm bedenini sarar.

Aşk sağ eliyle sol tarafımı açtı
ve dikti yüreğimin tam ortasına
yemyeşil bir defne ağacı, öyle ki her türlü zümrüt
onun yanında, sönük kalır ve yenik düşer renk yarışında.

Kalemim saban demiri kesildi iççekişlerimin arasında,
ve gözlerimden indi aşığıya sevgi seli yağmur gibi,
ve öylesine süslediler ki, yayıldı göklere bir koku,
duyulmuş mudur böylesi, bilmem, şimdiye kadar.

Ün, soyluluk, erdem ve incelik,
iffet, güzellik göksel bir giysi içinde
oluşturdular köklerini soylu ağacın.

Yüreğimde hissediyorum gittiğim her yerde
bu mutlu ağırlığı; ve içimden gelen dualarla
ona tapıyor, önünde diz çöküyorum kutsal bir nesne gibi

CCXXIX

Sone CXCLII

*Her türlü sıkıntının ortasında yaşamaktadır ama hiç kimsenin olmadığı
kadar mutludur.*

Şarkılar söyledim, şimdi ağlıyorum;
ağlarken aldığım keyif şarkı söylerkenden az değil;
sonuca değil, nedene dönüktür yalnızca,
yüce bir aşka arzulu duygularım;

yumuşak olsun ya da katı bana karşı; saldırgan
alçakgönüllü, soylu, katlanırim aynı oranda,
oluşturmaz benim için hiçbir ağırlık,
kırılmaz gücü silahlarımın tüm öfkesine karşı.

Değiştirmesinler tavırlarını isterlerse benimle ilgili,
Aşk, Kutsal Meryem, dünya ve yazgım,
düşünmem gene de mutlu olmaktan başka.

Yaşasam da, ölsem de, bitsem tükenssem de yoktur gene de,
soyluluk yarışında benden önde bu gökkubbe altında:
öylesine tatlı ki kökleri benim acılı günlerimin.

CCXXX

Sone CXCV

Uzun bir ayrılıktan sonra Laura ile karşılaşınca yeniden yaşama döner.

Ağladım, şimdi şarkı söylüyorum çünkü gözlerinin
o kutsal ışığı saklanmıyor artık benden,
o ışıktaki görüyorum onun dürüst aşkını,
tatlı gücünü ve kutsal tavırlarını;

Nehir olur gözlerimden çekip aldığı gözyaşlarımdan;
kısaltmak içindir tüm yaşam çizgimi,
ne köprü, ne sığıyer, ya da kürek, yelkenliler
yarar işime, boğulmaktan beni kurtaracak olan;

Öylesine derin, öylesine geniş bir damardır ki
gözyaşlarımdan oluşturduğu pınar ve öylesine uzun bir kıyı
sana ancak düşüncelerimle ulaşabiliyordum.

Defne değil, palmiye değil, yalnızca bir zeytin dalı
merhametini yollar bana ve yeniden gün doğar,
kurur gözyaşlarım ve yaşama dönmemi bekler.

CCXXXI

Sone CXCV

Laura'nın gözlerini bir daha göremeyeceğinden korkar. Çünkü gözleri hastalanmıştır.

Yaşıyordum, mutluydum yazgımdan,
gözyaşı yoktu ne de kışkandığım bir başkasını:
çünkü bir başka aşık belki daha şanslıydı benden
ne ki, değmez binlerce keyif bir işkenceye.

O güzel gözler, pişman değilim duyduğum acılardan
onlardan ötürü; eksilsin istemem onlardan biri;
örtüyor sis perdesi şimdi, öylesine yoğun ve kara ki,
söndürdü nerdeyse yaşamımın güneşini

Ey merhametli ve acımasız doğa, nereden
bulursun bu güç ve çelişen istekleri birbiriyle,
yaratır ve yok edersin bu denli güzellikleri?

Canlı bir kaynaktan her türlü iktidar elde edebilirsin :
pekıyı, sen nasıl izin verirsin, ey yüce Baba(*); başkalarının
seni yoksun bırakmasından değerli armağanından?

(*) Baba: Tanrı

CCXXXII

Sone CXCVI

Kimi ünlü kişilerin öfkesine ilişkin.

Öfkesinin kölesi oldu Büyük İskender
Fillippo'dan geri kaldı bu nedenle kimi zaman:
neye yarar ki Pirgotile ve Lisippos'un yapmış olmaları
bir tek onun heykelini Apelles'in ise resmini?

Tideo'nun öfkesi öylesine bir kızgınlığa itti ki onu,
tam ölmek üzereyken kemirdi kafasını Menalippo'nun:
öfkesi Sella'yı dar görüşlü yapmakla kalmadı,
kör etti herşeyle ilgili ve canını aldı sonunda.

Buna benzer öfkesi aynı cezaya sürükledi onu,
biliyordu bundan ötürü ölenlerin sayısını,
Aias, birçoklarına ve sonra kendi kendisine karşı zorba.

Öfke kısa bir çılgınlıktır ve kim ki yenemezse öfkesini,
dönüşür öfkesi uzun bir çılgınlığa ve zorlar ona sahip olanı,
sık sık utanç duygusuna ve kimi zaman ölüme.

CCXXXIII

Sone CXCVII

Laura'nın gözünün iyileşmesinden memnundur.

Ne güzel bir talihmiş ki benimki, bu iki gözden birinden
ki yoktur dünyada eşi ve benzeri,
bakarken bulanmış ve perdelenmiş olana,etkilendim,
öyle ki bulandı ve perdelendi benimki de!

Ben döndüğüm zaman geriye, orucumu açmak ve
onu görmek için, dünyada tek örnek verdiğim insan;
Aşk ve tanrı olmadık kadar iyi davrandılar bana,
bana sunulan şimdiki kadarki tüm iyiliklere oranla:

çünkü sağ gözünden, daha doğrusu sağdaki güneşinden
kadınımın bulaştı benim sağdaki gözüme hastalığı,
bana acı vermeyen, dahası keyif veren.

Sanki akli varmış ve bir de kanatları
geçti oradan oraya tıpkı gökte kayan bir yıldız gibi;
hem Doğa hem Acıma Tanrısı yol gösterdi ona.

CCXXXIV

Sone CXCVIII

Yalnızlıkta avuntu bulamaz.O zaman halkın arasına karışır.

Ey küçük odam, limanım oldun sığınacağım,
şiddetli fırtınalardan ötürü gündüzleri kopan,
kaynak oldun geceki gözyaşlarıma,
saklarım günboyu içimdeki utancımın

Ey sevgili yatağım,dinlenme yerim ve avuntum oldun,
birçok içağırma; ıslatır seni Aşk bolca akan gözyaşlarımla,
yalnız bana karşı haksız yere acımasızdın,
mermer gibi beyaz ellerini kullanarak kadınımın.

Yalnız sırlarımdan ve dert ortağımdan değil,
kaçıyorum kendi kendimden ve izlerken düşüncemi,
yükseliyorum kimi zaman göklere uçaraktan;

oysa insanları arıyorum, baş düşmanım, nefretim;
kimin aklına gelirdi ki sığınak olarak başvuracağım:
ama öyle bir korku içindeyim ki yalnız kalırım diye.

CCXXXV

Sone CXCIX

Laura'yla anlaşılamadığında suçu Aşk'a yükler.

Tanrım, Aşk götürür beni istemediğim yere
ve ayırımına varırım hemen sınırı aştığımın,
ve kalbimin kraliçesiyle olan ilişkilerimde,
can sıkıcı olurum istemediğim kadardan fazla.

Sakınmadı bilge kaptan kayalıklardan asla gemisini,
değerli mallarla dolu,
benim sakındığım kadar sağı solu çürük kayığımı,
onun çetinceviz gururunun darbelerinden.

Ama yağmur gibi gözyaşları ve tükenmeyen iççekişlerin
acımasız fırtınaları sürüklediler şimdi kayığımı oraya,
çünkü benim denizimde korkunç geceler ve kışlar var;

Orada başkasına sıkıntı verdi, kendisine acı ve işkence,
başka birşey değil, yenik düşmüştü dalgalara,
yoksun kalmıştı hem yelkenden hem de dümendenden.

CCXXXVI

Sone CC

Aşk ve Laura acıların tek nedenidir.

Aşk,ben yanlış yapıyorum ve yanlışımı görüyorum,
içi yanan biri gibiyim. ateşi yüreğinde taşıyan;
acı giderek büyürken akıl yol göstermez olur artık,
yenik düşmüştür akıl acıya.

Engelliyebiliyordum benim ateş gibi arzularımı
allak bullak olmasın diye güzel ve dingin yüzü:
elimde değil artık, çekip aldın elimden denetimimi,
ve umutsuzluk içinde ruhum yüreklilik gösteriyor;

Ne ki,değiştirirse eğer her zamanki yaşam biçimini,
sensin nedeni, ateşler; ve dürtersin onu öylesine,
ve sağlığına yarar diye dener en tehlikeli yolları ;

Senden çok, göksel ve ender nitelikleridir nedeni,
Meryem'in özünde taşıdığı: anlamasını sağla açıkça
ve bağışlasın kendisini bana verdiği acılardan ötürü

CCXXXVII

Altılı VII

*Onu işkenceye sokan kötülükleri sıralar ve kurtulamadığı içini umutla-
nır.*

Deniz, tutmaz birçok hayvanı dalgalan arasında;
görmedi hiç bu kadar çok yıldız bir gecede,
ayın halkası, üstündeki boşlukta;
ne bu kadar çok kuş ötüşür ormanlarda;
bu kadar yeşillik yayılmadı bu kadar geniş alana;
benim yüreğime yüklenen düşünceler kadar her akşam.

Gün be gün, umarım, artık son akşamım olur,
durur artık gözyaşlarımın akışı bedenimi ıslatan,
ve düşer kalırım bir köşede sonsuz uykum için;
benim çektiğim kadar çekmedi hiçbir insan gökkubbe altında:
Bur.u ormanlar bilir,
aranırım yalnız başıma gündüz ve gece.

Olmadı yaşamımda hiçbir gece huzurum,
yaşadım iç sıkıntısıyla sabah ve akşam,
ardından Aşk ormanlarda yer buldu bana;
denizler dalgasız olacak, güneş aydan alacak ışığını,
ve Nisan çiçekleri ölecekler dünyanın her yerinde,
ben huzuru ancak böyle bulacağım.

Eriyorum gün be gün oradan oraya koşarken,
gündüzlerim düşünceli, gecelerim gözyaşlarımınla birlkte,
ancak ay kadar kalabildim olduğum yerde;
günün karardığını görür görmez,
göğsümden iççekişlerim, gözlerimden yaş çıkar,
kırları ıslatacak, ormanları yerle bir edecek kadar.

Kentler düşmanım, ormanlar yoldaşım oldu düşüncelerime;
bu yüksek tepelerden
içimi döküyorum dalgaların uğultusu eşliğinde;
bekliyorum gecenin tatlı sessizliğini:
öyle ki tüm gün akşamı diliyorum ben,
gün kaybolsun, yerini aya bıraksın diye.

Keşke ayın sevgilisi gibi olsaydım,
şu yeşil ormanlarda uykuya dalsaydım;
ve gelseydi akşamdan önce bana geceyi yaşatan(*) o kadın,
Ay ve Aşk ile birlikte bu topraklara,
ve kalsaydım onunla başbaşa bir gece,
ve gün yerinde saysaydı, Güneş çıkmasaydı dalgalardan.

Ey şarkım, bu taşkın dalgaların üzerinde ve ayışığında
doğdun sen, geceleyin, ormanlar içinde,
yarın görkemli topraklar(**) göreceksin akşamdan sonra.

(*) Zamanından önce beni ihtiyarlatan.

(**) Laura'nın bulunduğu yer.

CCXXXVIII

Sone CCI

Laura'yı tüm kadınlar içinde onurlandıran prence övgüler sunar ama onu kıskanır aynı zamanda.

Soylu doğası, meleksi aklı,
açık yürekliliği, hazır görüşü, keskin gözleri,
uzak görüşlülüğü; yüreğine gerçekten
yaraşan yüce düşünceleri

seçilmişti çok sayıda kadın o gün
o seçkin şenlik gününü süslemek için,
yetkin bilgeliğiyle ayırımına vardı hemen
birçok güzel yüz içinde en güzel olanının.

Öteki kadınlar, yaşca ve başca daha yüksek,
kenara çekildiler elinin bir işaretiyle
ve aldı yanına o biricik kadını sevgiyle:

gözleri ve sımıcak alnını öptü,
öyle ki mutlulandı her bir kadın bunun karşısında:
ne ki, kıskandırdı herkesi tatlı ve olağanüstü davranışıyla.

CCXXXIX

Altılı VIII

Laura ne şairin gözyaşları ne de aşk şiirlerinden ötürü duygulanmaz.

Gün ağarmaya başlarken tatlı bir hava
ilkbaharda çiçekleri kımıldatır,
ve kuşlar cıvıdamaya başlar,
duyumsarım içimde tatlı tatlı kımıldattığını
düşüncelerimi, onlara hükmeden kişinin,
ve dizelerime dönmek zorunluluğu doğar

Anlatabilsem keşke bu içtenlikli dizelerle iççeğişlerimi,
Laura'yı dize getirir diye umduğum,
inandırsam onu, beni ona zorlayan gerekçelere!
Ne ki çiçek mevsiminin kış olması gerek,
o soylu ruhta aşkın filizlenebilmesi için,
uınurunda olmadı çünkü ne uyaklar ne dizeler.

Tanrım,ne kadar gözyaşı döktüm ve ne kadar
türkü yaktım boşuna yaşamımda ve ne kadar
dil döktüm onu razı edebilmek için!
Dimdik ayakta kalan bir kaya parçası gibi dalları
yapraklarını savuran rüzgara karşı,ın,
yapacak birşey yok bükemediğı bilek karşıısında.

Aşk, insanları, tanrıları almıştır boyunduruğunun altına;
öyle okuduk düzyazıda, şiirde,
ben de yaşadım, bizzat, çiçeklerin açtığı zamanda;
ne ki, ne Efendim, ne dizelerim ne gözyaşlarım,
ne de yakarışlarım yetmez Laura'yı ikna etmeye,
ruhumu çekip almak için yaşamdan ya da işkenceden.

Ey zavallı ruhum,bu son arzun için
kullan aklını ve her türlü becerini,
son soluğumuz çıkıncaya kadar bedenimizden:
yapamayacağı hiçbir şey yoktur dünyada dizelerin,
yılanı deliğinden çıkartır ezgileriyle,
ilkbahar çiçekleri açtırır, ortalık buz kestiğinde.

Gülüyorlar şimdi çiçekler ve yeşillikler kırlarda,
duymaması olanaklı değil aşk ezgilerinin sesini
o meleksi ruhun,
bizim kötü yazgımız daha güçlü ise eğer,
gözümüzde yaş söylerken dizelerimizi,
düşeceğiz total öküze peşine soluklandığimiz havanın.

Tel kafeste toplayacağım havayı, buzda çiçekleri,
ve zorlayacağım şiirlerimle duyarsız ve acımasız ruhunu,
ne Aşk şarkısı ne dizelerim umurunda değil.

CCXL

Sone CCII

Aşk ve Laura'nın güzelliği onu bıktırıcı olmaya zorlarlar.

Ben Aşk'a yalvardım ve yalvarıyorum yeniden
beni bağışlasın diye seninle ilgili, tatlı içağrım benim,
acı keyfim benim, tüm bağılılığıma karşın,
doğru olan yolumdan ayrılıyorsam eğer.

Yadsıyamam, Kadınım, yadsımıyorum,
sevmeye eğilimli herkesi denetleyen akıl
tutkuların esiri olmasın diye, çünkü sürükler peşinden beni,
kimi zaman gitmek istemediğim yere.

Sen, öylesine parlak bir akıl, öylesine yüksek bir erdemle yanan
göklerin ışığı altındaki yüreğinsin,
ne kadar çok akıl. erdem inmiş ki iyi huylu yıldızlardan.

Söylemelisin, öfkelenmeden, merhamet dolu:
" Başka türlü yapabilir mi ki? Eriyip, tükeniyor beni gördükçe;
Niçin böylesine aç gözlü o adam ve ben böylesine güzel?"

CCXLI

Sone CCIII

*Laura'nın hastalığından ötürü duyduğu kaygı arzusunu azaltmaz, tersi-
ne çoğaltır.*

Ey Aşk, neye yarar ki önünden kaçmak,
saklanmak ve kendini savunmak
aydınlattı aklımı güzel bir arzuyla,
bir ok yolladı kızgın ve sevgi dolu.

İlk darbe kendi içinde çetin ve ölümcüldü zaten;
ne ki, etkili olmak için girişiminde,
yanına merhamet okunu da aldı ve saldırdı yüreğine:
hem o yandan hem bu yandan yaralıdı.

Yaralardan biri yanar ve ateş, alev kusar,
öteki yara gözyaşı döker, damla damla gözlerimden,
sevgili kadın, senin hastalıklı durumundan ötürü;

sönmez bir tek alevi yüreğimi yakan ateşin,
gözlerimden dökülen gözyaşlarıma karşı;
tersine, büyür acıma duygusundan ötürü sevda.

CCXLII

Sone CCIV

*Yüreğine Laura'ya dönmesini söyler.Ancak onunla olduğunun ayrımı-
na varır.*

Bak o tepeye,ey benim yorgun başıboş kalbim:
orada bıraktık onu dün, ki bir zaman süresince
ilgilendi bizimle, merhametini esirgemedi bizden;
oysa şimdi bir göl oluşturmak ister gözyaşlarımızdan.

Dön oraya sen, beni mutlu etmek istiyorsan eğer:
dene bir gör, zamanımız var mı diye,
acımızı azaltacak, ki burada çoğaldı giderek,
ya da ortak ol acıma ve haber götür ondan.

Sen ki kendi kendinde değilsin gibi,
ve konuşuyorsun yüreğine sanki seninleymiş gibi,
zavallı, aptal ve boş düşüncelerle dolu!

Sen ayrılıp o en yüce tutkundan
çekip gittiğinde, o kaldı onunla,
ve saklandı içine o güzel gözlerinin.

CCXLIII

Sone CCV

Şair kalbini Laura'ya teslim etmiştir. Laura bundan ötürü eğlenmektedir.

Serin, gölgeli, çiçekli ve yeşil tepe, otururken orada
düşünür ya da ezgiler mırıldanır dudaklarında,
göksel ruhların işareti olarak,
bırakmıştır tüm dünyanın şöhretini arkasında,

beni onun için terketmek isteyen yüreğim,
akıllılık etti, dönmemekle daha akıllı olduğunu gösterdi,
geçer şimdi o güzel ayakların iz bıraktığı,
ve bu gözlerle ıslanan yeşilliklerden;

ona giderek yaklaşır ve her adımda şunu söyler:
“Keşke o zavallı da burada olsa bir parçacık,
yorgun düştü artık ağlamak ve yaşamaktan”.

O kadın eğlenir bu durumdan ve kozlar eşit değil ki oyunda:
Sen cennet bahçesi, ben ise yüreksiz bir taş parçası,
ey kutsal, yazgılı ve mutluluk saçan yer!

CCXLIV

Sone CCVI

Aşık olan bir arkadaşına Tanrıya yönelmesini salık verir.

İç ağrısı bastırıyor, korkuyorum, daha kötüsünden,
öylesine geniş ve düz bir yol var ki önünde,
ben de girdim seninkine benzer büyük bir sevdaya
işkence eden bir düşünceyle senin gibi aklımı yitiriyorum.

Bilmiyorum savaş mı, barış mı istesem Tanrı 'dan
zarar büyük çünkü, utanıp kaçmak ise kötü.
Ama niçin eriyip tükenmek böylesine? Karar verilmiş bile
bizimle ilgili, o yüce katında göklerin.

Ben o büyük övünce değer olmasam bile
bana gösterdiğin, çünkü sevgi yanıltır insanı
çok iyi gören göz bile sık sık yanlış görebilir,

yükseye çıkarmalısın ruhunu sürekli, göklerin katına,
benim sana öğüdüm budur ve cesaretlendirmek yüreğini:
çünkü gideceğin yol uzun, oysa, zamanımız kısa.

CCXLV

Sone CCVII

*Bir bilge dostun övgü dolu sözleri ve Petrarca ve Laura'ya iki tane gül
vermesi şairi mutlu eder.*

İki tane gül, cennetten koparılmış gibi
evvelki gün, başlarken Mayıs'ın birinci günü,
güzel bir armağan, eski ve bilge bir aşıktan,
iki genç aşık arasında paylaşılmış,

tatlı tatlı sözler ve yüzünde bir gülümseme vardı.
pırıl pırıl ve sevgi dolu bir ışık saçıyordu
yabanıl bir insanı bile aşık ederdi
birinin ve ötekini yüzünü renkten renge soktu.

"Görmemiştir güneş buna benzer bir aşık çift"
diyordu gülerek ve iççekerek aynı zamanda:
kucaklamıştı her ikisini, bir ona bir ötekine bakarken.

Sunuyordu gülleri ve sözlerini böylesi güzel bir biçimle,
yorgun yüreğim bununla neşelenir ve korkar aynı zamanda,
ey mutluluk veren sözler,ey mutlu gün!

CCXLVI

Sone CCVIII

Laura'dan önce ölmek için Tanrı'ya yalvarır.

Yeşil defne dalını ve altın sarısı saçlarını
inceden inceye savurur uğuldayan rüzgar,
ve çalıp götürür ruhunu insanların
kime uğrarsa zarif ve incelikli ziyaretiyle.

Bembeyaz bir gül açmış sert dikenler arasından,
bulabilecek mi birileri acaba benzerini?
Çağımızın şanı, şöhreti! Ey büyük Zeus
getir. yalvarıyorum. benim sonumu onunkinden önce;

Öyle ki ben görmeyeyim büyük felaketini insanların,
ve dünyanın güneşinden yoksun kaldığını,
ne de gözlerimin bir başka ışıkla parladığını;

ne ruhum ister bir başka şey düşünmek,
ne kulaklarım işitmek
onun tatlı ve soylu sözlerinin dışında.

CCXLVII

Sone CCIX

Gerektiği biçimde Laura'dan söz etmek olanaklı değil. Eğer birileri şairin abarttığını iddia ederse övgülerinde gelsin de bizzat kendisi görsün Laura'yı.

Kimileri düşünebilir, yeryüzünde taptığım o kadına
ilişkin övgülerde aşırı kaçıyorum diye,
değer gördüğüm için o kadını tüm kadınların üstünde,
azize, bilge, zarif, soylu ve güzel.

Bana ta'nı tersi geliyor oysa ve korkuyorum,küçümser,
o kadın, söylediklerimi, niteliklerine uymuyor diye,
çok daha ender ve daha ince övgülere değer:
Kim inanmak istemiyorsa, gelsin, görsün kendi gözleriyle.

Ve kendi kendine şunu söyleyecektir: Bunun özendiği erek
öyle bir erek ki Atene, Arpino, Mantova,
ve Smirna(*) ve biri,ötekisi(**) ulaşmakta zorluk çeker.

Varamaz ölümlü dil onun ilahi konumuna:
Aşk'tır onu söyleten ve konuşturan,
kendisi istemiş olduğu için değil, yazgısıdır onu bu yola sokan.

(*) Demostene, Cicero, Vergilius, Homeros.

(**) Pindaro ve Orazio.

CCXLVIII

Sone CCX

Laura'yı tanıyan herkes yapılan övgülerin yeterli olmadığını anlar.

Her kim ki doğanın ve göklerin neler yapabileceğini
görmek ister dünyada, gelsin ve o kadını görsün,
o biricik güneştir, yalnız benim gözlerimin değil,
erdemi tanımayan kör dünyanın da;

ve hemen gelmeli, çünkü acelesi var ölümün,
önce iyileri alır götürür, bırakır geride kötüler;
tanrıların mekanında beklenen bu ölümlü güzellik
kalıcı değildir çünkü geçicidir.

Görecek, zamanında gelirse eğer, her türlü erdem,
her türlü güzellik, her gerçek terbiyeyi,
bir tek bedende saklı, harika bir uyum içinde;

o zaman dizelerimin dilsiz kaldığını söyleyecek,
aklının karıştığını soluk aldırmayan ışık altında,
ve eğer gecikirse daha, ağılamakla geçirecek zamanını.

CCXLIX

Sone CCXI

Laura'yı hüzünlü bir biçimde bıraktığını anımsar ve bu durumdan kaygılanır.

Nasıl da bir korku sarar beni aklıma geldikçe o gün
düşünceli ve hüzünlüydü orada bıraktığım zaman
kadınım, yüreğimin eşliğinde! Öyle bir şey değil,
seve seve düşünmek istediğim ve her an aklımda.

Ben yeniden gördüğümde onu oturuyordu alçakgönüllü,
güzel kadınların eşliğinde. tıpkı bir gül gibi açmıştı,
düşük guzellikte çiçekler içinde; ne üzgün ne neşeli,
içine doğan iç ağrısından başka korkusu olmayan biri gibi.

Yoktu her zamanki alıştığımız inceliği,
inciler, taç yapraktan çelenkler ve canlı renkli giysiler
ve gülücükleri, ezgileri ve insana yaraşan tatlı sözleri.

Gözüm arkada kaldı.bırakırken geride yaşam kaynağını;
oldum boy hedefi. uğursuzluk işaretleri, karanlık düşler,
ve düşüncelerin, ama, yalvarırım Tanrı'ya boşuna olsun saldırıları.

CCL

Sone CCXII

Laura düşünde şaire gözükür ve sonra onu bir daha göremeyeceğini söyler.

Düşümde beni avuturdu uzaktan
o tatlı ve meleksi görüntüsüyle,
kadınım, oysa şimdi beni korkutup hüzün veriyor
ne korkudan ne de acıdan savunamıyorum kendimi.

Görür gibiydim çünkü yüzünde sık sık
gerçek merhameti ciddi bir acıyla karışık
ve iştirdim
umut ve neşeyi bırakmam gerektiğini
yüreğime anımsatan kimi sözlerini

“Son akşamı anımsıyor musun sen”
demişti bana “terk etmişim ıslak gözlerini
ve zamanım kalmadığı için çekip gitmişim?”

Ben o zaman sana söylemedim, söylemek istemedim;
ama şimdi bunu kesinlikle ve tartışmasız bil ki:
beni bir daha asla göremeyeceksin yeryüzünde”.

CCLI

Sone CCXIII

Laura'nın ölümüne ilişkin sezginin doğru olacağına inanmak istemez. Tanrıya yalvarır eğer öldüyse kadını, onun da en kısa zamanda canını almasını söyler.

Ey alçak ve ürküntü veren görüntü !
Demek ki doğru, zamanından önce söndüğü
göksel ışığın, mutlu etmeyi sürdürüyordu oysa
yaşamımı, acı ve sahici umutlar içindeki

Ama nasıl olur da gelmez kulağıımıza böylesine önemli
bir olay başka yollardan ve bizzat kendinden kadınımin?
Umarım izin vermez Tanrı ve Doğa böyle bir şeye,
ve doğru çıkmaz benim hüznün içeren sezgilerim.

Ne ki, işime gelir umudumu yitirmemek
görmek istemek o tatlı yüzünü güzelliklerle süslü,
beni ayakta tutan ve onur veren çağımıza.

Yükselmek için eğer sonsuz dinlenme evine
çıkılmışsa o güzel bedeninden dışarıya ruhu;
yalvarırım, Tanrımı, geciktirme benim de son günümü.

CCLII

Sone CCXIV

Laura'yı bir daha görmemek korkusuyla umudunu yitirir.

İkircikliyim, ağlasam mı, gülsem mi bilmiyorum;
hem korkuyor, hem umut bağılıyorum; döküyorum dertlerim
ve içcekişlerimi dizelerime; Aşk dener tüm işkence aletlerini,
derin acılar içindeki yüreğimin üstünde.

Olabilir mi acaba, geri versin mi,
o güzel azize yüz, ışıklarını gözlerime önceki gibi,
(Tanrım, bilmiyorum ne diyeceğimi)
ya da sonsuz gözyaşlarına mı mahkum etsin gözleri mi?

Ve göklere çıkmak uğraşı içindeyken, hak ettiği gibi,
uğraşmak istemez mi yoksa, yeryüzünde gözlerimle,
güneşi oldu gözlerimin, görmezler ondan bir başkasını?

Böylesi bir korku içinde ve sürekli savaştan biri gibiyim,
yaşıyorum ve değilim olduğu gibi bir zamanlar
bilmediği bir yolda giden biriyim korkuyor ve yanılıyorum.

CCLIII

Sone CCXV

Şair, Yazgı'nın kendisini her defasında Laura'dan uzaklaştırdığı için şansından yakınır.

Ey tatlı bakışlar, bilge sözler, bir gün gelecek
ben sizleri görecek ve işitecek miyim?
Ey sarı saçlar, yüreğimi bağladı onlarla Aşk
ve çekip götürdü onu ölüme;

Ey güzel yüz, bana kötü talihimin armağanı,
ağlarım sürekli, olmadı onun yüzünden mutlu bir anım,
ey gizli tuzak ve aşk oyunu,
keyif, eğlence getir bana, yalnızca acı ve içağrısı vereceğine!

Ve gelirse eğer bir zaman yaşamım ve
düşüncelerimin sığınağı o tatlı ve güzel gözlerden
cömertçe bir davranış gönlümü okşayan.

her zaman kötülüğüm için hazır bekleyen yazgım
gemiler yapar, atlar yetiştirir hemen
alıp götürmek, uzaklaştırmak için benden her türlü iyiliği.

CCLIV

Sone CCXVI

*Laura'dan haber alamaz, ölmüş olduğundan korkar ve ölümünün yakır.
olduğunu duyumsar.*

Kulağım kapıda, ne ki alamıyorum hiçbir haber,
benim tatlı ve sevgili düşmanımdan,
bilmiyorum hem ne diyeceğimi ne düşüneceğimi,
umut ve korku yüreğimi ayakta tutar.

Başlarına bela oldu kimilerinin güzelliği:
bu daha güzel ve daha iffetli bir başkasına oranla:
belki Tanrı dost olmak istedi böyle bir erdemle
çekip aldı onu yerden, yapmak için ondan bir yıldız gökte;

Dahası var, bir güneş belki de; eğer bu böyle ise; yaşamım,
kıs süre huzurlu anlarım ve uzun uzun içağrılarım
sona erdi, demek. Ah insafsız ayrılık,

niçin beni uzak tuttun bana zarar veren unsurlardan?
bitmiş oldu böylece benim yaşam öyküm,
doldu zamanım nerdeyse yaşamam gereken sürenin yarısında.

CCLV

Sone CCXVII

Tüm aşıkların tersine gecedен nefret eder çünkü acı ve ıstırap getirmektedir. Gündüzleri yeğler çünkü onu rahatlatmaktadır.

Arzulamak akşamı, nefret etmek şafaktan
alışkanlığıdır huzurlu ve mutlu aşıkların,
oysa iki kat acı ve gözyaşı getirir bana akşamları,
sabahları en mutlu saatlerdir benim için.

Aynı anda doğarlar çünkü o saatte
biri ve diğeri iki güneş doğudan,
güzellikte ve aydınlıkta birbirinin aynı,
o kadar ki gök de toprağa aşiktir,

tıpkı bir başka kez olduğu gibi, ilk dalları
yeşillenince ağacın, hani kökleri yüreğime salmıştı ya,
onun içindir ki özümden çok bir başkasını severim

İşte böyle, iki ayrı insan yaparlar zıt saatler beni,
arzulamam doğaldır bana huzur veren anları,
ve korkmak, nefret etmek acı getirenlerden.

CCLVI

Sone CCXVIII

Aşk'ın habercisi şairin ruhudur. Ne ki, Laura dinlemez onu.

İntikamımı alabilsem keşke o kadından
eritip tüketiyor beni bakışları ve sözleriyle,
acıım katlanıyor saklandığı ve kaçtığı zaman,
tatlı ve hain gözlerini kaçırırken benden.

Yorgun ve üzgün yaşımsal can damarlarımı
yavaş yavaş yıpratıp, sürükleyip götürüyor ardından,
kalbimin içinde sanki yabanıl bir aslan kükrüyor geceleri
başımı yastığa koymak zorunda kaldığım zaman.

Ruhum,ölüm kovalar seni alışık olduğun sığınaktan,
çekip gidersin uzaklara ve kurtulursan ayak bağından,
o kadına dönüktür yüzün yalnızca sana gözdağı veren.

Çok şaşıyorum kimi zamanlar
onunla konuşuyor, ağlıyor ve alıyorsun onu kollarının arasına,
uyanmıyor oysa uykusundan, seni dinleyecek de olsa

CCLVII

Sone CCXIX

*Şair sevgilisine sürekli bakar.Ama o yüzünü elleriyle örter. Şair onu
imgelem yoluyla görür.*

Yanıp tutuştuğum ve arzuladığım o güzel yüze
dikili kaldı arzulu gözlerim,
Aşk koydu aramıza o onurlu eli,ikincil sevdiğim,
ve bana şöyle dedi sanki: "Nedir kafandaki?"

Yüreğim o yüze takılı kaldı,oltaya takılan balık gibi,
bir örnektir o yüz iyilik yapmak isteyen için,
gerçekte anlamadı bile yüreğim araya engel girdiğini,
tıpkı dalda ökseye takılan deneyimsiz bir kuş gibi

Kapanınca görüşü gözlerimin,önündeki engel yüzünden,
düş kurar gibi oldu yüreğim bir gedik için engelde,
kalmamak için tümünden yoksun arzu ettiği güzellikten.

Ruhum, bir övüncüm ve ötekisi arasında
bilmem, hangi yeni ve göksel keyfi yaşadı,
ve hangi olağanüstü mutluluğu.

CCLVIII

Sone CCXX

Laura'nın alışılmamış yakınlığından ötürü bayılacak gibi olur.

O iki güzel ışıktan canlı ışınlar yükseliyordu,
bana doğru tatlı tatlı parlayarak,
aynı anda bilge bir yürekten iççekerek gelen
anamlı sözler içeren öylesine tatlı konuşmalar,

bir tek anımsamak bile yiyip tüketir gibi
dönersem eğer o güne, düşündükçe
nasıl can damarımın giderek çekildiğini
durmadan değişen ruh haletiyle....

Hem acı hem ıstırap ile beslenen ruhum,
(o kadar çok alıştı ki bu duruma)
dayanamadı iki ayrı mutluluğa bir anda,

bu bilmediği mutluluğu bir tek tatmak bile
titreyerek bazan korkudan bazan umuttan
bu gelgitlerden ötürü ruhum çıkacak olurdu.

CCLIX

Sone CCXXI

Laura'nın Avignone'ye yerleşmesinden ötürü mutsuzdur.

Yalnız yaşamı yeğledim sürekli
kıyılar, mağaralar içinde, kırlar ve ormanlar,
kaçıp kurtulmak için bu sağır ve kör insanlardan
göklerin yolunu şaşırmışlar.

Getirebilirsem eğer yerine bu yolu seçmiş olmakla dileğimi
Toscana'nın albenili sınırları dışındaki bir yerde
bulurum belki bir ıssız köşe gölgeli tepelerinde
Sorga'nın. coşturur beni gözyaşlarım ve ezgilerimle.

Ne ki,talihim bana her zamanki gibi düşman
çekip götürüyor beni öyle bir yere ki
öfkem katlanıyor görünce balçığa bulandığını güneşimin.

Yazı yazdığım sağ elime talihim bu kez dost olmuştur, sanki;
ve bu dostluğu hak ettiğimi sanıyorum:
Aşk'ın gördüğü, kadınımınla aramda geçen bir şeyden ötürü.

CCLX

Sone CCXXII

Laura'nın güzelliği doğanın ünü için bir referanstır.

Ordaki o yıldızlarda bir çift göz gördüm,
soyluluk ve tatlılıkla dopdolu her ikisi de
Aşk'ın sevimli yuvalarına oranla,
benim kalbim yorgun, gözü görmez oldu bir başkasını.

Yoktur eşi benzeri kadınının en güzeller arasında,
hangi yaşta ve nerede olursa olsun:
Yunan'a acılar tattıran o havalı güzelliğiyle
ve Truva'ya duyulmamış çığlıklar attıran(*)

o güzel Romalı(**) da değil, açtı bir delik demirle
eldeğmemiş ve küçümsenen bağında,
Polyksene, Isifile ve Argia da değil.

Bu olağanüstü kadın Doğa'nın şöhreti ve şanıdır,
yanılmıyorsam eğer, benim de çok büyük keyfim,
ne ki, dünya geç buldu onu, çabuk yitirdi.

(*) Helene.

(**) Lucretius.

CCLXI

Sone CCXXIII

Her kadın Laura'dan öğrenmeli nasıl davranılması gerektiğini

Hangi kadın şana, şöhrete özenir
akıldan, değerden, incelikten yana,
gözlerinin içine baksın benim düşmanımın,
ki tüm dünya kadınımla olarak bilir.

Soyluluk nasıl kazanılır, Tanrı nasıl sevilir,
nasıl ulaşılır dürüstlüğe incelikle oradan öğrenilir
ve en kestirme yolun neresi olduğu göklere,
orayı bekler kadınımla ve oraya özenir

Oradaki konuşma biçiminin yoktur bir eşi
ve susmak altındır ve o güzelim yaşam tarzını
insan aklı anlatamaz kağıt üstünde.

Bir başkasının gözlerini kamaştıran sonsuz güzellik,
bakmakla öğrenilemez, o tatlı ışıklar çünkü
şans eseridir, çabalamakla elde edilemez.

CCLXII

Sone CCXXIV

Laura'yı över,çünkü Laura soyluluğu,dürüstlüğü yaşamın önüne koyar

“Yaşam önemlidir, yaşamdan sonra sanıyorum,
gerçek doğruluk gelir, güzel bir kadında”.

“Sırayı değiştir: Hiçbir zaman olmadı, anacağım,
güzel ve değerli şeyler dürüstlük olmadan;

ve hangi kadın şerefini yerlerle çalarsa
ne kadındır artık o, ne de canlı ve o kadın
eskisi gibi görünse bile, bu çetin ve hüzünlü
yaşam ölümden de beter ve üzücü acılarla dolu.

Şaşırmadım aslında ölümüne Lucrezia'nın,
niçin demir kullanmak zorunda kaldığı şaşırttı beni,
yetmemiş gibi içinde kıvrandığı acı”.

Gelsinler buraya dünyanın tüm filozofları
bu konudan konuşmak için; sönük kalacaktır tüm yargıları,
bir tek kadının sözleri yükseldikçe yükselecektir.

CCLXIII

Sone CCXXV

Laura güzelliği iffetle beslenmedikçe güzel olmak istemez.

Muzaffer ağaç, utkuların işareti,
hükümdarların ve şairlerin tacı,
hem acı hem tatlı günlerim oldu seninle
bu kısacık ölümlü yaşamımda!

Ey gerçek kadın, umurunda değil birşey
şerefının dışında, herkesten çok düşersin üstüne;
ne Aşk öksesinden korkun var ne ok ve tuzaklardan
akıl karşısında yetmez bir başkasının kandırmacası.

Ey soylu kanı taşıyan kadın, bizim için kıymetli
olan şeyler, inciler, yakutlar ve altın,
senin için ağır bir yük, hepsi senin gözünde bir hiç;

Yoktur dünyada bir eşi yüce güzelliğinin,
ama sıkıntıdır senin için, süslemez ve bezemezsen
eğer o güzel hazinesini iffetin.

CCLXIV

Şarkı XXI

Zavallılıklarını bilir ve kurtulmak ister. Ama içtenlikle istemediği için kurtulamaz.

Düşündükçe düşünüyorum ve düşünürken
bir acıma duygusu girer benimle ilgili içime,
ve beni alıp götürür
alışmadığım şeylere ağlamak için,

görürüm çünkü hergün daha yaklaştığını sonumun;
bin kez istedim Tanrı'dan kanatlarımı
uçurmak için göklere aklımı
ölümlü dünyanın tutukevinden:
ne ki, bugüne dek hiçbirşey yaramadı işime,
yalvarsam, yakarsam, ağlasam da boşuna;
ve böyle olması da doğrudur,
çünkü ayakta durabilen kişi yere yuvarlanabilir,
yerlerde sürünmesi, istemese de, yerindedir.
O merhamet dolu kollar,
benim çok güvendiğim, görüyorum açık daha;
ama korkum bana üzüntü veriyor
gördükçe başkalarını ürküyorum halimden;
başka şeyler beni çekiyor, belki de uç noktadayım.

Aklıyla konuşan biri şöyle der:
“Nedir beklediğin? Kimden yardım dilersin?
Zavallım, görmüyor musun?
Nasıl da geçiyor zaman, yukarılara bak!
Karar ver artık, aklınla, karar ver,
söküp at yüreğinden her türlü zevk kalıntısını,
mutlu etmediği gibi insanı
izin vermez soluk alsın diye.
Uzun zamandır eğer bıkkın ve yorgunsa insan,
hain dünyanın kendisine sunduğu
o geçici sahte mutluluktan ötürü,
niye umut bağlasın ki artık ona,
kalıyorsa eğer yoksun her türlü huzur ve barıştan?
Bedenin canlı olduğu sürece
düşüncelerine egemensin belki sen.
Haydi bas artık frene,
gecikmek çünkü zararınadır; sen bilirsin bunu,
ne kadar erken başlarsan o kadar iyidir.

Bilirsin sen, ne kadar büyük mutluluklar sundu
gözlerine o kadının görüntüsü,
doğsun isterim yeniden
içimizdeki huzuru artırmak için.
Anımsıyorsun, anımsamak zorundasın,
güzelliğini, yüreğine girdiği anda,
oraya giremedi kıvılcım bir başka alevden.
O Kadın yaktı ateşi ve eğer o yalancı ateş
yıllar geçtiyse beklemek içinde
bir gün sağlığını kavuşacağız diye,
şimdi daha mutlu bir umut doğar içinde
etrafını çeviren göklere baktıkça
ölümsüz ve donanımlı: çünkü
yeryüzünde mutluysa başına gelenlerden insan
ve beklentisine yanıt veriyorsa
bir göz kırpması kadının, bir söz ya da bir ezgi
kim bilir ne denli keyif alacaktır yukarıda,
bu kadarcık mutluluk onu doyuruyorsa eğer?

Tatlı ve acı bir düşünce öte yandan
keyifli ve zorlu bir ağırlıkla
oturur ruhumun başına
tutkuya iter, umutla besler yüreğimi;
ve yalnızca şan, şöhret uğruna,
duymaz buz kestiğimi ya da ateşten yandığımı,
rengimin solduğunu, güçten düştüğümü;
ve eğer öldürürsem tutkumu, daha kocaman doğacağını.
O tutku büyüdü benimle birlikte kundakta,
giderek artırdı gücünü gün be gün.
ve korkarım, tek mezarda yer bulacağız birlikte,
bedenimden soyutlanan ruhum çünkü.
ayırmayacak onu da yanından.
Ne ki, Latinler ve Yunanlılar
söz etseler de benden ölümden sonra neye yarar ki;
korkarım çünkü bir anda yok olur diye,
yaşam boyu toplayıp derlediklerim,
gerçeği kucaklamak, bırakmak isterim bir yana gölgeleri

Benim öteki tutkum ki onunla doluyum,
onunla birlikte doğanlar kaybolur gider sanki,
bu arada zaman kovalar arkamızdan,
başkalarından söz ederim ama, özümü önemsemem,
ve beni yiyip bitiren gözlerinin ışıdır,
o tatlı dingin sıcaklığında
beni bır tuttu mu bırakmaz
karşı koyamaz çünkü hiçbir akıl ya da güç.
Neye yarar ki yağlamak tümüyle teknemi,
kayalıklara takılıp kaldığına göre,
iki tane düğüm var çünkü onu oralara bağlayan?
Tanrım, sen ki dünyayı değişik biçimlerde
bağlayan değişik düğümleri çözersin;
niçin çözmezsin artık
beni bağlayan düğümleri?
Tıpkı kabus gören biri gibiyim
ölüm gözümün önünde sanki
kendimi savunmak isterim ama silahım yok ki.

Yaptığım herşeyi görür ve bilirim
bilirim, gerçeğin ne olduğunu, dahası, Aşk beni zorlar,
ister benden şerefli yolu izlememi
çünkü ona inananın hiç arkasını bırakmaz;
ve zaman zaman duyuyorum doğduğunu
yüreğime erdemli bir küçümseme duygusunun,
ciddi ve çetin ki vurur alnımın ortasına
her türlü gizli düşüncüyü başkaları görsün diye:
Ölümcül bir şeydir bağlılıkla sevmek,
ancak Tanrı'ya yakışır boynumuzun borcu gereği,
yakışmaz, daha çok övgü bekleyenlere, bu sevda.
Bu küçümseme duygusu çağıran yüksek sesle
duyguların arkasına takılıp giden aklı:
dinler ve düşünür akıl, dönmek ister,
ama alışkanlıklar itekler onu ileriye,
ve gözlerimin önüne diker o görüntüyü
beni öldürmek için doğan;
önemsemedi beni kendisini çok sevdiği için.

Bilemezdim göklerin ne kadar zaman tanıdığını bana,
yeryüzüne geldiğim anda,
bu çetin savaşı göğüslemek için
bizzat kendim kendi başıma bela ettiğim.
Bilemezdim ne de ne zaman öleceğimi,
göremiyordum ötesini et ve kemik yığını bedenimin
ama görüyordum derimin değiştiğini
ve içinde her tutkunun yerini başkasının aldığını.
Biliyorum ki şimdi ayrılmak zamanı,
yakın, çok uzak değil,
tıpkı kaybının ayrımına varan biri gibi,
geriye bakıp düşünüyorum nerede saptım düz yoldan,
beni doğru limana götürecekt olan.
Bir yandan utanç ve acı sırtımda,
ki beni geri dönmeye zorlar ;
öte yandan yakamı bırakmaz
alıştığım ve içimde taşıdığım bir tutku,
ölümle pazarlığa oturmaya kalkar.

Şarkım, benim halim bu işte,
yüreğim, korkudan, çok daha soğuk buz kesmiş kardan,
öleceğim, biliyorum, bırakmadan hiçbir kuşku arkamdan
düşüne düşünene çünkü geldim sonuna
ve resimledim küçük tuvalimin büyükçe bir bölümünü,
olmadı hiç üstümdeki ağırlık böylesine ağır,
şimdi bu durumumda olduğu kadar,
çünkü, ölümle birlikte, ki benim yol arkadaşım,
yeni bir yaşam biçimine başlamak istiyorum,
daha iyiyi görüyor ama, kötüsüne saplanıyorum.

CCLXV

Sone CCXXVI

Ölmek ister ancak kadının merhametini sağlamak ve onu daha anlayışlı yapmak gibi bir umudu var.

Katı yürek ve yabanıl acımasız istencesi
tatlı, alçakgönüllü ve meleksi görünümde,
sürerse eğer uzun süre katı tavırları bana karşı,
utkuları büyük olmaz beni yenmiş olmaktan ötürü;

çiçek,ot ve yaprak açtığında ve solarken,
ister güneşli bir gün olsun, ister karanlık bir gece,
ağlarım her saatinde,nedenleri var şikayetlerimin,
yazgımdan, bana acı veren Aşk'tan ve Meryem'den.

Bir tek umutla yaşıyorum, aklıma geldikçe gördüğüm,
bir damla suyun aktıkça sürekli
erittiğini mermeri ve sağlam kayaları:

öylesine katı değildir, diyorum, yüreği, dayanamaz
gözyaşlarıma, yakarışlarıma ve sevgime, duyguların,
ve o denli soğuk değil istencesi, ısınmayacak kadar.

CCLXVI

Sone CCXXVII

Bu sone, kimilerine göre, Laura'nın hayattayken şairin yazdığı Divan'ın son sonesidir. Şair, Laura ve dostu kardinal Colonna'dan uzak olmaktan şikayet eder. Bu iki kişi sevecenlikle bağlandığı iki kişidir.

Ey sevgili bayım, her düşünce beni çeker yürekten,
sizi görmek için; düşüncemde varsınız zaten sürekli;
yazgım oysa şimdi daha kötüsünü mü yapacak bana?
Durduruyor size gelen yolda, başka bir yöne itiyor beni;

ve sonra Aşk'ın bana esinlediği o mutluluk duygusu
alıp götürüyor beni ölüme, ne ki, ben ayrımında değilim;
ve iki ışığımı boşuna arayıp soruyorum,
her gittiğim yerde ve gece gündüz ah çekiyorum.

İçtenlikli bağlılığım bayıma ve kadına olan aşkım,
bir zincirdir bir dizi içağrıyla kendimi bağladığım,
girdim çünkü bizzat kendim halkaları arasına.

Bir defne ağacı yeşil ve bir sütun incelikli(*)
biri on beş yıl, öteki on sekiz yıldan beri
bağrımda taşıdığım ve asla söküp atmadığım.

(*) Colonna'nın sözcük anlamı sütundur. Sözünü ettiği kardinal Colonna dır.

CCLXVII

Sone CCXXVIII

Laura'nın ölümüne ağlar ve onu övmek için gerekçe bulur. Bu sone kimilerine göre Divan'ın Laura'nın ölümünden sonra yazdığı ikinci bölümün ilk sonesidir.

Ah güzel yüzlüm, ah tatlı bakışım,
ah ağırbaşlı ve kibar davranışlı kadınım!
Ah konuşurken kaba ve kibirli insanı alçakgönüllü;
dağlı birini kibar bir insan yapan kadın;

Ah benim tatlı yüzlüm, oradan sallamıştın ölüm mızrağını,
yok başka umudum onun dışında!
Soylu ruh, imparatorluklara değer,
inmemiş olsaydın böylesine geç aramıza.

Senin için yanmam gerek,sende soluklanıyorum,
senin oldum her zaman,yoksun kalırsam eğer senden,
beter olurum hiçbir acıdan olmadığım kadar.

Umut verdin bana, artırdın arzularımı,
en yüce zevkimden son kez ayrılıp gittiğimde:(*)
ne ki, aldı götürdü rüzgar birlikte, konuşulanları.

(*) Laura ölmeden önce şair son kez ondan ayrılıp gitmiş.

CCLXVIII

Şarkı XXII

Laura'nın ölümünden sonra umarını ve umudunu yitirmiştir. Yalnızca övgülerini söylemek için yaşamaktadır.

Ne yapmalıyım,sence,bana ne dersin, Aşk?
Zaman ölmek zamanıdır
gecikmek istemem istemediğimden fazla
Meryem öldü, yüreğim onunla birlikte,
izlemek istiyorum onu,
bu acılı yıllara son vermek gerek;
buralarda göremeyeceğim artık onu
beklemiyorum da ve beklemek büyük sıkıntı:
dönüştü çünkü her mutluluğum gözyaşına
buradan ayrılışıyla,
her esenliğim yaşamımda son buldu.

Aşk,sen duyumsuyorsun, sana açılmam ondan,
ne denli çe'in ve inanılmaz bir acım var,
biliyorum seni rahatsız ettiğini ve üzdüğünü:
dahası acımızın; paramparça oldu kayığımız
bir kayalığa çarparak,
o anda karardı güneş gözlerimizde.
Hangi akıl sözcüklere dökebilir
denk biçimde benim yaşadıklarımı?
Ah! kör ve nankör dünya,
nedenlerin çok benimle ağlaman için,
sahip olduğun güzelliği yitirdin onunla birlikte.

Yitirdin şanını, şöhretini, görmüyor musun?
Hak etmemiştin zaten onun yanında olmayı
burada yaşadığı sürece;
ne de o kutsal ayaklarına yer olmayı;
gökler süslemek istedi onun varlığıyla
böylesine güzel dünyasını
Ama ben, Tanrım,
onsuz ne ölümlü yaşamımı ne de kendimi severim,
ağlayarak onu çağırırım,
odur, tüm beklediğimden bana arta kalan
ve beni ayakta tutan.

Tanrım, toprak oldu o güzel bedeni,
göklerdeki esenliğin tanıklığını yapmıştı
yerde ki insanlar arasında:
elimizin değmediği benliği şimdi cennette,
ayrıldı içinde yaşadığı kılıfından
tüm gençliği boyunca izlemişti onu gölgesi gibi,
yeniden içine girmek için
bir daha çıkmamak üzere:
ve sonsuz güzellik ölümlü güzelliğe
üstün geldikçe
O, daha ilahi ve ölümsüz olacaktır.

Çok daha güzel ve çok daha sevimli olarak
döner kadınıma bana,
en çok kabul gördüğünü bilir benim yanımda;
varlığı, yaşamımı ayakta tutan bir direktir;
bir başkası ise onun pırıl pırıl adıdır,
yüreğimde tatlı tatlı yankılanan.
Ne ki aklıma geldikçe,
öldüğü umudumun ölünce, yaşamış olduğu,
yaşadığında;
ne hallere girdiğimi bilir, benim, Aşk,
ve umarım, görürüm şimdi kendisini(*) gerçekle başbaşa.(**)

Kadınlar, siz ki hayran kalıyorsunuz güzelliğine,
ve melekse yaşamına
yeryüzündeki göksel tavrı içinde,
ortak olun acıma, ona değil,
acıyın bana, ki yukarılara çıktı barışı bulmak için;
beni bıraktı burada savaş içinde;
öyle ki birileri takarsa bana çelmeyi
o uzun yol boyunca, onu izlerken,
Aşk'ın şu sözleridir yalnızca beni engelleyecek olan
bağlı olduğum düşümü çözmek için;
Böyle diyordu Aşk içinden:

"Kes önünü artık acının seni çekip çeviren;
zorba arzulardan ötürü çünkü,
yitirebilirsin gökleri yüreğinin çektiği,
orada yaşıyor o kadın, başkaları ölmüş biliyor;
ve o güzel bedeniyle
kendi kendine gülümsüyor; iç çekiyor senden ötürü;
ve bitmesin istiyor ünü
senin ezgilerinle yayılıyor çünkü
birçok yerine dünyanın,
dahası, daha da tanıtсын istiyor adını,
sevimli ve sevgili gözlerinin anısına".

(*) kendisi: Laura.

(**) Tanrı gençliği.

Şarkım, bırak git, nerede dinginlik ve yeşillik varsa;
yaklaşma gülücük ve şarkılara,
gözyaşlarının dışında;
uygun düşmez çünkü sana neşeli insanlarla olmak;
dul kal, umutsuz, kederli ve görnöl karalara!

CCLXIX

Sone CCXXIX

Arkadaşı Colonna ve Laura'nın ölümüne ağılar.

Kırıldı görkemli sütun(*) ve yeşil defne dalı(**),
yorgun düşünceme gölgeliklerim olmuşlardı:
yitirdim bir daha bulmayı ummadıklarımı: kuzeyden
güneye ya da Hint denizinden Moritanya'ya kadar.

Ölüm aldı götürdü benden benim bir çift varsıllığımı,
kıvançlı dolaşıyordum, başım dik, onların sayesinde,
bedelini ödeyemez ne toprak parçası ne imparatorluk,
ne doğunun kıymetli taşı, ne de altın, keseler dolusu.

Eğer yazgı gereği ise bütün bu başımıza gelenler
ne yapabilirim ki hüznülü ruhumla başbaşa olmaktan başka,
gözlerim yaşlı sürekli ve başım önüme eğik?

Böylesine güzel olan yaşamımız görünüşte,
nasıl da gider elimizden göz açıp kapayıncaya dek,
uzun yıllar boyunca zorlukla elde ettiğimiz!

(*) Görkemli sütun: Collana Collana : İtalyancada sütun anlamına gelir.

(**) Defne dalı: Laura.

Şarkı XXIII

Laura'nın ölümü şairin Aşk'ın egemenliğinden kurtulmasını sağlar.

Ey Aşk istiyorsan eğer takmamı eskil boyunduruğumu,
istediğini görüyorum, o zaman bir başka yepyeni
ve görkemli bir girişimde bulunman gerek
beni boyunduruğuna alman için.
Benim göznurum varsıllığımı bul yeryüzünde,
benden sakladığın, dilenci oldum uğruna,
ve bilge, eldeğmemiş yüreği oldu,
yaşamımın sığınağı:
Eğer doğruysa gücünün öylesine etkin olduğu,
cennette ve cehennemde,
söylenildiği gibi, çünkü bizim burada
gücünü ve iktidarını bilmeyen kalmadı,
cömert, yürekli insanlar arasında;
söküp al Ölüm'den, onun bizden çekip aldıklarını,
ve işle işaretlerini o güzel yüze, yeniden işle.

Yeniden vur o güzel yüzüne o aydınlık ışığı,
benim arkamdan gelen ve o tatlı alevi,
ki, Tanrım, beni daha yakan sönmüş olmasına karşın :
Yanarken neler yapmadı ki?
Sanmam aramış olsun geyik ve ceylan
böylesine çok ırmak ve kaynak su,
benim aradığım kadar o güzel tavırlı kadını,
acı verdikçe bana daha bir bağlandığım;
ve eğer biliyorsam kendimi ve beklentilerimi
yalnız düşüncesi yeter aklımı kaçırayım diye,
ve sokar beni çıkmaz sokaklara;

ve zorlar yorgun aklımla
ulaşamayacağım şeyleri izlemeye.
Yanıt veremiyorum şimdi beni yeniden çağırmana
çünkü krallığın dışına çıkmıyor iktidarın. (*)

O nazlı nazlı esen rüzgarı duymak isterim
dışından da, içimden duyduğum gibi;
öylesine güçlüydü ki
estikçe siler süpürür her türlü kızgınlık ve öfkeyi,
erince kavuşturur karışık akılları,
ve dağıtır her türlü karanlık ve tepemizdeki sisi;
ve yüceltiyordu benim biçemimi
hiç ulaşmadığı ve ulaşamadığı bir yere;
getir aynı çizgiye sevdamla umudumu,
ve ruhum, doğası gereği, öyle güçlü ki
görsün gözleri, işitsin kulakları esin kaynağını,
onsuz her işleri kusurlu ve yaşamım ölümdür benim.
Boşunadır üzerimde yeniden gücünü göstermen
benim ilk aşkım şimdi toprak altında.

Ben o güzel yüzünü göreyim diye yap elinden geleni;
tıpkı güneşin yüreğimdaki buzu çözdüğü gibi,
eşiğe ulaşayım diye uğraş
oradan geçti yüreğim bir daha dönmemesine geriye;
ucu altın oklarını al, yayını da unutma,
ve işiteyim istiyorum sesini, her zamanki gibi,
sözcüklerin sesinde,
aşkın ne olduğunu ben o sözcüklerle öğrendim;
uzat dilimi olta iğnelerine,
oltaya düştüğüm yerdedir yerleri daha,
ve uzanmak istiyorum yeme çok arzu ettiğim;
sakla oklarını sarışın ve kıvrıkcık saçları arasına,
yönelmesin diye sevdalarım bir başka yöne;
dağıt saçlarını rüzgarda ellerinle,
beni sımsıkı bağlasın ve beni mutlu etsin diye.

(*) Ölümün olduğu yerde Aşk yoktur.

Yoktur altın sarısı oklardan beni kurtaracak kimse,
omuzlarının üzerine düşen ya da topuz olmuş ensesinde;
ne de bakışlarının alımından
hem çok tatlı hem de sert,
ve gece gündüz defne ve mersin ağacından çok
yaradı yeşilini korumasına sevdamin;
ormanlar ağaçlarından, kırlar otlarından soyutlanıp,
donandığında ağaç ve otlarla.
Ne ki, ölüm öylesine çetin ceviz çıktı ki
çözdü düğümümü ondan, yitirmekten korkuyordum hep,
dünyayı dolaşsam da bulamayacağım artık,
ikinci bir düğümü atacak olanı.
Ey Aşk, senin düzenine beni sokmaya yarayacaktı!
Geçti zamanı, yitirdin silahlarını
o kadar çok korktuğum: Bana ne yapabilirsin ki artık!

Gözleri silahların oldu,
görünmez ateşten okların kaynağı;
akıldan yoktu pek korkuları,
karşı koyamaz çünkü göklere insan gücü,
düşüncesi, suskunluğu, gülüşü ve cilvesi,
davranışı, konuşması incelikli;
kolay kolay anlaşılamayan sözcükleri,
kaba ruhluyu bile soylu yapardı,
meleksi yüzü, alçakgönüllü ve ılımlı
bir bu yandan bir ötekinden övgüler yağırdı;
oturmasını mı övsün yoksa ayakta duruşunu mu,
bilemezdi insanlar.
Bu silahlarınla yeni yordun her katı yüreği:
şimdi silahsız kaldın, ben ise güvendeyim

Önünde eğiliyor insanlar senin krallığının,
biriyle ya da bir başkasıyla düğümlüyorsun onları,
ancak bana bir tek düğüm attın
istemedi çünkü Tanrı bir başkasını.

O attığın düğüm çözüldü; ne ki yaşayamıyorum
özgürlüğümü, ağlıyor ve sızlıyorum:
Ey soylu gezgin, (*) o kutsal güç
beni önce yarattı, benderi önce senin canını aldı!
Böyle çabucak senin canını alan Tanrı
öylesine yüksek ve soylu bir erdem koydu ki önümüze
yalnızca içimizdeki sevdayı ateşlemek istiyordu.
Artık korkum kalmadı benim,
ey Aşk, başka yaralar almayacağım ellerinden,
boşuna geriyorsun yayını, atışların karavana,
kalmadı gücü yayının, gözleri kapandığı anda Kadınının

Ey Aşk, Ölüm kopardı beni senin yasalarından:
ve benim olan Kadın şimdi göklerde,
hem hüzünlü hem özgür bir yaşam bıraktı bana.

(*) Laura'nın ruhunun kırk yılı yerde, sonrası gökte geçti.

CCLXXI

Sone CCXXX

*Laura'nın ölümünden sonra bir başka kadına aşık olmaktan kurtulmuş-
tur.*

Ölüm çözdü ateşten düğümü,
beni yirmi bir yıl bağlayan, saat be saat saydığım,
üstümde yük saymadım hiçbir zaman,
insanın acıdan öleceğini düşünemiyorum.

Aşk bırakmak istemediği için yakamı
bir başka tuzak kurmuştu çünkü otlar arasına,
ve attı önüme yeni bir yem bir başka ateş yakarak,
öyle ki kolay kolay kurtulamayacaktım ateşinden.

Ve eğer deneyimli olmasaydım çokca ilk acılı yıllarımdan.
kendimi kaptırırış ve yanmıştım,
kurudukça daha kolay yanan dal gibi.

Bir başka kez kurtardı beni ölüm,
çözdü düşümü ve söndürdü ateşi. dağıttı külü;
duramaz karşısında hiçbir güç, ne de beceri.

CCLXXII

Sone CCXXXI

*Her şey, geçmiş, güncel, gelecek Laura'nın ölümünden sonra ona
işkencedir.*

Yaşam geçiyor durmuyor bir saat bile
ve ölüm arkasından geliyor koşa koşa
ve güncel, geçmişteki olanlar
bana savaş açmışlar, gelecektekilerle birlikte;

ve anımsamak ve beklemek beni huzursuz ediyor
kimi zaman bu, kimi zaman öteki, öyle ki, gerçekte,
acıma duygusu taşımasam ben kendi kendime,
ben çoktan çekip gitmiştim bu düşüncelerle.

Gelir gözlerimin önüne herhangi bir mutluluğa kavuştukça
hüzünlü yüreğim, öte yandan, oysa,
görüyorum rüzgarlar içinde yol aldığını gemimin,

duyuyorum fırtınalar koptuğunu limanda ve yorgun
düşüğünü kaptanımın, koptuğunu direğin ve halatlarının,
ve ışıkların söndüğünü, bakmaktan gözümü alamadığım.

CCLXXIII

Sone CCXXXII

Ruhunu ebedî yaşama yönlendirmek için ikna eder.

Ne yapıyorsun? Ne düşünüyorsun? Arkana bakıyorsun,
dönmeyeceğini bile bile geriye zamanın,
umutsuz ruhum? İçinde yandığın ateşe
odun atmayı sürdürerek yürüyorsun?

Tatlı sözler ve tatlı bakışlar,
birtbir betimlediğin ve çizdiklerin,
çekip gittiler yeryüzünden ve çok iyi bildiğin gibi.
burada onları araman boşuna, zamanı değil.

Haydi, anımsayıp durma senin ve benim canımıza kıyanı,
gitme arkasından belli belirsiz, yalancı düşüncelerin,
sağlam ve kesin olan, hayırlı sona götür bizleri;

Göklere çevirelim gözlerimizi, eğer hoşlanmıyorsak buralardan
çünkü görüldü ki zararımıza çalıştı o güzellik,
ölü ya da diri kararlıydı huzurumuzu çekip almak için.

CCLXXIV

Sone CCXXXIII

Huzur bulamadığında kalbini suçlar.

Beni rahat bırakın, ey benim çetin düşüncelerim:
Aşk, Yazgı ve Ölüm gibi dış güçlerle ve
kapı önünde savaşmam yetmiyormuş gibi,
bir de sizinle mi içeride boğuşayım istiyorsunuz?

Ve sen, yüreğim, olduğun gibi misin daha?
yalnızca bana yabancı kaldın, azgın casuslarına
çünkü sığınak oldun, hazır bekleyen, hızlı
düşmanlarımın ve yanında yer aldın onların;

Sen saklarsın Aşk'ın giz dolu iletilerini,
Yazgı sana açmıştır ününü,
ve Ölüm sana anlatır o darbenin öyküsünü;

yok etmesinde yarar vardır ölümün benden arta kalanı;
sende donanır çılgın düşünceler yanılsamalarla:
bir tek seni suçluyorum acılarımdan ötürü.

CCLXXV

Sone CCXXXIV

Gözleri Laura'yı görmüyorsa eğer suç kendisinin değil.

Gözlerim, gölgelendi Güneşimiz,
göklere yükseldi artık, orada parlıyor ışıltı ışıltı:
orada onu göreceğiz, orada bizi bekliyor artık,
ve gecikmemiz acı veriyordur ona belki.

Kulaklarım, meleksi sözlerinin yankılandığı yer,
o sözlerin en iyi anlaşıldığı yerdir;
ayaklarım, kendi başınıza deviniminiz olanaklı değil,
odur size oralarda yön verecek olan;

Niçin böylesine bir savaş açtınız ki bana?
ben mi neden oldum ki
görmenize, işitmenize ve buluşmanıza yeryüzünde?

Ölümü suçlayın ya da övgüler sıralayın Ona, (*)
bağlayan ve çözen; açan ve kapayan aynı anda,
gözyaşlarından sonra insanı keyfe ve neşeye boğan.

(*) Tanrı

CCLXXVI

Sone CCXXXV

Yaşamdaki kötülöklere var olan bir tek çareyi yitirmiştir.

O dingin görüntüsü, meleksi, soktuğı içindir ki
ruhumu acılara, beklenmedik bir anda ayrılışıyla,
ve korkunç bir karanlığa,
çabalıyorum konuşarak içimdeki yarayı sarmak için.

Haklı va kararlı bir acıdır beni sürükleyen gözyaşlarım;
bilirse Aşk bilir kimdir yol açan buna,
yoktu çünkü bir başka ilacı yüreğimin
yaşamın dolu olduğı körölöklere karşı

Bir tek ilaç ölümdü sanki, aldı elini elimden,
ve sen örtüyor ve özeniyorsun ey mutlu toprak,
yanında tutuyorsun o güzel insanlık örneğini,

beni umarsız ve kör bırakıyorsun ortalıkta,
tatlı,sevgi dolu ve aşk için yaratılmış,
gözlerimin ışığı, benimle birlikte değil artık.

CCLXXVII

Sone CCXXXVI

*Arzu eder ama umut etmez göreceğini. O zaman gökte olduğunu
sayıklayarak avuntu bulur.*

Göstermezse bana Aşk tutacak yeni yeni yollar
kaçınılmaz olacaktır değiştirmek yaşamımın biçimini,
büyük korkum ve acım var hüznölü ruhumu cendereye sokan

arzularım canlı mı canlı, ne ki umudum solup sarardı;
Şaşkın ve başıboştur bu nedenden ötürü, umudunu yitirdi
yaşamım her şeyiyle ve gözleri yaşlı, gece gündüz yorgun;
dümensiz kaldı fırtınalı denizde;
ve yoksun. kuşku götüren yollarda, güvendiği rehberinden.

Sanal rehberdir ona yol gösteren;
gerçeği çünkü yerin dibinde, daha doğrusu Göklerde,
şimdiye kadar vermediği kadar çok aydınlık verdi yüreğime,

ulaşmaz oysa gözlerime, hüzünlü bir peçe inmiştir çünkü,
engeller görmelerini beklenen ışığı
ve öyle ki yaşlanmaya zorlar beni zamanından önce

CCLXXVIII

Sone CCXXXVII

Erken ölerек, onu düşünceleriyle olduğu gibi ruhuyla izlemek ister.

En güzel ve en esenlikli çağında,
Aşk'ın bize daha çok güç verdiği zamanda,
bıraktı dünyevi ağırlığı yeryüzünde,
çekip gitti benden uzaklara bana hayat veren kadın;

güzeldi, hayat doluydu, çıplaktı çıkarken Göklere,
oradan idare eder beni, oradan kırar gücümü
Niçin ayırmaz beni dünyevi ağırlığımdan
son günüm, ki ilk günüm oluyor öteki yaşamda?

Gidebilsin diye arkasından o kadının
böylesine hafif, çabucak ve hızlı ve ruhum böylesine keyifli,
izlemeli onu ve ben içağrılarımdan uzakta.

Geçirilen tüm zaman tamamen benim zararıma,
ağırlığım ağırlık kattı giderek ağırlığıma.
Ah ne güzel olurdu, oysa, ölmek üç yıl önce bugün.

CCLXXIX

Sone CCXXXVIII

Onu her yerde görüp işittiğini sanmaktadır.

Kuşların cıvıltısını, yeşil yaprakların
hıştırtısını duyarsam tatlı tatlı yaz rüzgarında,
ya da ıslıl ıslıl dalgaların sesini kayalar üzerinde patlarken,
çiçekli ve serin kıyıların üstünde.

Orada oturur ve düşünürüm aşkla ilgili ve yazarım; Tanrı'nın
bize gönderdiği, toprağın bizden sakladığı kadına ilişkin,
görür ve iştirir ve algılarım yaşadığını henüz.
uzakta olmasına karşın iççekişlerime yanıt verdiğini

"Niçin, zavallım, tüketiyorsun kendini zamanından önce?"
der bana acıyarak bakarken "Niçin hüznü gözlerinden
akar aşağıya acı dolu ırmaklar?"

Ağlama benim için lütfen; çünkü sonsuza dek uzadı
benim günlerim, ölünce ve içimdeki ışığa açtım gözlerimi,
oysa ben kapattığımı sanmıştım".

CCLXXX

Sone CCXXXIX

*Yalnızlıkta Laura'ya olan aşkını anımsayarak başka kadınlara olan
aşkını küçümser.*

Olmadım hiçbir zaman böyle bir yerde
görebilmek istediğimi böylesine net görebildiğim,
ve olmadım hiçbir zaman böylesine özgür,
doldurmamıştım gökleri böylesine sevinç çığlıklarıyla.

Ve görmedim vadilerin böylesine çok gizli ve güvenilir
yerler sakladığını bağırırlarında, içcekişlerime sığınak olacak;
ve Aşk'ın, Kıbrıs'ta bile ya da bir başka sahilde,
böylesine sıcak yuvalanabildiğini.

Sular aşktan söz eder ve saatler,ağaçlar,
kuşlar ve balıklar ve çiçekler ve otlar
hepsi bir ağızdan yalvarırlar, ben sevmeyi sürdüreyim diye.

Ama sen, iyilikler kadını, Göklerden sesleniyorsun bana,
acı veren ölümünün anısına yalvarırken,
dünyayı ve tatlı yanılısamalarını küçümseyeyim diye.

CCLXXXI

Sone CCXL

*Valchiusa'da farklı biçimlerde ve farklı tavırlarda görür onu. Kimi
zaman kendisine acıdığını farkederek.*

Suluk soluğa kaldım benim tatlı sığınağımın yolunda,
kaçarken başkalarından ve kendi kendimle olabilmek için
ıslattım gözyaşlarımla yerdeki otları ve bağrımı,
savurdum içcekişlerimle çevremdeki havayı!

Suluk soluğa kaldım gölgeli ve sisli yerlerde
kuşku ile dolu,
ararken düşüncelerimle en sevgiliyi,
alıp götürdü benden Ölüm,
bunun içindir durmadan çağırıp durduğum!

Kimi zaman Nyphia, kimi zaman bir başka Tanrıça,
çıksın gelsin Sörga'nın derinliklerinden,
ve otursun karşımdaki kıyıya;

kimi zaman yemyeşil otların üstünde gördüm
yaşayan biri gibi basıyordu çiçeklere,
yokluğumdan üzülüyordu sanki,belliydi yüzündeki ifadeden.

CCLXXXII

Sone CCXLI

Kadının imgesi kimi zaman geri gelir onu avutmak için.

Mutlu ruhum, sık sık dönüyorsun
beni acılı gecelerimde avutmak için gözlemlenle,
kapatmamıştı onları Ölüm,
insanüstü bir güzelliikleri vardı!

Ne denli keyif aldığımı bilemezsin, neşe kattığında
o görüntünle hüznü günlerime!
Yeniden görüyor gibi oluyorum güzelliğini,
onu görmeye alıştığım yerlerde.

Yıllarca yıllarca senden söz ettim ezgilerimle,
ama,şimdi,gördüğün gibi,gözyaşları döküyorum senin için.
hayır,senin için değil, kendi acılarımdan ötürü.

Bir tek avuntum var birçok acımın içinde,
bana döndüğün zaman seni tanıyor ve seni anlıyorum,
yürüyüşünle, sesinle, yüzünle ve giyinişinle.

CCLXXXIII

Sone CCXLII

Laura'nın acıma dolu görüntüleri acılarını dindirir.

Soldurdun, ey Ölüm, dünyanın en güzel yüzünü,
ve en güzel gözlerini kör ettin;
en ateşli erdemle tutuşmuş olan bir ruhu,
söküp aldın en sevimli ve en güzel bedenden

Bir anda tüm esenliğimi elimden aldın
attın beni sessizliğin içine, hiç mi hiç duyulmadık
tatlı sözlerden uzak ve bıraktın beni acılarımın başbaşa;
gördükçe ve işittikçe bana sıkıntı veren.

Doğrudur, Meryem'in dönüp geldiği avutmak için
beni acılarımdan ötürü, Acıma Tanrıçası'dır onu buraya gönderen;
yoktur bu yaşamda bir başka umarım.

ve dile getirebilsem sözlerini ve güzelliğini,
yakarım aşk ateşiyle yalnız insan kalbini değil,
kaplanın ve ayınınkini de.

CCLXXXIV

Sone CCXLIII

Laura'nın acıma dolu görüntülerinin kısa sürmesinden acı duyar.

Zaman öylesine kısa ve düşünce öylesine hızlı ki,
geri veriyorlar bana Meryem'i ölmüş olmasına karşın,
o büyük acıya yetmiyor ilaç;
yanında olmam da vermiyor bana hiçbir zarar.

Elimi kolumu bağlayan Aşk ve beni çarmıhta tutan
titrer, kapısında göründüğünde ruhumun,
beni öldürdüğü yerde, henüz ayaktaymış gibi
öylesine tatlı yüzü ve öylesine tatlı sesiyle.

Evinde dolaşan bir kadın gibi kendinden emin
uzaklaştırır, aydınlık yüz ifadesiyle
karmaşık ve karanlık yüreğinden hüznü düşünceleri.

Ve karanlıklara gömülü kalbim,
iççeker ve şunu söyler: "Hayırlı saatler olsun o gün içinde,
kalbine giden yolu gözlerinle açtın!"

CCLXXXV

Sone CCXLIV

Laura kendisine erdemin yolunu göstermesi için göklerden iner.

Ne yufka yürekli bir anne, nurtopu çocuğuna
ne bir kadın, sevgili kocasına asla,
bu kadar çok iççekişlerle böylesine yürekten,
bilinmezlikler içinde böyle öğütler vermiştir,

bana verdiği kadar o Kadının,
ebedi yüce sığınağından izleyerek beni
karanlık sürgün yıllarımda aynı sevecenlikle döner bana,
ve kirpiklerinde iki ayrı acıma duygusu taşır:

kimi zaman bir anneye özgü, kimi zaman bir sevdalıya,
korkar ve yanar iffet ateşinden ötürü ve gösterir bana,
bu yolculukta kaçınacağım ve izleyeceğim şeyleri;

anlatır yaşamımızdaki raslantıları; yalvarır, ruhum,
gecikmesin diye yukarıya yolculuğunda; ve konuştuğu
sürece, ancak. kavuşurum barış ve ateşkese.

CCLXXXVI

Sone CCXLV

Düşünde gördüğü Laura'nın öğütlerini dinlemekten kendisini alamaz.

Kadın benim kadınımdı, şimdi göklerde olsa da,
sanki burada yaşıyor, duyuyor, gezip dolaşıyor,
seviyor ve soluk alıyor, o Kadınla ilgili duyduğum
o tatlı iççekişlerin havasını;

dökebilsem eğer sözcüklere, ne denli ateşli duygulara
yol veririm konuşurken! Öylesine kaygılı ve inandırıcı
bir dönüşü vardı ki yorulacağımın, geri kalacağımın,
ya da yolumdan sapacağımın korkusu içindeydi.

Bana dosdoğru yukarılara çıkmayı salık veriyordu; ve ben
anıyordum onun eldeğmemiş yanılmalılarını ve haklı yakarılarını
alçak sesle tatlı tatlı mırıldadığında acıma içeren sözlerle.

Dediğine uymamı istiyor Kadınım benden,
sözlerinin içtenliğinden öğrendiklerimle,
bir taşı ağılatacak kadar yetenekli ve iktidarlı.

CCLXXXVII

Sone CCXLVI

*Ölümünden biraz sonra Sennuncio del Bene'ye mutsuzluğunu La-
ura'ya anlatmasını ister.*

Sevgili Sennuncio, beni yalnız ve acılı bırakmış
olmana karşın, ben gene de avuntu buluyorum,
çünkü tutsağı olduğun ölü bedeninden kurtuldun
ve kanat açtın yükseklere.

Şimdi hem bu kutbu hem de ötekini görüyorsun,
başıboş yıldızları ve zikzaklı yollarını,
ve yaşamımızın ne kadar kısa olduğunu,
senin yaşadığın keyifle acılarımı dindiriyorsun.

Ama senden ricalarım var: Üçüncü dairede
Guittone, saygıdeğer Cino ve Dante'ye,
ardından bizim Franceschino'ya ve tüm şair takımına selamlarımı söyle.

Ve Kadınıma ne kadar çok gözyaşı döktüğümü söyle;
ve ne denli vahşileştigimi,
yüzünü anımsadıkça ve yaptığı iyilikleri dünyada.

CCLXXXVIII

Sone CCXLVII

Ben iççekişlerimle doldurdum çevremdeki havayı
bu haşin tepelerden izledim aşağıdaki o tatlı ovayı,
orada doğmuştu Kadınım; elinde yüreğim vardı,
gençlik yıllarımda olduğu gibi, olgunluk yıllarımda da,

ve göklere çıktı; ve gider gitmez bıraktı beni
bu gördüğün halimde uzaktan aradım onu boşuna
yorgun gözlerimle;
kuru yer kalmıyor onun yanındayken gözyaşlarımdan ötürü.

yoktur bilmeyen ne denli acı çektiğimi benim,
ne dağ taş, ne çalı çırpı bu yerlerde,
ne yaprak, ne dal bu sahillerde;

ne çiçek bu vadilerde ya da yaprak,
bu kaynaklardan gelmeyen su damlacıkları,
ne de bu yabanıl ormanları bilmeyen vahşi hayvanlar.

CCLXXXIX

Sone CCXLVIII

*Artık Laura'nın yaşadığı süre içerisinde ona karşı sergilemiş olduğu
ciddi tumumun bir erdem olduğunu anlıyor.*

Güzel'den daha da güzel ruhumun ateşi,
yaşamı boyunca gökler ona son derece dost ve nazikti,
ancak bana göre ülkesine çok erken döndü,
ve orada tıpkı bir yıldız gibi.

Artık uyanıyorum ve görüyorum ki
o benim iyiliğim için isteklerime karşı koydu,
ve o ateşli gençlik arzularımın ateşini kırdı
bazen bir tatlı bir ifadeyle bazen kaşlarını çattı;

bunun için ona ve onun soylu tutumuna şükran borcum var
çünkü o güzel yüzü ve hoş surat asışı,
düşündürdü beni sağlığım hakkında.

Ey güzel sanatlar ve onların güzel etkileri,
biri sözcüklerle ünleri, öteki göz kırplarıyla,
ben onda ünü, o bende erdemi buluyor!

Çeviren: İlhan KARASUBAŞI

CCXC

Sone CCXLIX

Laura'nın acımasız olduğunu söylemekle haksızlık ettiğini anlar ve ona dualar eder.

Ne biçim bir dünya! Keyif alıyor, eğleniyorum
keyif almadığım şeyden bir zamanlar; şimdi
görüyor, anlıyorum ki sağlığım için işkencedeydim;
ve sonsuz bir barış için kısa bir savaş dönemi içinde.

Ey umut, ey sürekli aldatan sevdalar,
yüz kere daha fazladır aşıkların başkalarına oranla!
Daha da kötüsü onun yaptıklarıydı beni mutlu etmek için,
şimdi göklerde oturan, yerde yatan kadını.

Ne ki, kör aşkı ve sağır aklımdan ötürü
öyle şaşkınlık ki, doğru yoldan gitmem gerekirken
var gücümle, başka yöne yöneldim.

Tanrı korusun Kadını, beni yönlendirdiği için
daha doğru yollara ve içimi doldurduğu için ateşli sevdalarla,
yanılsamalar sundu bana tükenmemem için.

Sone CCL

Gündüz ve gece onu gördüğünü sanır ama ıstırabı sabahleyin daha fazladır.

Şafağın indiğini gördüğüm zaman gökten
alınında çiçekler açmış, saçları altın sarısı,
Aşk yüklenir üstüme, rengim, benzim atar,
ve içimi çeke çeke: "Göklerdedir şimdi şafağım"derim

Ey mutlu Titon! (*) Sen bilirsin,
ne zaman yakalayacağını sevgili gömütünü,
ya ben ne yapmalayım tatlı sevgilimi bulmak için?
Görmem için onu bir daha çünkü ölmem gerekiyor.

Sizin ayrılığınız zor değil bizimki gibi,
en azından geceleri yanında olursun sevgilinin,
küçümsemez beyaz saçlarını senin;

gecelerim hüzünlü, günlerim kara,
düşüncelerimi yanında alıp götürdü kadınım,
bırakmadı bana birşey adından başka.

(*) Titon: Aurora'nın sevgilisi.

CCXCII

Sone CCLI

Laura'nın güzelliğinden söz etmeyecek artık.

İçtenlikle söz ettiğim gözler,
kollar, eller ve ayaklar ve yüz,
beni benden alıp götürmüşlerdi,
bırakmışlardı yalnız başıma.

Dalgalı saçları ışıltılı ışıltılı yanan altın sarısı,
ve meleksi yüzünün aydınlığı,
cenneti yaratmışlardı yeryüzünde,
ben bir avuç külüm, hiçbir şey duyumsamıyorum.

Yaşasam bile; acı içindeyim ve öfkeliyim,
o kadar çok sevdiğim ışıktan yoksun kaldım;
fırtınalar içinde, başıboş bir gemiyim.

Burada son bulur benim aşk şarkım;
kurudu damarı her zamanki esin kaynağımın,
ve çaldığım lirim gözyaşlarına boğuldu.

CCXCIII

Sone CCLII

Laura'nın güzelliklerini ezgilere dökmez artık. Çünkü o güzellikler yokolmuştur.

Bilseydim dizelerimdeki iççekişlerimin
böyle sevimli olacağını
daha çok iççekişlerimi dizelere döker
ve daha sık ezgiler dizer, daha güzellerini söyledim.

Öldü Kadınım, benim esin kaynağımdı,
düşüncelerimin en tepesindeydi yeri,
yok artık öylesine hünerli bir eğe elimde,
sert ve karanlık dizeleri uyumlu ve anlaşılır kılayım diye.

O zamanlar üstünde durduğum çalışmalarımın ereği,
içimi boşaltmaktı bir tek, acılı yüreğimden ötürü;
öyle ya da böyle, ün, şöhret peşinde değildim.

Ağlamak istedim, beklemedim şan şöhret gözyaşlarımdan;
şimdi isterim yazmak; ne ki, o yüce kadın,
çağırır beni arkasından, bense sessiz ve yorgunum.

CCXCIV

Sone CCLIII

Bilseydi bu aşk şiirlerinden ne denli hoşlandığını daha çok yazardı.

Yüreğimde güzel ve canlı kalmaya alışmıştı,
nasıl ki soylu bir kadın durur ya mütevazi bir yerde;
oysa şimdi ben, son attığı adımdan sonra,
ölümlü değil yalnızca, ölüyüm artık, oysa o gökte.

Ruhum her türlü varsılığından yoksun kaldı ve çıplak
Aşk da çıplak ve yoksun ışığından,
taşı bile parçalanır içlerindeki acıdan ötürü
ne ki, ne biri ne öteki anlatır, ne de yazar derdini.

Çünkü içten içe ağlarlar, bir tek benim kulağım ıştır,
bir başkasınıninki değil, çünkü acıları duyan benimkidir,
iç çekmekten başka bir dert kalmadı bana.

Biz gerçekte toz ve gölgeyiz;
gerçekte kör ve açgözlü bir tutkumuz var;
gerçekte umutlarımız boş.

Sone CCLIV

Laura'ya yaşarken yazdığı ezgileri anımsayarak ölümüyle duyduğu acıyı hafifletmeye çalışır.

Alışıkı düşünceğim mutlulukla konuşmaya
kendi konularıyla ilgili:
"Acıma duygusu doğar, pişmandır gecikmiş olmaktan;
belki şimdi bizden söz edecektir, ya umacak ya korkacaktır".

Yoksun bıraktığı içindir ki kadınımlı yaşamdan,
son gün ve en son saatler;
bizi ancak Göklerden görür ve işitir:
yoktur başka bir umut bundan başka onunla ilgili.

Ey incelikli mucize! O mutlu ruh!
Ey eşsiz güzellik soylu ve ender,
çıkıtığın yere döndün hemen!

Orada yaptığı iyiliklerden ötürü ödüllendirildi Kadınımlı;
dünyada öylesine ünlü ve açık seçik erdemi
ve aşk tutkusu vermişti bana.

Sone CCLV

Bir zamanlar acı duyduğu Laura'nın aşkından şimdi keyif almaktadır.

Alışkındım kendimi suçlamaya, şimdi bağışlıyorum,
dahası kendimi beğeniyor ve soylu tutsaklığımdan,
ve yıllar boyu içimde sakladığım,
yediğim acı tatlı darbelerden övünç duyuyorum

Kıskanç Parca'lar durmadan kırdılar içimi,
sarıyordu tatlı tatlı ve net biçimde onun ipini
benim aşk okumu; kırdılar altın benzeri eşi bulunmayan okumu;
alışılışın ötesinde hoşuma gidiyor bu nedenle ölüm!

Günleri hiç neşeli geçmedi özgürce yaşadığı,
ruhum başıboş yaşamından ödün vermedi hiç,
değiştirmede çünkü hiç yaşam tarzını.

Dahası her zaman dert açtı başına, O'nu yeğledi
bir başkasına; türküler dizeceğine, bu yaradan
keyif alarak öldü bu yaradın ve yaşamaktan sancılı.

CCXCVII

Sone CCLVI

Laura'yı ezgilerine taşıyacaktır ve onu ölümsüz kılacaktır.

İki büyük düşman bir araya geldiler,
Güzellik ve Soyluluk,barış içinde büyük boyutlu,
duymadı o kutsal ruh(*)
bir başkaldırı onlarla bir araya geldikten sonra.

Ve şimdi Ölüm ayırdı onlar birbirlerinden :
biri göklerde, övünür kendi kendisiyle;
öteki toprağın dibinde, örter toprak o güzel gözleri,
oradan çıkmışlardı sayısız aşk okları.

Tatlı tavırları ve alçakgönüllü sözleri
ulaşıyordu bize göklerden ve tatlı bakışları
yaralıyordu yüreğimi! (yara izleri belli!)

Kayboldular; ve izlemekte gecikirsem eğer,
o güzel ve soylu ismi, belki de ancak
bu yorgun kalemimle kılacağım ölümsüz ve kutsal.

(*) Laura'nın.

CCXCVIII

Sone CCLVII

Laura yaşarken ve ölümünden sonra şair duyduğu mutsuzluktan rahatsızdır.

Geriye dönüp geçen yıllara baktığımda,
görüyorum, geçip giderken düşüncelerimi harcadıklarını,
ateşin söndüğünü, orada buz kesip yandığımı,
ve acılarla dolu barışın bittiğini,

aşk yanılsamalarına duyduğum güvenin yittiğini,
ve iyiliğimin iki parçaya bölündüğünü,
biri Göklerde, ötekinin yerde saklı olduğunu
ve içağrılarımın bedelini yitirdiğimi, görüyorum;

fırlıyorum uykumdan ve kendimi çırılçıplak buluyorum,
en mutsuzluklara imreniyorum:
hem yas ve hem korku yaşıyorum kendi kendimle ilgili.

Ey benim Yıldızım, ey Yazgım, ey Talih,ey Ölüm,
tatlı ve acımasız bir gün oldu benim için,
beni çaresiz bir duruma soktuğunuz gün.

CCXCIX

Sone CCLVIII

Bakışları ve sözlerinin anısı bile şairi yiyip bitirir.

O iki ışıktan kıvılcımlar sıçırıyordu,
bana doğru tatlılıkla alevler içinde,
ve de fısıldardı bilge yüreğinden
güzel sözler şakır şakır akan nehirler gibi;

Anımsamak bile beni yiyip bitiriyor sanki,
dönecek olursam eğer o güne,
nasıl da elimin ayağımın çekildiğini,
tavırlarının değişkenliği karşısında.

Ruhum acı ve sıkıntıyla beslendi sürekli,
bitmez tükenmez kara yazgımız eseri!
iki ayrı keyfin dayanamadı karşısında,

Alışmamıştı çünkü tadına varamıyordu böyle şeylerin,
kimi zaman umutla, kimi zaman korkudan titredi:
öyle ki beni terketmek konusunda kararsız kaldı.

Çeviren: Ebru BALAMIR

CCC

Sone CCLIX

Yeri,göğü,ve mutlu insanları kıskanır Laura'ya yakın oldukları için.

Ne kadar çok seni kıskanıyorum,ey cimri toprak,
Kadınımı kucaklıyorsun, ben onu göremez oldum artık,
ve yüzünün havasını kesip aldın benden
her savaşımın barışını bulmuştum orada!

Ne kadar çok kıskanıyorum Gökleri; kapatıp kilitleyor,
ve cimrice saklıyor benden,
o güzel bedenden ayrılıp gelen ruhu,
bir başkasına çok ender kapısını açan!

Ne kadar çok kıskanıyorum o ruhları,
ki yazgılarına onun tatlı ve kutsal dostluğu düşmüş,
ben o dostluğu ne kadar çok yürekten istemişim.

Ne kadar çok kıskanıyorum acımasız ve katı Ölümü,
onu öldürdü ama benim de gözlerindeki yaşamımı söndürdü,
ve artık beni çağırılmaz oldu.

CCCI

Sone CCLX

Valchiusa'yı aşkının çok yoğun olduğu zamandaki gibi görür; ama ruhu değişmiştir.

Ey vadi, yakarışlarımla doluyorsun;
Ey ırmak, sık sık gözyaşlarımla büyüyorsun,
yabanıl ormanlar, başıboş kuşlar, balıklar
bu ya da öteki kıyıda yer buluyorsunuz :

hava, iççekişlerimle sıcak ve dingin,
tatlı patika, bana öyle acı geliyor ki,
tepe, hoşlanmıştım senden, oysa, şimdi içimde büyüyorsun,
ve Aşk, alışkanlık bu ya, götürüyorlar beni gene oraya.

Sizi, hepinizi, iyi tanıdığımı biliyorum,
Tanrım, bende olmaz böylesi neşeli bir yaşam
sonsuz acıların konaklama yeri oldum.

Buradan görüyordum esenliğimi; izleyerek bu izleri
yeniden görmeye geldim Göklere çıplak çıktığı yeri,
o güzel bedenini yerde bırakarak.

CCCII

Sone CCLXI

Düşüncelerinde göklere çıkar.Laura'yı yeniden görür.Laura onu avutup kendisini orada beklediğini söyler.

Düşüncemi orada, aradığım Kadınının
yanında bıraktım, onu yerde bulamıyorum,
oradadır, O, onlarla birlikte üçüncü dairede,
onu daha güzel gördüm ve daha az katı.

Beni elimden tuttu ve şöyle dedi: "Bu dairede
benimle olacaksın daha eğer sevdan değişmemişse;
ben sana savaş açan kadını, biliyorum,
ve günlerimi akşam olmadan tükettim.

Benim mutluluğum insanlarca anlaşılamaz,
benim beklediğim sensin ve senin çok sevdiğin şey,
dünyada kalan, benim güzel bedenim".

Dedi ve sustu ardından ve kollarını açtı bana,
böylesine acıma duygusu dolu ve kutsal sözlerinden ötürü,
nerdeyse onunla kalacaktım göklerde.

CCCIII

Sone CCLXII

Mutluluğunu yaşadığı yerlerde şimdi kendi durumuna gözyaşı döker.

Ey Aşk, bu kıyılarda birlikte olduk seninle,
benim iyi zamanlarımdı, dost oldu düşüncelerimize bu kıyılar,
bizim eski hesaplarımızı vermek için,
benimle ve ırmakla konuşmanı sürdürüyordun;

çiçekler, dallar, otlar, gölgeler, mağaralar, dalgalar, tatlı hava,
derin vadiler, yüksek tepeler ve güneşli yerler,
benim sığınağım oldular, aşk yorgunluğumu attığım,
ve öylesine çekilmez çağrılarının;

ey yeşil ormanların başıboş oturanları,
ey niphalar ve siz, pırıl pırıl suların
derinliklerinde yaşayan ve beslenen yaratıklar ;

ne denli aydınlıktı günlerim; şimdi, oysa, nasıl da karanlık,
günlerimi karartan Ölüm gibi. Böyledir işte dünyada,
her koyun kendi bacağından asılır doğduğu günden beri!

CCCV

Sone CCLXIII

Genç yaşta ölmeseydi eğer Kadına ilişkin çok etkin ezgiler dizerdi.

Yüreğim yem oldu aşk kurtlarına,
eridi, tükendi, yandı aşk ateşinde
sağa sola dağılmış izlerini aradım başıboş
vahşi hayvanın ıssız ve yalnız tepelerde;

yüreklilik gösterip acılarımı dile getirdim
Aşkla ilgili, Onunla ilgili, öyle zor geldi ki bana;
ama aklım yetmedi, ne de dizelerim
o yaşımda yeni ve yerinde duramayan düşüncelerime.

O ateş söndü artık, küçük bir mermer parçasının
altında kaldı, zaman içinde gidebilseydim eğer,
başkaları gibi, ta yaşlılığa kadar.

dizelerle yüklü, oysa şimdi yoksunum onlardan,
yaşlı biçemimle parçalardım taşları konuştuğum zaman
ve ağlatırdım tatlı tatlı

CCCV

Sone CCLXIV

Laura'ya yalvarır gökten kendisine acıma duygularıyla baksın diye.

Güzel ruh, çözüldü o düğümden,
Doğa ondan daha güzelini yapmadı şimdiye kadar,
göklerden aklını takmış benim karanlık yaşamıma,
güzel ve eğlenceli düşüncelerden ağlamaya çevirmiş yüzünü.

Yüreğinden silinip gitsin yanlış düşünceler,
bir zaman katı ve çekilmez yaptı bana o tatlı bakışını;
artık her türlü kuşkudan
arınmış olarak bakar bana ve dinler iççeğişlerimi.

Sorga'nın doğduğu yerdeki kayalıklara bakar,
ve orada gördüğü bir tek güneştir otlar ve sular arasından,
senin anınla ilgili ve acısını unuttur.

Oradadır senin kalıncağın ve orada doğdu aşkımız,
isterim ki bırakıp çekip gidesin,
görmemek için yurttaşlarında görmek istemediklerini.

CCCVI

Sone CCLXV

Her yerde onu arar. Boşunadır arayışı. Bulduğu her iz onun göklerde olduğunu söyler.

O güneş bana gösteriyordu doğru yolu,
Göklere dönmem gerektiğini bana şan verecek adımlarla,
dönünce en yüce Güneş'e, (*) örttü üstünü
birkaç taşla, kapatırken ışığımı ve onun bedenini;

Bu yüzdendir ben bir hayvan oldum yabancı,
yalnız ve başıboş ve yorgun adımlarla
ağırlaşmış yüreğimi ve alçakgönüllü ve ıslak gözlerimi
taşıyorum dünyada. benim için bir ıssız çöldür.

Onu gördüğüm her sokakta, her mahallede, onu arıyorum;
bir tek sen beni cenderede tutuyorsun, ey Aşk,
benimle gel ve göster bana gideceğim yolu.

(*) Güneş : Tanrı.

Onu bulamıyorum; ama kutsal yapıtlarının izlerinin
tümü göklere giden yollara dönük, görüyorum,
Averno ve Stigi'den(*) uzak mı uzak.

(*) Avernus ve Styks: Cehennemdeki iki göl

CCCVII

Sone CCLXVI

*O kadar güzeldir ki onu dizeleriyle ünlüştirmek ve dahası onu görmüş
olmak hak etmediği bir şeydir.*

Çok becerikli olduğumu düşünüyordum kanat çırpmakta,
kanatlarımın gücünden değil, kanatları açandan ötürü,
ulaşabilmek için ezgilerimle o güzelliğin düzeyine,
attığı bu düğümden beni ölüm kurtarır, Aşk beni ona bağlar.

Denemek için bulduğum yol eğri büğrü ve tehlikeli,
tıpkı ince bir dal gibi demetlerin asılı olduğu,
ve dedim ki kendi kendime: “ Çok çıkan düşer mutlaka,
Tanrı'nın istemediğini yapan cezasını çeker”.

Akıl yeterli değil açmak için kanatları;
olmazsa eğer bilgece bir biçem ya da dil,
ulaşmak için Doğa'nın ulaştığı yer ve düğüm attığı yere.

Aşk öylesine özenle izledi ki onun yolunu,
süslerken inceliklerle onu, ben değer olamazdım
görmeye bile; ama bana yazgım yardımcı oldu

Sone CCLXVII

Laura'nın güzelliklerini ezgilerine döker ama, erdemlerini saymaya cesaret edemez.

O kadının yüzünden Arno'yu Sorma ile karıştırdım,
Özgür yoksulluğu k le varsılıkla,
dönüştürdü acıya kutsal tatlılıkları,
ki onları yaşadım bir zaman, şimdi eriyor, t keniyorum.

Çok zaman boşuna uğraştım, didindim; gelecek yüzyıllara
yansıtmak için o yüce güzellikleri ezgilerimle,
sevsinler ve değerini bilsinler diye,
ne ki, yetmedi biçemim o güzel yüzünden söz edeyim diye

Bir başka kadında olmayan nitelikleri var, kendine özgü,
tıpkı gökyüzündeki yıldızlar gibi o kadar çok,
ben gölgelemeye kalsam da bazen birini, bazen ötekini;

ne ki, ulaştığımda artık o ilahi mekana(*)
kısa bir süre ışıklı güneşi oldu dünyamın,
yetmedi yüreğim, aklım ve becerim ondan yararlanmaya.

(*)Laura'nın ruhu.

CCCIX

Sone CCLXVIII

Laura yeryüzüne inmiştir. Mucize göstermeye gelmiştir. Ama hiçbir kalem hiçbir dil olağanüstülüğünü anlatamaz.

Bu yüce ve yeni bir tansıktı dünyaya gözükən
günümüzde ve kalmak istemedi dünyada,
Tanrı gösterdi yalnızca bize, aldı götürdü sonra
güzelleştirmek için yıldızlı göklerini

Aşk resmetmemi istedi benden görmeyenlere
göstermek için, ilk ağızda dilimi çözdü,
bin kere boş yere işime verdim kendimi,
aklımı, zamanımı, kalemimi, kağıdımı, mürekkebimi.

Dizelerim ulaşmadı henüz yetkinlik derecesine :
ben kendimi bilirim; ve bilir, bugüne kadar
aşktan söz etmiş ve aşkı yazmış herkes.

Düşünen herkes, içinden ancak değerlendirir,
kimse baş edemez güzelliğini anlatırken ve içini
içini çekerek şöyle der: "Onu yaşarken gören gözlere ne mutlu!"

CCCX

Sone CCLXIX

*İlkbaharın gelişi neşe getirir ama, Petrarca hüznölüdür çünkü İlkbahar
Laura'nın ölümünü anımsatır.*

Batı rüzgarı gene üstümüzde; güzel günler geri
dönüyor birlikte; çiçekler, yeşillikler kolkola tüm aile,
süzülüyor kırlangıçlar, ötüşüyor bülbüller
ve ilkbahar beyaz ve kırmızı giysiler içinde.

Kırlar gülüyor ve masmaviye dönüşmüş gök;
Zeus mutlu, öz kızına kavuşmuş olmaktan ötürü;
su,hava ve toprak aşkla dopdolu;
her canlı varlık sevmek ve sevimekten yana

Eyvah,yeniden yüreğimde ah çekişlerim,
kalbimin derinliklerinden çekip çıkarır o kadın,
anahtarını birlikte göklere taşır.

Ve kuşlar ötüyor ve her taraf çiçeklerle dolu;
soylu kadınların ince davranışları yabanıl,
saldırgan hayvan ve bir çöldür gözümde dünya.

CCCXI

Sone CCLXX

Bülbülün şarkısı Laura'nın anısını anımsatır.

O bülbül öylesine tatlı tatlı ağlar
belki çocukları, ya da sevgili karısı için,
doldurur yeri göğü içtenliğiyle,
bir sürü notayla, duygulu ve iç okşayan;

ve tüm gece bana yoldaşlık eder sanki
ve bana anımsatır benim kara yazgımı;
kendimden başka kimseden yoktur şikayetim,
Ölüm'ün göksel varlıkları alacağı aklıma mı gelirdi.

Ah,ne kadar kolay kendine güvenen birinin yanılması!
o iki tane güzel ışık güneşten daha aydınlık
kimin aklına gelirdi yeniden toprağa dönmek?

Şimdi anlıyorum ki benim acımasız yazgım istiyor ki
yaşarken ve gözyaşı dökerek öğreneyim
burada hiçbir şey keyif vermiyor ve herşey geçici.

CCCXII

Sone CCLXXI

Onu hiçbir şey avutmaz.Yalnızca onu görebilmek için ölmek ister.

Ne dingin havada başıboş dolaşan yıldızlar,
ne sakın denizde yağlanmış kayıklar,
ne de kırlarda silahlı şövalyeler,
ne güzel ormanlarda neşeli ve canlı yabanıllar;

ne güzel ve taze haber bekleyen var,
ne aşktan söz eden süslü ve ulu bir biçemle.
ne pırıl pırıl kaynaklar ve yeşil otlaklar içinde
güzel ve soylu kadınların şarkıları var.

Yoktur yüreğimi duygulandıracak başka birşey,
O kadın gömdü yüreğimi kendisiyle birlikte,
yalnız benim gözlerime oldu ayna ve ışık.

Sıkıntıdır bana yaşam,ağır mı ağır ve uzun,
o kadar ki ben sonunu bekliyorum, öyle bir özlem
var ki içimde daha iyisini bulamadığımı görmek için.

CCCXIII

Sone CCLXXII

Artık zaman geçti, Tanrım, buz gibi
bir havada içim ateşten kavruldu;
O Kadın gelip geçti, ağladım ve onun için yazdım,
bana acı ve gözyaşı bıraktı.

O güzel ve kutsal yüz de gelip geçti
ne ki, geçerken, o tatlı gözleri yüreğimi deldi:
bir zaman benim olan yüreğim şimdi onun oldu,
o Kadın, sarıp sarmaladı bedeniyle.

Onu götürdü gömdü toprağa Kadınım ve Göklere taşıdı,
orada utkuya ulaşır, defne dalı ile süslenmiş
eşi bulunmaz soyluluğunun hakkı olarak

Kopmuş olarak ölümlü bedenimden, beni zorla
burada tutmuştu, olabilsem keşke onlarla birlikte,
iççeğişlerimden uzak, mutlu ruhlar arasında!

CCCXIV

Sone CCLXXIII

Laura'nın ölümünden ötürü duyacağı acıyı sezer.

Aklım bilir başına gelecekleri önceden,
durgun ve hüzünlüdür mutlu zamanında bile,
öyle bir bakar ki sevgilinin gözlerine,
fırtınadan önceki sessizliği aramaktadır sanki,

sözleri, hareketleri, yüzü ve giyimi,
acıya karışmış acıma duygusu hiç bilmediğim,
ayrımındaysan eğer tümüyle şunu söyleyebilirdin:
"Bu benim mutlu yıllarımın son günü".

Öyle bir sevdıyla ki ey zavallı ruhum,
aynısını yaşamıştık seninle, gözlerini gördüğüm anda,
oysa bir daha göremeyecektim onları artık;

bıraktım ayrılırken onların bekçiliğine tıpkı güvendiğim,
iki dost gibi, sevgili düşüncelerimi ve yüreğimi,
değerli bir eşya olarak gördüğüm.

CCCXV

Sone CCLXXIV

Laura'nın ölümüne üzölmektedir. Tam aşkı dingin bir içerik kazanırken

Tam da geçmek üzereydi çiçekli ve pırıl pırıl yıllarım,
duyuyordum, soğumakta olduğunu,
yüreğimi yakan ateşin ve ulaşmıştı yaşamım
inişe geçtiği ,sonunda düşüp kalacağı yere.

Başlamıştı kuşkularından sıyrılmaya
benim tatlı düşmanım yavaş yavaş
ve dönüştürüyordu keyfe, eğlenceye
acılarımı onun ince ve tatlı soyluluğu;

gelmişti ayağımıza zaman, buluşacaktı artık,
Aşk, İffet'le, aşıklar oturmuş olacaktardı
birlikte ve konuşacaklardı başlarına gelenleri.

Ölüm kıskanır olmuştu benim mutlu yaşamımı,
önünü kesti yarı yolda tıpkı silahlı bir düşman gibi,
umudum gerçek olmadan önce.

CCCXVI

Sone CCLXXV

Zamanı gelmişti artık, tam bulmak üzereyken
barışı ya da ateşkesi, o kadar uzun süren savaştan sonra,
çevirdi mutlu adımlarımı gerisin geriye,
insanlar arasında eşitliği sağlamak ister gibi ;

tıpkı rüzgarda dağılan sis gibi, gelip geçti yaşamı hemen;
zamanında gözleriyle beni idare eden Kadınının,
yok öteki bir yolum
onu izlemekten başka düşüncelerimle.

Biraz daha kalsaydı aramızda, değiştirdi yıllar,
ve kır saçları düşüncelemini; uyandırmazdı hiçbir kuşku,
konuşmaya kalkmam onunla hastalığımdan.

Ne denli iççekişlerimle anlatırdım ona,
uzun yıllar süren içağrılarımi, şımdı, biliyorum, gökten
görüyordur çektiklerimi ve sızlıyordur içi.

CCCXVII

Sone CCLXXVI

*Laura'ya olan aşkının olgun yaşında ona hazırladığı huzuru bulama-
maktan yakınır.*

Huzur limanını göstermişti Aşk bitip tükenmeyen
fırtınalı yaşamıma; kusurlarından soyutlanmış,
donanmış erdem ve onurla
eldeğmemiş olgunluk yıllarımda.

Işıl ışıl parlıyordu yüreğim gözlerinde,
derin bağlılığımdan tedirgin değillerdi artık,
Ey,kötü kalpli Ölüm, nasıl da hazır beklersin
ezip geçmek için yıllar boyu topladığımı bir anda;

Yaşamış olsaydı eğer,gelecekti mutlaka bir gün,
ve ben o gün konuşarak o kutsal kulaklarına,
ağırlığından söz edecektim benim o tatlı düşünceleminin;

belki Kadınım bana yanıt verecekti,
iççekerek bir iki sözcükle,
yüzlerimiz değişmiş ve kırlaşmış saçlarımızla yaşarken.

CCCXVIII

Sone CCLXXVII

Ölüm düşüncesinin ağırlığı onda aşk düşüncesini ve arzusunu daha da güçlendirir.

Düşer düşmez köklerinden koparılmış bir ağaç,
ya balta ya da rüzgarın darbesiyle,
en tepedeki yapraklarını çamura bular ya,
ve gün ışığına sergileyerek köklerini,

gördüm Aşk'ın bir başkasını kendisine hedef seçtiğini,
Calliope(*) ve Euterpe'nin(**) konu ettikleri şarkılarıma,
bağladı yüreğimi kendisine ve otak kurdu orada
tıpkı duvara ya da direğe tırmanan sarmaşık gibi,

Defnelerden canlı olanı yuvaları olmuştu yüce düşüncelerimin
ve içimden gelen içcekişlerimin,
ne ki yetmemişti sallamaya yapraklarını dalları üzerindeki

yukarılara taşındı, bıraktı o güvendiği kalıncakta köklerini,
bu nedenledir ki acı dolu haykırışlarla
seslenen biri vardır daha ve yanıt vermeyen bir başkası.

(*) Şiir esin perisi.

(**) Müzik esin perisi.

CCCXIX

Sone CCLXXVIII

Bu dünyadaki her şeyin gelip geçiciliğine, Laura'nın ruhunun ve ona duyduğu aşkın ölüm sözlüğüne kendini bir kez daha ikna etmelidir.

Nasıl da geçip gitti günlerim ceylandan hızlı,
tıpkı bir gölge gibi, görmediler göz açıp kapayıncaya
kadar süren, bir esenlikten başka; çok az dingin saatler,
tatlı ve acı anlar, aklımda duruyor daha.

Zavallı dünya, yalancı ve döne!k!

Tümden kör olmuş gözleri sana umut bağlayanın karşısında,
senden koparıldığı içindir ki yüreğim, saklı tutar o kadın, yanında,
şimdi toprak altında, eti kemiğinden ayrı.

Güzeller güzeli ki daha yaşamakta,
ve yaşayacak daima o yüce göklerde,
her saat beni kendine daha çok aşık etmekte;

düşünüyorum yalnızca, düşündükçe yaşlanıyorum,
kim bilir nasıldır o şimdi, neresindedir göklerin,
ve hangi kılığa girmiştir, kim bilir, o sevimli bedeni.

CCCXX

Sone CCLXXIX

Valchiusa'ya döner. Herşey ona Laura'dan söz eder. Kaybolmuş mutluluğuna ağlar.

Eski havamı duyuyorum etrafımda,
tatlı tepeler gözükmemde gözüme,
aralarından bir ışık doğdu, neşeli ve arzulu kıldı gözlerimi,
Tanrı'nın buyruğu gereğince,oysa, şimdi hüznü ve ıslak;

Ey geçici umutlar, ey çılgın düşünceler!
otlar boynu bükük kaldı,sular bulanık,
bomboş yuvan, buz gibi soğuk yatıp uyuduğun yer,
yaşamak istemiştım ben de orada ve ölmek ardından.

Bir tek umudum kaldı tatlı bitkilerden
ve yüreğimi yakan gözlerinden
sayısız acılarımın ardından biraz huzur.

Hizmetindeyim acımasız ve cimri efendimin:(*)
çünkü yanıp tutuştım gözümün önünde durdukça o Kadın,
oysa şimdi sağa sola dağılmış küllerine ağlıyorum.

(*) Aşk.

CCCXXI

Sone CCLXXX

Şair, Laura'nın hayattayken varlığıyla süslediği yerleri gezip dolaşırken acı duyar.

Burası mıdır sevgili anka kuşunun yuvası
altın sarısı kırmızı tüylerini döktüğü yer?
Kanatları altında tuttu yüreğimi,
yüreğimden söküp aldı sözleri ve iççekişlerimi

Ey tatlı içâğrılarımın temel nedeni,
o güzel yüzün nerede, oradan geldi bana ışığın,
yaktı ama, canlı ve mutlu ayakta tuttu beni
Güneş'tin yeryüzünde; şimdi de göklerde mutlu,

ve beni burada yalnız ve yoksun bıraktın,
acıyla dolu dönüyorum her zamanki alıştığımız yerlere.
başım önümde eğik, tapıyorum kutsal kıldığın bu topraklara;

tepelerin karanlık geceye gömüldüğünü görüyorum,
oradan kanat çırttın sen göklere doğru,
ve orada gözlerin her zaman güne çeviriyordu geceyi.

CCCXXII

Sone CCLXXXI

Ölümünden sonra Giacomo Colonna'nın sonesine yanıt verir.

Gözlerim asla kuru kalmayacaktır,
ruhum asla yitirmeyecektir heyecanını,
sevgi ve sevecenlikle
oluşturduğun dizelerin karşısında.

Dünyevi acılara boyun eğmemiştin sen,
şimdi göklerden mutluluklar yolluyorsun aşağıya,
yolunu yitirmiş dizelerime Ölüm'den sonra
yol gösteriyor, yörüngesine sokuyorsun;

sana başka başka çiçekler sunmak istiyordum
yeni yetişmiş dallarından kopardığım: ne ki,
acımasız yazgı çok gördü ikimize de,ey benim soylu ruhlum?

Kim seni alıp götürdü zamanından önce benden; engelledi
görmemi seni? Yüreğimle görüyor, dilimle arıyorum seni
ruhum ancak sende huzur buluyor, ey tatlı hüznüm.

CCCXXIII

Şarkı XXIV

Alegorik olarak Laura'nın yaşamını ve erdemini yansıtır ve erken ölümüne ağlar.

Bir gün camdan bakarken yalnız başıma
tuhaf ve görülmedik çok çok şey gördüm
yalnızca bakmak bile beni yormuştu,
sağ taraftan yabanıl bir hayvan gözükte
insansal bir görünümü vardı, Zeus aşık olabilirdi;
onu iki taşı kovalıyordu, biri siyah biri beyaz,
biri bir yanında diğeri öteki yanında,
o güzelim hayvanı yiyip bitiriyorlardı sanki,
çok geçmeden dar boğaza soktular,
bir taşın altında yatıyor şimdi
o insafsız ölüm alıp götürdü tüm güzellikleri
acımasız yazgısına ağlayıp durdum.

Ardından açık denizde bir gemi gördüm
halatları ibrişimden, altındandı yelkenleri,

tümüyle fildişi ve abanoz ağacından;
deniz sakın ve tatlı tatlı esen bir rüzgar vardı,
bır tek bulut yoktu sanki gökyüzünde;
dopdoluydu değerli mallarla;
ne ki, beklenmedik bir fırtına koptu doğudan
öylesine altüst etti ki havayı ve denizi
bindirdi gemiyi karşıdaki kayalıklara.
Tanrım, bu ne büyük bir felaketti!
Bir anda yokoldu gemi; dapdaracık bır yere sığındı
o erişilmez varsılıklar; tüm dünya gözünde bir hiçti.

Bir orman gördüm sonra yepyeni fışkırıyordu
kutsal dalları bir defne ağacının taze ve dümdüz;
cennetteki ağaçları andırıyordu sanki,
gölgesinden tatlı tatlı ezgiler ulaşıyordu kulağıma,
değişik kuşların ve başka başka güzellikler.
alıp götürüyorlardı beni başka dünyalara;
gözlerimi dikmiş bakıyordum,
birdenbire değişti gökler, karardı gözlerim,
şimşekler çaktı ve alıp savurdu
kökünden o mutlu ağacı:
Acılar içinde kaldım,
doldurulamaz çünkü yeri böylesi bir ağacın.

Aynı ormanda şakır şakır bir çeşme akıyordu
kaynağı bir taşı, serin ve berrak sular
yayılıyordu tatlı tatlı uğuldayarak etrafa;
ne çobanlar ne köylüler yaklaşıyordu oturduğu
gölge ve serin yere; yalnızca peri kızları ve esin perileri
kulak verip şarkı söyleyerek suyun uğultusuna;
oturdum oraya; tam bu konserin
keyfine varmış, bu manzaranın tadını çıkarıyordum ki
yerin yarıldığını gördüm,
aldı içine çeşmeyi ve üzerinde oturduğu taşı:
acıım onun için büyüktür, anımsamak bile ürkütür beni.

Tuhaf bir anka kuşu gördüm kanatları
kırmızı, kafası altın sarısı
ormanda kibirli ve yalnız
göksel ve ölümsüz bir varlıkla karşı karşıya
kaldığımı sandım; ne ki defne ağacı
ve çeşmenin yazgısına uğradı, toprağın altındaki.
Herşey sonunda yitip gidiyor :
Bakarken çünkü yerlere dağılmış dallara
ve kırılmış gövdelere ve kurumuş çeşmeye
kırdı boynunu kendine doğru kırgın ve bir anda gözden kayboldu :
Bu nedenle yanar yüreğim aşk ve merhametten ötürü.

Sonunda çiçekler ve otlar arasında Kadınımı gördüm,
düşünceli yürüyordu sevimli ve güzel;
yanıp, titremem için düşünmem yeter,
kendi içinde alçakgönüllü, Aşka karşı kibirli;
bembeyaz bir etek vardı üstünde
sanki altın sarısı ve kar beyazı birlikte işlenmişti,
ama başının etrafında
yoğun bir sis halkası oluşmuştu;
küçük bir balık topuğundan ısırılmıştı,
koparılan bir çiçek gibi solgun,
ama mutluydu ayrılırken, kendisine güven içinde:
hiçbirşey kalıcı değil bu dünyada gözyaşının dışında!

Şarkım,sen rahatlıkla şunu söyleyebilirsin:
Bu altı düş yaradı işine bayımın(*)
tatlı bir ölüm arzusu yarattı içinde.

(*) Şairin kendisi.

CCCXXIV

Balat VI

*Laura'nın ölümünden sonra da acısını takdir edeceğini ve onu avuta-
cağını bilir.*

Ey Aşk, tam da umudumun doğduğu
ve bağlılığımın karşılığını alacağım anda
alıp götürdüler o kadını, ondan bekliyordum ödülümü.

Ey acımasız ölüm.ey zalim yaşam!
biri beni acıya boğdu
ve umutlarımı zalimce söndürdü;
öteki beni buralarda tutuyor isteğime karşı,
ve o kadın çekip gitti
izlemem olanaklı değil, çünkü izin vermez buna:
ne ki, her an görürüm önümde
yüreğimin ortasında taşıyorum Onu,
ve bilir nasıl yaşadığımı.

CCCXXV

Şarkı XXV

*Laura'nın güzelliğini ve erdemini yüceltir. Ama hemen sonra Yazgı
sevgilisinin ölümünden sonra acısının ne denli çok olacağını söyler.*

Susmak bilmiyorum ve korkuyorum;
sözlerim, yüreğimin istediğinin tersine etki yapar diye,
yüreğim onurlandırmak ister oysa
Kadınını göklerden onu dinleyen.

Sen bana öğretmezsen, ey Aşk, ben nasıl
anlatırım ölümlü sözcüklerimle doğrusunu,
yetkin erdemler ve alçakgönüllü tavrının
saklı tuttuğu şeyleri içinde?
O güzel bedeninde tutuklu kalan soylu ruhu kavuştu
özgürlüğüne kısa bir süre kaldıktan sonra içerde.
Ben o zaman görmüştüm ilk kez
ve aşık olmuştum ona,
hem yılın hem de yaşımın baharını yaşarken,
ve kırlardan çiçekler topluyordum çevremdeki,
benden hoşlanacağını bekliyordum çiçeklerle süslenmiş.

Duvarları kaymaktaşından, çatısı altın,
kapısı fildişinden, pencereleri safirden,
oradan buldu kaynağını benim ilk iççekişlerim,
yüreğime ulaşan ve sürecek olan son ana kadar;
orada buldu Aşk bakışlarını oklarla
ve ateşle donanımlı, korkarım onlardan,
düşündükçe, şimdi yaşıyordum gibi,
defne dallarına süslü.
Dörtörtlük bir pırlanta, hiç eldeğmemiş,
ortasında soylu bir taht yer alıyordu,
orada oturuyordu o güzel Kadın;
önünde bir sütun vardı,
kristalden ve her düşüncesi orada yazılıydı;
görüydüm açık seçik orada yazılı olanları,
beni mutlu kılan ve acı çektiren sık sık.

Sivri uçlu, can yakıcı, ışıllı parlayan
silahlar ve yeşil taç yaprakları,
düşürdü beni Aşk'ın ocağına,
gözyaşı sıcak orada ve bol
çıkamam oradan artık,
Zeus, Apollon, Polyphemus, Mars
duramaz savaş meydanlarında bunlara karşı

yorgun düştüm uğraşmaktan
bilemedim çünkü yol yordam kurtulmak için.
Tıpkı ayrılırken ağlayan biri gibi kimi zaman
takılıp kalır ya gözü yüreğinin çektiğı yere,
ben de o Kadını izledim büyük bir tutkuyla,
öyle ki unuttum kendimi ve acılarımı:
oturmuştu yüksekliklere
yaşadığı zamanda yoktu daha bir benzeri.

Ben yeryüzünde ydim, yüreğim cennette,
unutmuştum her türlü içağırımı tatlı tatlı,
duyumsuyordum taş kesildiğini bedenimin
ve dolduğunu şaşkınlıklarla;
görünce benim
dikkat kesildiğini çatık kaşlarım ve alınım la,
her an hazır ve kendinden em in,
eskiden kalma ama görünümü taze kadın. (*)
Şöyle seslendi bana: “Beni dinle” dedi “beni dinle,
çünkü ben güçlü biriyim, senin bilmediğini kadar,
mutlu ve mutsuz yapabilirim insanı aynı anda,
rüzgardan daha hafif,
herşey benim iktidarım altında dünyada;
gözlerini ayırma, tıpkı kartal gibi, o Güneş’ten (**)”
kulak ver aynı zamanda sözlerime.

O Kadının doğduğı gündü
iyilikler dağıttı yıldızlar insanlar arasında,
yüce ve seçkin yerlerde
biri diğerine karşılık bir sevgi ilişkisi içinde:
Venüs ve babası tertemiz yürekleriyle
en soylu ve güzel yerleri tutmuşlardı;
ve kötülük dağıtan hain yıldızlar

(*) Yazgı.

(**) Laura’nın kendisi.

kaybolmuşlardı nerdeyse tümnden göklerden:
güneş hiç böyle güzel bir güne doğmamıştı,
hava, toprak keyif içindeydiler ve sular,
denizde, ırmaklarda barış içinde.
Bu kadar dost ışık arasında
bir bulut vardı uzakta hoşlanmadığım,
korkarım, gözyaşına dönüştü o bulut,
eğer ilahi merhamet çevirmediyse bir başka yere.

Bu alçak yerlere gelince Kadınım,
gerçeği isterseniz, değer değildi bu yerler ona,
görülmedik, yeni bir şeydi buralarda,
azizeliğine azize genç yaşında,
bembeyaz bir inci tanesi sanki altın çerçeve içinde;
kimi zaman emekleyerek ya da titrek bacaklarıyla,
tahtayı, suyu, toprağı ya da taşı,
yeşil, berrak, yumuşak yapıyordu
ve otları elinin içi ya da ayaklarıyla taze ve kibirli;
ve güzel gözleriyle kırları yeşil yeşil,
fırtına ve rüzgarları susturuyordu,
henüz kekeleyerek konuşan bir sesle
ve bir dille henüz süttten kesilmiş;
sağır ve kör dünyaya göstererek net bir şekilde,
ne kadar çok ışık almış olduğunu göklerden.

Büyüdü erdemle yılların ardından
ulaştı üçüncü yaş dönemine
güneş görmedi, sanırım, asla
böylesine çarpıcı bir sevimlilik ve güzellik:
gözleri içtenlik dolu ve soyluluk,
dili tatlı ve insanı neşeye boğan.
Anlatamaz hiçbir dil

bir tek senin(*) bildiklerini o kadınla ilgili;
göksel ışıklar altında öylesine parlak bir yüz ki,
durup bakamazsınız ona asla
ve o güzel dünyasal kılığından ötürü
öylesine yanar ki için
hiçbirşeyden yanmadığı kadar;
ve beklenmedik ayrılığı aramızdan
yaşamı acısıyla yaşaman için bir neden olacak”.

Bunları dedi ve değiştirdi yeniden
değişken rotasını talihimizin bağlı olduğu,
çirkin va kararlı Felek beni zordan zora sokan.
Şarkım, çok geçmedi çünkü,
uğruna seve seve ölümü göze aldığım Kadını
alıp götürdü kötü yürekli ve acımasız Ölüm,
sokmamıştır bundan daha güzel bir bedeni toprağa.

(*) Petrarca'nın kendisi

CCCXXVI

Sone CCLXXXII

Göklere çıkmış Laura'dan ötürü duyduğu içağrılarına acıma duygusu bekler.

Gücünün doruğuna ulaştın şimdi, ey acımasız Ölüm,
yoksullaştırdın Aşk dünyasını,
soldurdun güzellik çiçeğini,
söndürdün ışığımı ve kapattın küçücük bir çukura.

Çırılçıplak bıraktın yaşamımızı ve yoksun her türlü süsten,
ve ulu yüce soyluluğundan kadınımın,
ne ki, ün ve erdem ölmez hiçbir zaman,
yetmez senin gücün, mutlu ol yalnızca kemiklerinden;

çünkü gerisi yukarılarda olacak, kıvanç duyup, keyiflenecek,
en güzel güneşten daha çok, nerdeyse,
anımsanacaktır iyi insanlar tarafından her zaman.

Büyük başarılarla imza atmış yüreğiniz,
ey çiçeği burnunda melek, yenik düşün acıma duygusuna,
tıpkı benim yenik düştüğüm gibi yeryüzünde güzelliğine.

CCCXXVII

Sone CCLXXXIII

Laura'ya adadığı dizelerle anısını sonsuzlaştırmayı umar.

Havası, kokusu, serinliği ve gölgesiyle,
canım defne ağacım ve çiçekli görüntüsüyle
ışığım ve huzurumdu yorgun yaşamımın,
alıp götürdü benden dünyayı boşaltan Kadın(*)

Tıpkı güneşin kararması gibi ayın becerisiyle
öyle kaybolup gitti o parlak ışığım;
ben Ölüm'e Ölümle yanıt vermesini isterim Ölüm'ün,
böylesine karanlık düşüncelerle donatır beni Aşk.

Ey güzel Kadın,**) kısa bir uykunun ardından,
şimdi uyanıksın artık seçkin ruhlar arasında,
ruhun özdeşleşir orada seni dünyaya getirenle,

ve eğer benim dizelerim yararsa kimi şeylere,
kutsanacaktır senin adın yeryüzünde,
sonsuza dek akıllı insanlar arasında.

(*) Kadın: Ölüm. Ölüm İtalyancada dişi bir isimdir. Onun için Kadın sözcüğü kullanılmıştır.

(**) Laura.

CCCXXVIII

Sone CCLXXXIV

*Laura'nın ölümünü duyumsadığında Laura'nın gözleri yeniden görü-
şeceklerine ilişkin söz vermiştir.*

Tanrım,mutlu günlerimin sonuncusuydu,
bu kısa yaşamımda çok az böyle günlerim oldu,
öyle bir an geldi ki ılık bir kar parçasına dönüştü yüreğim,
görür gibi oldum karanlık ve hüzünlü günlerimin geleceğini.

Sinirleri bozuk, nabızı ve düşünceleri hasta,
ateşler içinde kıvranan biri nasıl duyumsarsa kendini;
öyle görüyordum benliğimi, bilmiyordum çünkü,
dörtörtlük olmayan mutluluğumun sonunun geldiğini.

Güzel gözleri şimdi göklerde ısıllı ısıllı ve mutlu
Tanrı'dan ötürü, yağar ondan sağlık ve yaşam üstlerine,
oysa benim gözlerim burada yoksul ve dilenci;

eldeğmemiş ve görkemli sözlerle şunu söylüyorlardı:
huzur içinde olun, ey sevgili dostlar,
burada olmaz ama, bir başka yerde görüşeceğiz artık.

CCCXXIX

Sone CCLXXXV

*Laura'dan ayrıldığı gün gözlerinden okumalıydı ki bir daha onu göre-
miyecekti.*

O gün, o saat, o son dakika,
ey yoksulluğuma karar vermiş yıldızlar, ey dost bakışlar,
bana ne söylemek istediniz ki buradan ayrıldıktan sonra,
Kadınım, bir daha mutluluğumu bulamayacak mıyım sanki?

Şimdi anlıyorum hatalarımı, şimdi ayrıyındayım,
sanıyordum ki, ey boş, yalan yanılsamalarım!
Bir bölümünü, tümünü değil yitiririm diye:
dünyalar kadar umudumu alıp götürdü rüzgar!

Bana tersini çünkü öngörmüşlerdi gökler yukarıda,
bana can veren ışığın tümünden sönmesi gerektiğini,
ve bunun da hoş ve sert bakışlarında yazılı olduğunu;

ne ki, gözlerimin önüne bir perde inmişti,
görmem gerektiğini göstermiyordu sanki,
yaşamımı dünden bugüne mutsuz kılmamak için.

CCCXXX

Sone CCLXXXVI

Laura'nın gözleri şaire yakında öleceğini söylemiştir ama, şair onu anlamamıştır.

O tatlı.sevimli,baygın,içten bakışların
bana şunu söylüyor gibiydi: "Al alabildiğin kadar benden,
göremeyeceksin çünkü buralarda bir daha beni,
attıktan sonra bir kere sürüyen adımımı eşikten".

Algılamam hızlıdır oysa bir leopardan öte.
geç kaldım, öngöremedim acılarımı,
nasıl da göremedin gözlerinde
şimdi gördüklerimi, beni yiyip bitiren tüketirken?

Dingin,ışıl ışıl hiçbir zaman olmadığı kadar.
şunu söylüyorlardı: "Ey dost ışıklar,(" uzun süredir
taranıp durdunuz rahatlıkla içimizde,

gökler bizi bekler; size erken gelebilir zaman,
ne ki, bizi buraya bağlayan, çözdü düşüğümü ipimizin,
oysa sizinki, size inat, bekliyor eskisin diye.

(*) Şairin gözleri.

Şarkı XXVI

Laura'dan önce mutlulukla olmak varken yalnız başına yaşlılığı beklemek kötü.

Uzak kalmak yaşamımın kaynağından ve
dolaşmak kara ve deniz, alışkanlığım oldu benim,
isteyerek olmadı, izlemek zorunda kaldım yıldızımı;
Aşk yanımda oldu her zaman yaşadığım sürece
sürgün yıllarımda, acı dolu olduğunu bilirdi,
besledim hep yüreğimi umut ve anılarımla.
Şimdi ellerimi kaldırıyorum yorgun ve geri veriyorum
silahlarımı, bana kötü davranan acımasız yazgıma,
ayırdı beni en tatlı umutlarımdan;
elimde bir tek anılarım kaldı;
bununla doyuruyorum o tükenmek bilmeyen sevdamı,
ruhum öleceğini duyumsuyor aç ve kırgın.

Tıpkı postacı gibi, acıktığı zaman
yavaş atar ya adımlarını
fazla sıklmaz kendisini düşürerek hızını;
ben de öyle; yorgun yaşamımdan eksilince
o tatlı güç kaynağım; alıp götürdü onu
dünyayı çoraklaştıran, kalbimi daraltan kişi
şimdi zaman zaman yaşıyorum
tatlı sertliği ve o güzel hüznü keyfi; umarım
kısa zamanda tüketirim yürümem gereken yolu.
Tıpkı rüzgarın önünde sis ve toz dumanı,
koşuyorum, tüketmek için yolumu bu dünyada:
olsun isterim yazgım başkalarının yazgısı gibi.

Şu ölümlü dünyadan hiç mi hiç hoşlanmadım,
bunu bilir Aşk, onunla sık sık konuşurum,
onun ve benim ışığım olan yaşamasaydı eğer;

ne ki yeryüzünde ölürken gökte yeniden doğdu,
o ruh ki onun için yaşadım; keşke
izleyebilseydim onu; bu benim son arzum.
Acı duyuyorum sürekli kendi halimden
öngöremedim çünkü bir an acılı yazgımı,
bana göstermişti oysa Aşk, yıkmıştı suratını
bir başka öğüdü olduğunu göstermek için:
mutsuz ve sıkıntılı sonraki bir ölüm yerine
ölmemde yarar görmüştü önceden;

Yüreğim alışıkty gözlerinde sığınak bulmak için
acımasız yazgı onu ondan kıskanıncaya dek,
böylesine görkemli bir kalıncaktan yoksun bıraktı onu;
Aşk kendi eliyle yazmıştı olacakları
merhamet içeren sözleriyle,
benim bitip tükenmeyen beklentilerime karşın.
Güzel ve sevimli olurdu ölmek, öldüğümde
ölmeseydi eğer yaşamımın biricik anlamı,
daha yaşasaydı benim en değerli parçam:
ne ki, Ölüm darmadağın etti umutlarımı
esenliğim bir avuç toprağa sığıdı; ben yaşıyorum;
aklıma geldikçe çözülüyor elim ayağım.

Bu az aklım benimle olsaydı gerektiği zamanlarda,
ve başka bir güzellik alıkoymasaydı onu yolundan
çevirmeseydi yüzünü bir başka yere
Ben Meryem'in kafasından geçeni okurdum:
***“Ulaştın artık zevklerin doruğuna
şimdi acılarının başlangıcını yaşayacaksınız”
Eğer anlasaydım dediğini atardım tatlılıkla
üstümdeki ölümlü örtüyü huzurunda
ve bu sıkıntı veren ağırlığını;
giderdim önceden,***

***göklerdeki tahtını hazırlamak için ondan önce,
oysa, şimdi arkasından gideceğim, beyaz saçlarımla.
Şarkım, görürsen eğer birini huzurlu bir aşk yaşarken,
de ki: “Öl, mutlu iken;
çünkü zamanında gelen ölüm acı değil, avuntudur;
ve mutlu ölebilen ölmeli hemen, geç kalmadan”.***

CCCXXXII

Altılı IX

Ölümü çağırır acıdan kurtulmak için. Çünkü günceldeki mutsuzluğu geçmişle karşılaştırıldığında acısı büyür.

Benim iyi yazgım ve mutlu yaşamım,
güzel günlerim ve huzurlu gecelerim
ve tatlı iççekişlerim ve keyifli yaşam biçimim
dizelerde ve uyaklarda yankılanmıştı,
acıya ve gözyaşına dönüştü hemen
nefret eder oldum yaşamımdan ve Ölüm’ü arzuladım.

Acımasız, katı, amansız Ölüm, nedenler
sürüyorsun önüme mutlu olmayayım diye hiç,
ve tüm yaşamımı gözyaşına boğmak için
ve karanlık günlerim ve acılı gecelerim,
kaygı venci iççekişlerim dökülmüyor artık uyaklara,
çektiğim ışkenceyi anlatamaz hiçbir satır.

Nerede benim aşk dolu biçemim,
öfkeden, ölümden söz eden?
Dizelerim nerede, uyaklarım nereye gitti,
soylu yüreklerin ısıttığı düşünceli ve sevinçli?
Nerede kaldı aşktan söz etmek? Konuşmuyor,
düşünmüyorum artık, bir tek gözyaşım kaldı.

Çok tatlıydı eskiden gözyaşlarım sevdamla birlikte,
yaşanan her acıyı tatlıya çeviriyordu,
ve uykusuz kalıyordum her gece;
şimdi ölümden çok, acılı gözyaşlarım var,
beklemiyorum artık görmeyi o güzel gözleri,
benim basit uyaklarıma soylu bir içerik var.

Aydınlık bir izlek verdi bana Aşk, şiirlerim için.
güzel gözlerini kullandı ve şimdi gözyaşına boğdu,
neşeli günleri anımsayarak acıyla,
düşünceme koşut yaşam biçimim değişiyor artık,
yalvarıyorum sana sürekli, sevimsiz Ölüm,
bu ıstırap veren gecelerden çekip çıkar beni

Acımasız gecelerimde kalmadı artık uykum,
kalmadı artık ses, uyum sönük dizelerimde,
konuşmaz oldular hiçbirşeyden ölümden başka;
benim ezgilerim dönüştü bu nedenle gözyaşına:
hiçbir aşk serüveni olmamıştır böylesine inişli çıkışlı
o kadar mutlu ve sevinçliken şimdi acılı ve hüzünlü.

Hiç kimse olmadı benim kadar mutlu,
hiç kimse yaşamadı hüzünlü hem gece hem gündüzünü,
hüzünü artıkça, artmış olsun anlatım biçemi,
yürekte çekip çıkartır dizeleri gözyaşı dolu.
Umutla yaşadım, şimdi yalnızca gözyaşıyla yaşıyorum,
Ölümlle başedebilmek için ölümü arzuluyorum.

Ölüm beni öldürdü ve yalnızca Ölüm
o güzel yüzü görmemi sağlar bir daha,
iççekişlerim ve gözyaşlarım geceleri
keyifli anlar yaşıyorlardı bana onun yanında,
seçkin düşünceler uyaklarda yer buluyor
Aşk soylu kılıyordu benim basit dizelerimi.

Keşke ağlamaklı olmasa benim yaşamım,
çekip alabilsem elinden Laura'yı Ölüm'ün
nasıl ki Orpheus, Eurydike'yi aldı ezgilenyle;
şimdiye dek yaşamadığım kadar mutlu yaşarım;
olmazsa bu dediğim, bu gecelerden biri
kapatsın artık bu iki gözyaşı çeşmemi.

Ey Aşk,ben yıllarca gözyaşı döktüm,
bu acılı yaşamımda iç ağrılarım için,
senden beklemiyorum artık daha az acılı geceler;
bu nedenle döndüm yüzümü Ölüm'e yalvarmak için,
ki beni alsın buradan, mutlu kılsın o Kadın'ın olduğu yerde;
onun için ağlıyor, ezgiler diziyorum uyaklı.

Gidebilirlerse eğer benim yorgun dizelerim ta yukarılara
ulaşsınlar, isterim, o kadına öfke ve gözyaşının olmadığı yere,
güzelliğiyle sevinçli kılmıştır şimdi gökleri,
görecektir yaşamımın değiştiğini,
hoşuna gitmişti belki önceki; Ölüm ayırmadan önce,
ona ışıklı günler,bana kapkaranlık geceler.

Ey aşıklar, daha iyi geceler bekleyen sizler,
dinlerseniz Aşk ezgileri ya da dökerseniz içinizi dizelere,
yalvarın, yakarın Ölüm kulağını tıkamasın diye sözlerime,
yoksulluğun ve dahası gözyaşının sığınağı oldum;
bir kez olsun deyiştirsin o eski alışkanlığını,
herkesi yasa boğacağına beni birazcık mutlu kılsın.

O beni bir tek mutlu edebilir ya bir gecede ya da birkaç;
yalvarıp yakarıyorum acılı ve acı veren dizelerimle,
Ölüm gözyaşlarımı dindirsin artık.

CCCXXXIII

Sone CCLXXXVII

Dizeleriyle Laura'dan kendisini göklere çağırmasını istiyor.

Gidiniz,acılı dizelerim,acımasız taş parçasına,
gizliyor yüreğimin bir parçasını toprağın altında,
sesleniniz oradan size göklerden yanıt verecek olana,
ölümlü bedeni karanlık bir çukurda yatıyor olsa da .

Ona söyleyiniz,yorgun düştüm artık yaşamaktar,
bu korkunç dalgalarla boğuşmaktan;
oraya buraya serpiştirdiğim,dizelerimde. erdemlerinin
ardından gitmek istiyorum adım adım.

Ondan söz ettikçe ancak yaşarken ve öldükten sonra,
dahası yaşıyorken ve şimdiki ölümsüzlüğünde artık,
istiyorum ki tanısın ve sevsin onu tüm dünya.

Ölümümün ayrımında olmasından keyiflensin dilerim,
gelmiştir artık zamanı: karşılanmak isterim,
mutlu ve ölümsüz olarak, beklerim, göklerden beni çağırmasını.

CCCXXXIV

Sone CCLXXXVIII

Şair ölümü sırasında Laura'nın onu güzel bir yüzle karşılaşmasını umar.

Dürüst bir aşkın karşılığı bir ödülse eğer,
ve eğer Acıma Tanrıçası her zamanki gücünü koruyorsa,
ödül benim de hakkım; çünkü bilmeyen kalmadı artık
benim bağıllığım Meryem'e ve dünyaya.

Korkuyordu zamanında aşkımdan,ama şimdi yalnız
güvenmek değil, biliyor da onu gerçekten sevdiğimi,
eskiden sevdiğim kadar; duyuyordu bir zamanlar sözlerimi,
görüyordu yüzümü; şimdi ruhu ve yüreğiyle görmektedir oysa.

Umarım şimdi göklerde acı duysun sonunda
benim bitmeyen içcekişilerimden ötürü ve dönsün isterim bana,
yüreği acıma duygusuyla dopdolu.

Umarım,soyunup çırılçıplak kaldığımda bedenimden,
beni karşılasın, İsa'ya dost
ve aşka bağlılık, dürüstlük yemini etmiş olanlarla.

CCCXXXV

Sone CCLXXXIX

Laura'nın göksel hayalini görür. Ruhu onu izlemek ister ama hayal kaybolur.

Binlerce kadın arasından birini görmüştüm bir zaman,
yüreğim hoplamıştı, büyük bir aşk mı yaşayacağım korkusuyla,
göksel ruhlara yakışır imgelerinde
hayran kalmıştım ona, görünüşte birbirine benzer;

yersel hiçbir şey yoktu onda ne de ölümlü olacak,
yüreğinde gökselden başka birşey taşımayan biri gibi;
ateşlere sarılı sık sık ve buz kesmiş ruhum onun yüzünden,
gitmek isterken onunla birlikte kanatlarını açıp iki yana doğru;

ama çok yükseklerden uçuyordu benim yersel ağırlığıma karşın,
ve hemen ardından kaybolup gidiyordu gözlerden,
düşündükçe bu anı buz kesiyor bedenim, kırılıyor bacaklarım.

Ey güzel, yüce ve ıslıl ıslıl pencereler,
oradan yol buldu nice insanı yasa boğan ölüm,
gırmek için böylesi güzel bir bedene!

CCCXXXVI

Sone CCXC

Laura her zaman belleğindedir: Öyle ki çoğu kez daha yaşadığını düşünür.

Aklıma düşer,dahası hiç çıkmaz, o kadın
Lethe(*) uğraşsa da çıkaramaz aklımdan,
çiçekli yıllarını yaşarken görmüştüm onu,
yıldızının ışıklarıyla aydınlıktı tüm bedeni;

daha ilk karşılaşmamızda soylu ve güzeldi,
öyle gördüm onu; düşünceli ve yalnız başına,
arkasından bağırdım: "Evet, kesinlikle, O, henüz hayatta",
diledim, kendinden bana bir armağan olsun diye tatlı sözlerini.

Kimi zaman yanıtladı,kimi zaman kılını kıpardatmadı;
ben de tıpkı önceleri yanılan sonra doğruyu bulan
biri gibi aklıma seslendim: " Sen yanıldın,

biliyorsun ki bin üç yüz kırk sekizde,
altı Nisan gününde, şafak vaktinde
o günahsız ruh uçup gitti o bedenden".

(*) Unutkanlık Tanrıçası.

CCCXXXVII

Sone CCXCI

Laura öylesine yetkindi ki Tanrı onu göklere çekti.Varlığıyla oru süslemek istemişti.

O tatlı defne ağacı kokusu ve rengiyle üstün çıkıyordu,
kokusu ve rengiyle tanınmış doğunun şanına;
meyve, çiçek, ot ve dallarıyla bilinen batıyı da solluyordu.
oysa,ayrı bir haklılığı vardı batının övünmekte.

Benim tatlı defne ağacım, her güzelliğin sığınağı oldun,
her seçkin erdemin otağı,
gölgesinde oturduğunu görüyordu,
benim dürüst efendimin ve benim kraliçemin.

Ben de o canım ağaca yuva yapmıştım,
seçkin düşünceler sığınsın diye, ateşte yandım, buzda titredim
ama çok mutlu oldum.

Dünya yetkin erdemleriyle dolmuştu,
Tanrı gökleri süslemek için olacak
çekip aldı yeryüzünden, götürdü, koydu hak ettiği yere.

CCCXXXVIII

Sone CCXCII

Şairin kendisi ve gökler Laura'nın varlığıyla güzelleşmiştir, Laura'nın erdemini tanımışlardır.

Ölüm, dünyayı güneşsiz bıraktın,
karanlık ve soğuk, Aşk'ı kör ve silahsız,
Sevimlilik çıplak, Güzellikler hasta sakat,
ben ise umarsız, üzerimde boş bir ağırlık,
Soyluluk sürgünde ve Erdem dibe vurmuş;

ben içağrısı çekiyorum, bir tek ben mi ağlamalıyım!
Niçin yoksun bıraktın insanlık tohumunu erdemden:
yıktın dünyanın en gözde görkemini, neler olur bundan sonra?

Hava, toprak ve deniz ağlamalı
ve tüm insanlık, çünkü onsuz bir dünya
çiçeksiz kırlara ya da taşsız yüzüğe benzer sanki,

Dünya bilmedi değerini ona sahipken;
ben bildim ama, gözlerim yaşlı kaldım buralarda;
ve gökler güzellik kazandı gözyaşlarımdan.

CCCXXXIX

Sone CCXCIII

Dizeleriyle Laura'yı yeterince övermediğini düşünür.

Gördüm, Tanrı gözlerimi açtığı kadar,
aklımın ve Aşk'ın kanatlarını gerdiği kadar,
yeni şeyler ve sevimli ama ölümlü,
yıldızların bir tek kişiye bağışladığı kadar.

Birçok başka şeyler, öylesine farklı ve öylesine başka,
yüce, göksel ve ölümsüz şeyler,
aklımın, fikrimin almadığı,
benim zayıf görüşümle algılayamadığım.

Ne kadar o kadından konuşsam ya da yazsam,
ki şimdi Tanrı'nın önünde dualara dönüşse övgülerim,
bir damladır okyanusların içinde,

çünkü aklım neye ererse kalemim onu yazar
ve gözlerini güneşe ne kadar dikerse diksın,
o parladıkça o kadar az görür insan.

CCCXL

Sone CCXCIV

Laura'yı çağırır, rüyasında gözükmesini ve onu avutmasını ister.

Benim tatlı, sevgili, değerli aşkımlı
aldı elimden doğa ve göklere emanet etti,
nasıl oluyor da acıma duygun gecikiyor bana karşı,
ya da yaşamıma verdiğin her zamanki desteğin azalıyor?

Alışkanlığın vardı, düşlerimi süslerdin, gözlerime gözükürken
şimdi yanıyorum, hiç ara vermeden, oysa,
kim ki senin desteğini engelleyen?
Göklerde olmaz ne kin, ne nefret,

ancak burada yüreği acıma duygusuyla dolu birini
iterler keyif almaya bir başkasının ıstırabından
uğrar böylece Aşk da yenilgiye kendi krallığında.

Sen ki içimi görüyorsun ve sıkıntılarımı biliyorsun,
yalnız sen son verebilirsin acılarıma
gölgenle, en azından, nokta koy haykırımlarıma.

CCCXLI

Sone CCXCV

Laura yeniden düşlerine girer ve onunla konuşur.

Hangi acıma duygusu, hangi melek böylesine ayağına çabuk
gelip götürdü göklere benim iç çağrılarımı
duyumsar gibiyim bir zamanki gibi döndüğünü
Meryem'in tatlı ve soylu davranışlarıyla rüyalarım.

hüzünlü ve zavallı yüreğimi huzurlandırmak için
alçakgönüllülükle ve gururdan yoksun tavrıyla,
öyle ki çekip alıyorum kendimi ölümün pençesinden
ve yaşıyorum ve yaşamak yük değil artık üstümde.

Mutlu olan mutlu kılar başkalarını,
görüntüsüyle ya da sözleriyle,
yalnız ikimizin anladığı.

“Bana sevgiyle bağlanan insan,yanıyorum senin derdinden,
katı davrandıysam eğer, iyiliğimiz için olmuştur yaptıklarım”
dedi ve başka şeyler daha arkasından, güneşe yolunu şaşırtan.

CCCXLII

Sone CCXCVI

Laura şairin gözyaşlarını kurutarak onu avutur ve onunla konuşur.

Efendimin bana sunduğu bol kepçe yiyecekten,
acı ve gözyaşıyla, yorgun yüreğimi besliyorum,
ve tirtir titriyor ve sık sık renk atıyorum
derin ve onarılmaz yarasını düşündükçe yüreğimin.

Ama Laura benzemedi hiç kimseye ne de arkasından
geldi bir başkasının, yaşamında; eriyip tükettiğim
yatağıma gelir, gözümü açıp bakar bakmaz ona,
yüreğindeki acıma duygusuyla oturur yatağımın ucuna.

O içtenlikle arzu ettiğim eliyle
gözlerimi kurular ve sözleriyle tatlılıklar sunar bana,
hiçbir ölümcül insanın duymadığı hiç

“Ne işe yarar” dedi “bilgelik acıyı bastıramazsa?
Ağlama artık, ağlamadın mı yeterince benim için?
Ben ölmediğime göre, senin de şu an ayakta olman gerek”.

CCCXLIII

Sone CCXCVII

Umutla yaşamaktadır. Beklentisi Laura'yı düşünde görmesi ve onu avutmasıdır.

Bugün gökleri süsleyen o tatlı bakışı düşündükçe
yeniden, o altın sarısı saçlarıyla başını,
yüzünü ve o alçakgönüllü meleksi sesini,
yüreğimi tatlıya ve acıya boğan,

şaşıyorum nasıl da daha ayakta durduğuma;
ölmüştüm şimdiye kadar, eşi olmayan güzellik
ve soyluluktaki kadın, yardımına koşmasaydı eğer,
şafakta ölümü arkada bırakıp kaçtığımda.

Ey tatlı buluşma, eldeğmemiş ve kutsal!
Nasıl da dikkatlice dinler ve kulak kesilir,
anlatacağım uzun öyküme ıçağrılarımın!

Gün ışığının kendisini rahatsız ettiğini görünce,
göklere gen döner, çünkü bilir tüm yollarını,
gözleri yaşlı, bin ve öteki yanağı ıslak.

CCCXLIV

Sone CCXCVIII

Acı ve tatlı anlar artık dönüşümlü değil çünkü Laura'nın ölümünden sonra yalnızca acı kalmıştır.

Belki bir zamanlar güzel bir şeydi aşk,
ne zamandı gerçekte bilmiyorum, ama şimdi herşeyden
daha acı: Bilen bilir gerçeği ancak yaşamakla

benim yaptığım gibi derin iç ağrılarım la.
Çağımızın onuru olan kadın,
şimdi göklerin malı oldu: süsler ve aydınlatır bulunduğ u yeri,
huzur ve sükunet verdi sana kısa ve ender olsa da
oysa şimdi ne huzur kald ı ne de mutluluk.

Her esenliğ imi elimden aldı acımasız ölüm,
yetmedi avutmaya acılı yaşamımı, yeryüzüyle
tüm bağ larımı koparan o güzel ruhun mutluluğ u.

Ağladım ve ezgiler dizdim, bilmiyorum acının yerine neşeyi koymayı
ne ki,gece gündüz içimde saklı derdimi
dilimle ve g öz yaş larım la sızlanırken dış a vuruyorum.

CCCXLV

Sone CCXCIX

Laura'nın göklerde mutlu olduğunu bilmesi ağ rılarını hafifletir.

Aşk ve acı sürüklediler gitmemesi gereken yere
yakınmayı kendisine huy edinmiş kötü dilimi, konuşmak için
o kadınla ilgili, uğruna ezgiler yaktığım, içimin yand ığı,
doğ ru olsa da söyledikleri haksızlık etmiş oldu bana;

oysa o kadının mutluluğ u avutmaya yetmedi
benim mutsuz durumumu ve yüreğ im keyif almalı,
gördükçe onu haşır neşir olduğunu onunla,
yaş ad ığı sürece sürekli kalbinde taş ıd ığı

ve sakinleşiyor ve huzur buluyor kendi kendime,
görmek istemem kadınımı bu cehennemde,
dahası ölmek ve yaşamak istiyorum tek baş ıma:

içimdeki gözlerimle çünkü olmad ığı kadar güzel
görüyorum yükseldiğ ini uçarak meleklerle
onun ve benim ebedi Beyefendimizin ayaklarının değ diğ i yere.

CCCXLVI

Sone CCC

Mutlu ruhlar arasında bulunan Laura sankı arkasına bakar ve şairi kendisine ulaşmaya çağırır.

Seçkin melekler ve mutlu ruhlar
göklerin sakinleri, Meryem oradan geçtiğinde
ilk gün, hepsi etrafını sardılar
hayranlık ve hoşgörü içinde

“Nerden çıktı bu ışık, bu görülmedik güzellik”
aralarında söyleniyorlardı “ruhu erdemlerle dolu
bir ruh çıkmadı şimdiye dek asla
yalancı dünyadan bu yüce konukevine?”

Mutludur o kadın kalıncağını değiştirmiş olmaktan,
en seçkin ruhlarla birlikte bulunmaktan ötürü,
arkasına dönüp dönüp bakar kimi zaman

Onu izliyor muyum diye, sanki beni bekliyor gibi:
arzu ve dileklerimi göklere çeviriyorum bu nedenle
çünkü duyuyorum yalvardığını acele edeyim diye.

CCCXLVII

Sone CCCI

Aşkının samimiyetini artık anlamaz olan Laura'ya yalvarır;ona göklerde ulaşması için izin vermesini diler.

Kadınım, mutlu ve keyiflisin bizi yaratanla
olmaktan ötürü; kutsal yaşamın bunu gerektirdi zaten,
yukarılarda yer bulmuş ve oturmuşsun şan ve şerefle,
inciler, yakutlarla değil, bir başka şeylerle süslenirsin şimdi,

Ey kadınların yüzakı ve gururu,
şimdi o herşeyi gören, bilen yüzünde
aşkımı görürsün ve içtenlikli bağlılığımı,
çok gözyaşı döktüm, harcadım mürekkep bu nedenle,

ve bil ki ne idiyse yüreğim sana karşı yeryüzünde
aynısı şimdi göklerde ve senden hiçbir şey asla
istememedim gözlerinin ışığından başka.

Yaralarımı sarmak istersen eğer uzun süren savaştan kalan,
onun için ben dünyadan kopup bir tek sana döndüm,
yalvar ki ben de hemen gelip sizinle olayım diye.

CCCXLVIII

Sone CCCII

Laura'nın görüntüsünden ve güzelliğinden yoksun kalmıştır. Tanrı'nın büyüklüğüne sığınıp göklerde ona ulaşmayı dilemektedir.

En güzel gözlerden ve en aydınlık yüzden
hiç görülmedik parlaklıkta, en güzel saçlardan
altın ve güneş daha az güzeldi onlara oranla,
tatlı tatlı sözlerinden ve güzel gülüşünden,

ellerinden, kollarından ki yüreklerini fethederler
aşka en küskün olan insanların bile, durdukları
yerde, o diri güzel ayaklarından,
ve cennette üretilmiş o bedeninden

hayat kazandılar benim can damarlarım, oysa
şimdi göklerin kralı keyif almakta ve kanatlı postacıları,
ben burada çırılçıplak ve ışıksız kaldım.

Bır tek umarım var acılarıma, beklediğim:
görsün isterim kadınım benim bu içimde taşıdıklarımı
ve yalvarsın Tanrı'ya ben de onunla olayım diye.

CCCXLIX

Sone CCCIII

En kısa zamanda ölmeyi bekler,göklerde Tanrı'ya ve Laura'ya ulaşmak ister.

Kulağıma sesi geliyor sanki habercinin,
Meryem bana yollamış kendine çağırıyor beni;
öyle ki giderek değişiyorum hem içten hem dıştan,
öylesine acıyla doldum ki bu çok kısa zamanda

kendimi tanımıyor,bilmiyor gibiyim artık;
bıraktım bir kenara tüm alışkanlıklarımı;
Ah! bir bilebilseydim ne zaman vakit tamam,
ama artık ha bugün ha yarın demek geliyor içimden.

Ne kadar mutlu bir gün olacak o gün çıkacaksın
tutkulu bulunduğun hücreden, bırakarak, paramparça
bu ağır ve kırık dökük ölümlü kılığını yerde,

ve böylesi kesif karanlıklardan alıp götüreceksin beni,
uçarıktan, ta yükseklerle, dingin ve berrak havalara,
kavuşayım diye oradaki Tanrı'ma ve Kadın'ıma!

CCCL

Sone CCCIV

Doğa Laura'ya tüm güzelliklen vermiştir ama çok çabuk dünyadan alıp götürmüştür.

Bizim bu geçici ve dayanıksız iyiliğimiz
rûzgardır ve gölgedir ve adı güzelliştir,
görülmedi hiçbir zaman bizim zamanımızın dışında
bir tek bedende, benim ıçağrılarima neden olan,

ıstemez çünkü doğa, doğru değil hem böylesi,
bırını zengin etmek, diğerlerini yoksulluğa gömmek :
oysa şimdi gösterdi bütün cömertliğini bir tek bedende,
beni bağışlasın güzel kadınlar, güzel olduğunu sananlar,

gelmedi dünyaya böyle bir güzellik ne geçmişte ne şimdi,
ne de olacak, sanmam, ama öylesine gizli kaldı ki
bir parçacık ayırımına vardı dünya, yanılgılar içindeki.

Kayboldu ardından, değiştirmemde yarar var bu nedenle,
kısası süren görüntüsü, bana tanrıdan armağan,
mutluluğum o kutsal gözlerini okşasın diye yalnızca.

CCCLI

Sone CCCV

Laura'nın erdemine borçludur kurtuluşunu.

Tatlı katılığı ve geri çevirişi sakın sakın
iffet,aşk ve merhamet dolu,
sevimli öfkesi, kızgınlığı kırdılar gücünü
benim ateşli ve boş arzularımın, şimdi anlıyorum;

kibar kibar konuşmasıyla gösterirdi kendisini
ne denli ince ne denli soylu olduğunu,
erdem çiçekleri, güzellik kaynağı
çekip aldı her türlü aşağılık düşünceyi yüreğimden;

ilahi bir bakışı vardı insanı mutlu eden,
bazen pervasızca akli frenlemekten gururlu
uygun olmayan yöneldiği zaman

bazen benim kırılgan yaşamımı avutmaya hazır:
bu böylesi dönüşümlü tavırları temel etkeni oldu
sağlığımın; yoksa kaybolup gitmeye mahkûmdu.

CCCLII

Sone CCCVI

Laura öylesine erdemliydi ki ölümünden sonra dünyada aşk ve soyluluk yok oldu.

Ey mutlu ruh,öylesine tatlılıkla
çeviriyordun ki gözlerini, güneşten daha parlak;
dökülüyordu ağzından canlı sözler,ki beynimde
çınlıyor daha ve iççekişlerin;

ben seni gördüğümde yanıyordu içim eldeğmemiş
ateşten ötürü; dolaşıyordun otlar ve menekşeler arasında;
bir canlı gibi değil,ama meleksi görünümünle,
şimdi hiç olmadık biçimde aklımdan çıkaramadığım;

bıraktın o görüntünü burada, yeryüzünde, dönerken
Tanrı'na o tatlı kabuğunla birlikte,
yazgı böyle emretmişti, kutsal dileğinin yolunda.

Ayrılıp gittin dünyadan, Aşk da çekip gitti.
seninle birlikte, soyluluk da ve düştü göklerden güneş;
tatlı gözükmeye başladı artık ölüm gözüme.

CCCLIII

Sone CCCVII

Bir küçük kuşun hüzünlü şarkısı,bir kış gününde,şaire kendi acısını anımsatır.

Ey başıboş doiaşan kuş, dudaklarında şarkılarınla,
ya da gözlerinde yaş, geçmiş günienne ağlarken,
görüyorum seni uzanırken gecelere ve kış günlerine
mutlu ayları ve günleri, uzakta,ardında bırakarak;

bilseydin eğer içinden çıkılmaz içâğrılarının gibi
benim de içâğrılarım olduğunu,
gelir, diz çökerdin önünde bu umarsız insanın
paylaşmak için ona acı veren sorunlarını

Bilmem,hakça olur muydu paylaşım;
senin uğruna ağladığın insan hayatta,
oysa bana karşı gökler ve Ölüm çokca cimri davrandılar;

ama mevsim ve saatler daha sevimsiz geliyor bana,
anımsadıkça o güzelim yılları ve acılı günleri.
çağırıyor beni seninle konuşmak için yumuşak yüreklilikle.

CCCIV

Sone CCCVIII

Aşk'a kendisine yardım etmesi için yalvarır.Laura'ya dizdiği övgüleri anlatmak istemektedir.

Haydi, uzat elini bu perişan aklıma, Aşk,
ve yorgun, dokununca kırılabacak halime,
mavi krallıkların yurttaşı ve ölümsüz
yaratıktan söz etmek istiyorum çünkü;

Efendim, izin ver, ulaşsın sözlerim ulaşması
gereken yere, ulaşamaz çünkü tek başına,
var olmadı dünyada bir daha eşi ne güzellik,
ne de erdemde, hiçbir zaman dünya hak etmedi ki,

Yanıtı şu oldu: "Ben ve Tanrı elimizden geldiğince
öğrettik, eğitim ve içtenlikle öğrenilecek ne varsa,
ne ki Ölüm alıp götürdü bizden o kadını;

görmedi dünya böyle bir güzellik Adem'den bu yana;
dedim ben diyeceğimi gözlerimdeki yaşla,
sen de gözündeki yaşla, yaz yazacaklarımı"

CCCLV

Sone CCCIX

*Zamanın geçiciliğinden yakınır ve düşüncelerini göklere çevirir.
Laura'nın bulunduğu yerdir gökler.*

Ey zaman, ey yerinde kalmayan, dönüp duran gökler,
aldatıyorsun kör ve zavallı ölümlüleri;
ey rüzgar gibi ve okun ucundaki günler,
şimdi anlıyorum, deneyimliyim artık, başıma gelenleri.
Ne ki, sizi bağışlıyor ve kendi kendime kıızıyorum içimden,
çünkü doğa size kanatlarınızı verdi uçmak için,
bana da gözlerimi ve ben kullandım onları
kötü işlerde, utanıyor ve acı duyuyorum bu nedenle;

Belki şimdi zamanı, belki de geç kaldım artık,
çevirmek zorundayım gözlerimi daha güven veren işlere,
ve nokta koymalıyım başımdaki o bitmeyen belalara.

Kurtaramadım, Aşk, ruhumu senin boyunduruğundan,
kurtardım oysa kendimi ondan: Bilirsin sen, nasıl çabaladığımı;
erdemli olmak raslantı: değil, irade ister, beceriyle birlikte.

CCCLVI

Sone CCCX

Laura'yı görür düşünde. Şair acılarından söz etmektedir. Laura hüznülenir.Ardından şairin düşü biter.

Ey kutsal hava benim yorgunluğumun dinlencesi
o kadar çok esersin ki cesaret alırım senden
anlatmak için acılarımı içinde yoğrulduğum,
yaşarken o kadın, oysa, dile getiremediğim.

O aşk saçan gözlerden başladı benim talihsizliğim
çıkış noktası oldu bu uzun süren işkencemin.
ardından sürdürdüm konuşmamı zavallı ve mutlu
gün be gün,saat be saat Aşk yedi bitirdi beni.

Sustu oysa o kadın, yüzündeki acıma duygusuyla.
gözleri üstümde kaldı; kimi zaman içini çekti,
kimi zaman süsledi yanaklarını gözyaşlarıyla :

kıvrandı acının altında ruhum,
ağlar görürken kadınımı, kızdı kendi kendine içinden,
uyandı uykusundan ve kendine geldi ardından.

CCCLVII

Sone CCCXI

Düş kırıklığına uğramıştır dünyada. Ölmek ister, Laura'ya ulaşmak için.

Her geçen gün bin yıla bedel sanki,
benim sadık ve sevgili rehberimi izlerken
beni dünyaya sürükleyen ve şimdi bir başka yaşama;
acıların olmadığı bir yola sokarken,

alıkoyamazlar beni yanılısama ve aldatmacalar
yolumdan; dünyadaki, tanıdık, bildiğim artık;
o kadar çok ışık girer ki ruhuma göklerden
kaybolmuş yılları ve zararlarımı saymaya başlarım.

Korkmam ölümün bana yolladığı tehditlerden,
Kralımız(*) en büyük acılarla boyun eğmek zorunda kaldı,
sürekli ve giderek etkin Onu kendime örnek almak için;

ve girdi her damarına çok kısa bir zaman önce,
armağan olarak bana gönderilen kadınının, yazgı tarafından;
ve boşuna baktılar yüzüne korkuyu görmek için.

(*) İsa.

CCCLVIII

Sone CCCXII

Yaşamı küçümser ve ölmek ister. Çünkü yaşlanmıştır ve Laura ölmüştür.

Ölüm çirkinleştiremez gözümde tatlı yüzünü
oysa tatlı yüzün Ölüm'ü tatlı kılar gözümde,
olmasa da olur bir başka rehberim ölürken
var ya beni yöneten ve ondan öğrendiklerim;

Ey kanını kıskanmayan kişi,
yıkıttı tekmeleriyle cehennemin kapılarını,
avuttu beni sanki ölümüye
Ölüm gelse de, hoşgeldi artık;

artık tam zamanıdır gecikmeden daha
şimdi almayacaksa o zaman almalıydı canımı,
Meryem bizi bırakıp, çekip gittiğinde bu yaşamdan.

O gün bu gündür bır gün olsun yaşamadım:
yaşam yoluna onunla başladım, ölmek isterim onunla;
tükettim adım adım günlerimi giderek arkasından.

CCCLIX

Şarkı XXVII

Laura düşünde şaire gözükür ve onu avutur.

Benim tatlı sadık avuntu kaynağım
yorgun yaşamımı dinlendirmek için,
geldi oturdu yatağımın sol ucuna
ağızından bal akıyordu bilgece,
bense korkudan dilini yutmuş titreyen bir
sesle: "Nereden geliyorsun, ruhum", dedim.
Bir palmiye dalıyla
bir defne dalı çıkardı göğsünden
ve şunu ekledi: "Göklerin en yücesinden
o kutsal topraklardan,
kalktım,geliyorum, yalnızca seni avutmak için"

Eğiliyorum önünde, şükranlarımı sunuyorum
sözlerimle ve kendisine soruyorum boynumu büküp :
"Nereden biliyorsun benim halimi?"
O da bana: "Denizlere dönüşen gözyaşlarından.doymadın
ağlamaktan;rüzgar olup bana ulaşan iççekişlerinden,
gökleri aşıp gelen ve huzurumu kaçıran;
üzgünsün galiba çokça
bu miskinliği bırakıp göklerdeki görkeme ulaştığım için;
ve eğer beni seviyorsan, tavrınla. sözlerinle
gösterdiğin kadar, yaşadıklarımın mutlu olmalısın"

“Ben kendim için ağlıyorum başkasına değil,
kaldım çünkü karanlıkta ve işkence içinde,
senin göklere çıktığını bilmeyen mi var,
insan birebir yaşadıklarını unutur mu ki!
Tanrı’nın diieğini doğa yerine getirdi,
ve o genç yüreğine bağışladı çokca erdemi
öngörmüştü çünkü sana sonsuz mutluluğu,
dünyadaki soylu davranışlarından ötürü.
Ey seçkin ruhlardan biri,
yüceliklerde yaşadın aramızdayken sen
ve uçtun hemen ardından göklere!...

Yok yapacağım birşey ağlamaktan başka,
yalnız ve sefil burada, hiç birşeyim,sensiz?
keşke anamın memesinde ve beşikteyken sönüp gitseydim,
yaşamasaıydım düşkırıklığı aşkla ilgili!”.
O da bana: “Niye ki bu ağlaman,kendi kendini yemen?
Ne kadar iyi olurdu kanatlarını açman,
ve bu ölümlü dünyayı
ve senin bu tatlı yalanlarını
tartman hassas bir terazide,
ve beni izlemen, eğer beni çok seviyorsan,
bu dallardan birini artık yanına alarak!”

“Ben sormak isterim”diye karşılık verdim;
“Ne anlama geliyor o iki tane dal?”
O da bana: “Sen yanıt versene,
sen ki kaleminle birine çokca onur veriyorsun :
palmiye utku demektir; daha genç yaşımda ben
aştım dünyayı ve özümü: Defne yenginin
işaretidir; ben onu hak ettim;

Tanrı'nın sayesinde: dünya işlerine bana güçverdi çünkü.
Ya sen, eğer seni onun dışında zorlayanlar olursa,
ona yönel ve ondan yardım dile,
seninle ben yolunun sonunda birlikte olmak için".

"Sarı saçların ve altın örüklerin bunlar mı"
dedim "beni sana bağlar ve güneşim olan
o güzel gözlerin?" "Aptallar seni yanıltmasın"
diyor bana "düşünme onlar gibi:
Ben çıplak bir ruhum ve huzuru göklerde buldum;
senin aradıkların toprak oldu artık yıllardır;
ne ki seni acılardan kurtarmak için
eski kılığında göründüm sana; ve bu kılıkta olacağım
daha sonra, çok daha güzel,
ve senin yanında daha değerli; acımasız ve acıma dolu,
hem senin hem benim ruhumu kurtarmak için"

Ben ağlıyorum o siliyor
gözyaşlarımı elleriyle yüzümdeki ve sonra tatlı tatlı
içini çekiyor; kızıyor ardından bana,
taşları paramparça edecek sözleriyle;
ve sonra ayrılıyor yanımdan; uykum kaçıyor.

Şarkı XXVIII

Şair Akıl mahkemesinde Aşk'ı suçlar.Aşk kendisini savunmak için Laura'ya övgüler sıralar.

O eskil tatlı başbelam efendim(*) benim,
 suçlanmıştı tarafımdan,
 insan doğasının
 en kutsal parçasının sahibi
 ve tepelerde yer bulan akıl mahkemesinde;
 arıtılan altın gibiydim oraya vardığımda,
 acılar içinde kıvranıyordum huzurunda,
 korku ve şiddet peşimde,
 tıpkı gerekçesini bilmeden
 ölüme giden biri gibi;başladım anlatmaya :
 "Kraliçem,(**) daha gençtim sol ayağımı
 krallığına attığımda; birşey bilmeden,
 küçümseme ve öfkeden başka
 ve çok çeşitli işkence yaşadım
 sonunda yenik düştüm; o bitmeyen sabrım
 ve yaşamdan nefret etmeye başladım.

Böyle geçti zamanım şimdiye değin,
 ateş ve acılar içinde ve ne kadar çok
 yararlı uğraşlardan uzak kaldım, şenliklerden;
 bu acımasız yanılısamanın arkasından koşmak için!

(*) Aşk.

(**) Akıl: İtalyancada sözcük dişidir. Onun için "kraliçem".

Hangi akıllı insan benim bu mutsuz yaşamımı
anlatacak özlü sözler bulabilir ki
ve benim suçlamalarım o kadar çok ve ağır ki
bu değer bilmeyen aşka karşı?
Biraz bal ama çokça sarısabır ve safra ile
ve yapmacık şirinliğiyle alıstırdı beni
acılarla kıvrınmaya
ve attı beni umutsuz aşıkların teknesine!
Oysa yanılmıyorsam eğer, hazırdı
beni yukarılara çekmeye yerden:
bozdu huzurumu soktu başımı belaya.

Sevmedim Aşk'tan ötürü gerektiği kadar Tanrı'yı,
kendimi bu denli önemsemem bundandır:
bır tarafa attım her düşünceyi
bir kadın için.
Bu aymazlığı bana o öğretti,
bileledi bileş taşında
benim gençlik bıçkınlığımı,
huzur umdum acımasız ve korkunç boyunduruğundan.
Benim zavallı başım! Neye yarar akıllı olmak,
ve tüm niteliklerim, göklerden bana armağan?
Saçlarım giderek aklaşıyor,
değiştiremem inatçı arzumu,
suçladığım bu acımasız var ya,
aldı elimden her türlü özgürlüğümü,
acıyla yaşamım tatlı bir alışkanlığa dönüştü.

Dolaştım ne kadar çok çorak ülke varsa,
yabani hayvanlar, yırtıcı kuşlar, dikenli yollar,
katı,yüreksiz insanlar, görülmedik töreler
ve yol boyu yolculara çeşitli engeller:
dağlar, vadiler, bataklıklar,denizler, ırmaklar,
ve her tarafa kurulmuş binlerce tuzaklar,

yaz aylarında kışı yaşadım
tehlikelerle burun buruna geldim yoruldum;
ne o adam, (*) ne o kadın (**), düşmanım,
soluk aldırmadılar bana bir an yol boyu:
ve eğer bu talihsizliğime karşın
ölüm ulaşmadıysa daha bana acımasız ve çirkin,
bunu Tanrı'nın merhametine borçluyum,
bana çünkü özen gösterdi; bu zorba (***), oysa,
güç kazandı acımdan ve zararımdan.

Onun oldum artık, kalmadı bir an huzurum,
kalacağını da sanmıyorum ve gecelerim gündüz oldu,
uykum kaçtı; geri getirmem artık olanaklı değil,
otlar, büyüler çare getirmede.
Kimi zaman aldattı, kim zaman güç kullandı
egemen oldu yaşamıma, her saat vuruşunu
nerede olursam olayım
duydum gece gündüz. O bilir, doğru söylediğimi;
çünkü güve dadanmaz yaşlı tahtaya,
aşkın dadandığı kadar yüreğime,
yuva kurdu oraya ve tehdit etti onu ölümle;
gözyaşı ve acılarıma neden olarak;
sözler, iççekişlerim,
yoruldum artık, belki yoruldular başkaları da.
Sen karar ver, sen ki hem beni hem onu tanıyorsun”.

Rakibim sert çıktı konuşmaya başladığında :
“Ey Kadın (****), şimdi beni dinle,
sana gerçeği anlatacağım, hiçbir şey atlamadan,
oysa, bu nankör, gerçekten uzak kaldı.

(*) Aşk: Aşk sözcüğü İtalyancada erkek bir sözcüktür.

(**) Laura

(***) Zorba: Aşk

(****) Kadın: Akıl

Bu adamın gençliğinde bir uğraşı vardı
sözcükleri pazarlıyordu, dahası, palavraları:
utanmıyordu da bundan,
onu çekip aldım bu işten, sürdürdüm zevklerimin içine;
benden yakınıyor şimdi; oysa ben onu
uzak tuttum ihtiraslardan, para hırsından
insana acı veren, çıldırtan;
bu tatlı yaşamı sefillik diye adlandırıyor,
üne kavuştuysa eğer
benim sayemde oldu; onu çıkarttım yükselere
kendi başına asla çıkamayacağı yerlere kadar.

O bilir, büyük Atrides ve yüce Akhilleus'un
ve toprağınızda acı bir deneyim yaşayan Hannibal'in
öyküsünü; ama bunların ötesinde birisi var ki
daha erdemli ve daha yazgılı,
her koyun kendi bacağından asılır ya,
onu da basit bir hizmetçiye aşık ettim:
Oysa şaire binlerce seçkin
kadın arasından birini seçtim
yoktur bir eşi, benzen yeryüzünde
dönüp gelse de Lucrezia, Roma'ya ;
o kadar tatlı bir dil
armağan ettiğim ki ona ve bir o kadar tatlı bir ses,
duramaz bu nedenle onun karşısında
alçak ve bıktırıcı bir düşünce.
Benim onunla ilgi yanılgılarım bunlardı işte.

Bunlardı, işte, safrası, bunlardı öfkesi, kızgınlığı,
dünyadaki herşeyden tatlıydı kadının ona verdikleri;
ektiğimi biçemedim;
ne ki kabahat o nankörün
Kanatlarımın altında eğittim onu
kadınlar olsun, erkekler seviyorlardı söylediklerini;
Ve o kadar yükselttim ki onu
ateşli ve ünlü kişiler arasında

adı ve yazıp söyledikleri
her yerde keyifle okunup, anlatılmakta;
şimdi belki de mahkemelerde
bir zavallı dava vekili, rastgele bir yurttaş olacaktı:
ben onu yüceltiyor ve tanıtıyorum dünyaya,
okulumda öğrendikleri ve eşi bulunmayan
o kadından öğrendiklerinden ötürü.
Onun için yaptıklarımı söylemem gerekirse :
onu binlerce ahlaksız işlerden çekip çıkardım,
çünkü hiçbir şekilde alçakça
şeylerden hoşlanmaz oldu:
utangaç ve ürkek bir gençti hareketlerinde,
konuşmalarında; o kadın ona örnek olurken
bıraktı kendinden izler yüreğinde
ve kadınına sıkı sıkıya bağlı bir erkek oldu;
sahip olduğu ender ve soylu ne varsa
benim ve o kadının eseri ;ne ki o bunlara karşı.
Bir hayalet ne kadar gerçekse
onun benimle ilgili sözleri o kadar gerçektir:
oysa bizim sayımızda
Tanrı'nın iyi kulu, yurttaşların sevgilisi oldu:
ne kı, o benden yakınıp, pişmanlık duyuyor.

Daha söyleyeceklerim var hepsinden öte,
ona kanatlar taktım uçuşması için göklere
kullanması gerekirdi ölümlü dünyayı
Tanrı'ya bir merdivendir çünkü değerini bilene.
dikkatli baksaydı eğer görürdü umut bağladığı kadında
ne ve ne kadar erdemin saklı olduğunu,
ve o görünenden(*) öteki görünene(**) geçerek
ulaşabilirdi herşeyin kaynağı görünmeyene.(***)
Ve o kimi zaman söyledi bunları şiirlerinde.
Oysa şimdi unuttu artık beni ve o kadını

(*) Laura

(**) Gökler

(***) Görünmeyen: Tanrı

ben onu ona destek olsun diye vermiştim, oysa;
o kırık dökük yaşamında". Bense bağırmaya başladım
gözlerim yaşlı bunları duyunca:
"Verdi ama hemen çekip aldı benden".
Yanıtladı beni: "Ben değıl,onu alan aldı kendisi için"

İkisi de kürsüye doğıru yöneldi
şair titrek bır sesle, Aşk yüksek ve katı,
herbiri son sözlerini söyledi :
"Soylu Kadın kararınızı bekliyorum".
O zaman Yargıç gülererek :
"İyi oldu, öğrendim, davanızı,
ama çok zaman gerek böylesi önemli bir davanın çözümüne."

CCCLXI

Sone CCCXIII

Aynaya bakar ve yaşlandığını görünce Laura'nın bir sözünü anımsar

Her zaman güvendiğim aynam bana ruhumun yorgun,
bedenimin değıştiğini söyler; becerimin kalmadığını;
yittiğini gücümün; saklamam gerektiğini,
kendimi kendimden, genç değılim artık;

uymamda yarar olduğunu doğaya tüm anlamıyla,
yarışamam onunla, çünkü gücüm kuvvetim kısa,
tıpkı su gibi, nasıl ki ateşin hızını keser,
ağır ve uzun bir uykudan uyanmam gerektiğini;
ve gördüm ki yaşam uçup gidiyor,

ve yaşanmıyor bir kereden fazla,
ve yüreğimin başında bir söz söyleniyor,

o kadınla ilgili, ki şimdi çözülmüş düğümünden(*),
ne ki, tekti dünyada yaşadığı süreç,
ve herkesin elinden, doğruysa eğer, şöhretini aldı.

(*) Laura öldüğü için fiziksel güzelliği yoktur artık

CCCLXII

Sone CCCXIV

Tüm gücüyle gökleri düşünür. Laura oradadır. Ve yeryüzünde olduğunu unuttur.

Düşüncenin kanatlarıyla göklere uçuyorum°
o kadar çok sık yapıyorum ki bunu;
mutluluğu göklerde bulmuşlardan biri oradadır,
sanki yırtık pırtık bedenini yerde bırakmış.

Kimi zaman yüreğim titrer buz gibi bir tatlılıkla.
O Kadını işitince, rengim kaçıyor onun yüzünden,
benimle konuşurken: "Dostum, seni seviyor ve onur
veriyorum sana" Çünkü alışkanlıkların değişti hem de yaşı.

Beni efendine götür, dedim, önünde diz çökerek,
yalvardım alçakgönüllülükle bana izin versin diye
hayranlıkla izlemek istiyordum her iki yüzü.

Yanıtladı beni : "Yazgın yazılmıştır bir kere,
gecikse de gelmesi yirmi ya da otuz yıl daha
çok gözükmesin gözüne, önünde yaşayacağın sonsuzluk var ya."

CCCLXIII

Sone CCCXV

Laura'nın ölümüyle aşk bağlarından kurtulmuştur. Ve yaşamından yorgun Tanrı'ya yönelir.

Ölüm söndürdü güneşimi,gözlerimi kamaştıran,
karanlıklarda gözlerim olmuştu yetkin ve kararlı;
toprağım oldu o Kadın beni yakan ve beni üşüten,
kurudu defne dallarım, meşe ve karaağaca döndü,

iyiliğimi görüyorum bu değişiklikte ama acı da duyuyorum,
yok kimse düşüncelerimi hem ürkek hem coşkulu kılan
ne buza koyacak ne de ateşte yakacak,
ne umutla dolduracak ne de acıyla yeşertecek olan.

Kurtuldun elinden o Beyefendinin iğneleyip ve okşayan,
uzun yıllar benim durmadan canıma okuyan
şimdi özgürlüğümü yaşıyorum acı ve tatlılık içinde.

Ve Tanrı'ma yöneliyorum, taptığım ve şükranlarımın odağı,
gözleriyle idare eder ve ayakta tutar göğü, yeri,
yorgunum ama mutluyum doya doya yaşamış olmaktan.

CCCLXIV

Sone CCCXVI

Yirmi bir yıl yanıldığının ayırımına varır. Pişmanlık duyar. Tanrı'ya kendisine yardım etmesi için yalvarır.

Aşk bağladı beni kendisine yirmi bir yıl boyunca
ateş içinde mutlu oldum, umutlarla dolu acı içinde,
ne ki Meryem ve onunla birlikte yüreğim
çıktı göklere ve ben yaşadım on yıl gözlerimdeki yaşla;
Artık yorgunum,kızgınım yaptığım hatalardan ötürü;
çürüttüler çünkü her türlü erdem tohumunu,
ve ben yaşamımın son dönemlerinde
yüce Tanrım yalvarıyorum sana tüm içtenliğimle.

Üzgün ve pişman harcamış olmaktan bu biçimde yıllarımı:
daha iyi ve daha verimli geçirmek varken:
barış aramak ve acılardan kaçmak gibi.

Tanrım,beni tutsak ettiğin bu tutukevinde
ezeli ve ebedi günahlardan koru beni,
biliorum çünkü hatalarımı ve bağışlamak gelmiyor içimden.

CCCLXV

Sone CCCXVII

Günahlarını itiraf eder ve Tanrı'ya yalvarır dindar biri gibi ölmek için.

Surdürüyorum ağlamayı boş geçen günlerime
geçirdim tüm zamanımı uğraşlarla ölümlü ve acı veren
bilmedim uçmayı yanımdaki kanatlarıma rağmen
kurtaracaktı beni belki alçak işlerle uğraşmaktan.

Sen ki görüyorsun yakışıksız kusurlarımı dine karşı,
ey göklerin kralı, gözün görmediği,ve ölümsüz,
yardım et yolundan sapmış yüreğime ve hatalara açık,
gider kusurlarını o engin hoşgörünle;

öyle ki, savaşta ya da fırtınalarda yaşamış olsam da,
barış içinde ve huzur limanında ölmek isterim,
yaşam boşuna geçmiş olsa da, ölüm onurlu olsun en azından.

Bana arta kalan o birkaç günümü yaşamak
ve ardından ölmek için, gerektiği biçimde, yardım elini uzat:
sen de çok iyi biliyorsun ki yoktur kimsem sende başka.

Şarkı XXIX

Hız.Meryem'i çağırır,ölümü anında ona yardımcı olmasını diler.

Ey güzel Meryem, güneş giysili,
başında yıldızlar, yüce Tanrı o kadar çok
sevdi ki seni, ışığını sakladı içinde,
aşk beni zorlar,senden söz etmek için;
ne ki, bilemem nereden başlayacağımı, senin,
ve insanlık uğruna. rahmine düşenin yardımı olmadan
Sana sesleniyorum, her zaman yanıt verdin çağırıma
çağırırsa eğer seni bağlılıkla.
Meryem, eğer doğruysa kulak verdiğin, acıdığın zaman;
insanoğlunun umarsız zavallılığına,
dinle benim yakarışlarımı;
omuz ver bana verdiğim savaşta,
ben toprak, sense göklerin kraliçesi olsan da.

Bilge Meryem, mutlulukla ilerleyen bir takım
önemli bakirelerden birisi oldun,
dahası, ilki. lambası en ışıklısı olanı;
sağlam bir kalkan oldun ıstırap içindeki insanların elinde,
Ölüm'ün ve Yazgı'nın darbelerine karşı koydun;
kaçıp kurtulmak bir yana, utkular kazanmasını sağladın,
su oldun, söndürdün kör ateşi alev alev yanan
buradaki aptal ölümlülerin yüreğinde.
Meryem, o güzel gözler
hüzünle izlediler o insafsızca açılan yaraları
o güzelim bedeninde oğlunun,
çevir gözlerini benim tehlike içindeki durumuma
ne yapacağımı bilemediğimden bana yol göstermeni bekliyorum.

Eldeğmemiş Meryem, eldeğmemişlik senin özelliğin,
kızı oldun hem de anası soylu doğumunla dünyaya gelenin;
ışık verirsin bu dünyaya, süslersin bir diğerini,
senin ve ilahi ışık saçan Tanrı'nın sayesinde,
kurtardı, oğlun, ey parlak ve gururlu göklerin penceresi,
insanları yaşamlarının son günlerinde;
tüm dünyalı kadınlar arasından analık görevi
yalnız sana düştü,
ey soylu Bakire,
Havva'nın gözyaşları neşeye dönüşmeli artık.
Lütfuna ulaştır beni, çünkü senin elinde,
ey ölümsüz ve mutlu Kadın,
gökler krallığında taç giymiştin sen çoktan.

Kutsal Bakire, her türlü lütfu sahipsin,
sahici ve çok yüce alçakgönüllülük gösterdin,
çıktın göklere, oradan dinlersin yakarışlarımı,
sen doğurdun merhametin kaynağını
ve karanlık, yoğun hatalarla dolu yüzyılımıza
ışık tutan adalet güneşi senin ürünün:
üç tane sevimli ve değerli ad senin adın,
ana, kız ve gelin.

Ey şanlı Bakire,
Kral'ın Kadını; o Kral ki kopardı zincirlerimizi
dünya onun sayesinde mutlu ve özgür;
yalvarırım sana, yardım et, huzur bulsun yüreğim,
baktıkça derin derin onun bedenindeki yaralara.
Eşsiz Bakire, örneğin yoktur dünyada,
Gökler bile aşık senin güzelliklerine; aşamadı hiçbir
kadın seni güzellikte, ne de ikinci gelen oldu arkandan;
kutsal düşüncelerin, iffet ve merhamet duyguların
doğurgan kıldılar kızlığını canlı bir anıt

retmen için bedeninden,
Yüce Tanrı'nın gözünde kutsal.
Yaşamım sayende mutlu ve keyifli olacaktır,
ey Bakire Meryem, güzel ve saygın, yakarışların sonunda,
lttuna erersem eğer Tanrı nın, işlediğim günahlar kadar.
Diz kmş, kafam önünde eğik,
yakarıyorum, yanımda olsun, bana yol göstersin diye
zikzaklı giden yolumu doğru yöne çevirsin istiyorum.

Tertemiz Meryem, sonsuzluk rneği,
bu fırtınalı denizde bir yıldız,
inanan her gemicinin güvenilir rehberi,
bak ve gr, dehşet verici bir fırtınada
yalnız başıma kaldığımı, dümensiz,
duyuyorum yakından gelen son çığlıkları.
Ne ki, ruhum gene de sana güvenir gözü kapalı,
biliyorum günahkar olduğumu, yadsımıyorum,
Meryem, sana yakarıyorum
glmesin, istemem, senin düşmanın günahlarımdan ötürü.
Unutma ki günahlarımızın ardından
düştü eldeğmemiş rahmine Tanrı,
insanları günahlardan uzaklaştırmak için.

Ey Bakire Kadın, ne kadar çok gözyaşı döktüm,
ne umutlar besledim, ne yakarışlar boşuna,
hep benim onarılmaz zararına neden oldu ve zntme
Doğduğumdan beri Arno'nun kıyısında,
kimi zaman bu tarafta ya da öteki kıyıda aranırken,
tatmadım dünyada başka birşey ıstırabın dışında;
ml güzellik, sözler ve tavırlar,
ruhumu doldurdu tmden.
Sevgili Meryem, hayat veren,

n'olur geç kalma, son yılımı yaşıyorum belki de:
günlerim öylesine hızlı ki, sanki okun ucunda,
yoksunluk ve günahlanmla birlikte
çekip gittiler, geriye bir tek ölüm kaldı.

Bakirem, toprak oldun artık, soktun yüreğimi acıya,
yaşarken gözyaşlarına boğmuştun onu
ve bilmemiştin çektiğim acıların binde birini;
bilseydin n'olacaktı ki, gene yaşayacaktım
yaşadığımın aynısını; her türlü başka bir tavrın
benim için ölümcül günah olacak, adın kötüye çıkacaktı.
Şimdi göklerin kadını, bizim tanrıçamız oldun,
eğer deyim yerindeyse, eğer yakışırsa sana bu isim;
duyarlılığı yüksek Bakirem,
sen herşeyi görürsün: başkalarının yapamadığı,
hiçbir şeydir senin erdemini elinde,
bitir artık acılarımı,
senin ünün artacak bense sağlığıma kavuşacağım.
Tüm umudumu sana bağladım,
yardım elini uzat, sana çokça gereksinimim var,
bırakma beni yalnız son anımda;
bana değil, beni yaratmak lütfunda bulunana bak;
benim değerim değil, içimde taşıdığım benzerlik
yol versin sana düzensiz biriyle ilgilenmen için.
Medusa ve benim hatamdan ötürü taşa döndüm,
boşuboşuna gözyaşı damıtan:
Bakirem, sen kutsal ve saygın
yorgun kalbimi dolduruyorsun
hiç olmazsa son gözyaşım bağlılığımın işareti olsun,
bulanmış olmasın yeryüzünün çamuruna,
tıpkı çılgın ilk aşk gözyaşlarım gibi.

Ey iyilik perisi, gururun düşmanısın,
zorlasın seni ortak kökenimize olan aşkın
bana elini uzatmak için; acı bana, alçakgönüllü bir zavallıyım ben,
sevdiysem eğer görülmedik bir aşkla
şimdi toprak olmuş geçici, ölümlü birini,
senin gibi azize birine bilemem nasıl davranmam gerektiğini?
Ve bu zavallı ve düzeysiz halimden
senin elinle kurtulabilirsem eğer,
ey sevgili Meryem, adına adayacağım
düşüncelerimi, aklımı ve tarzımı,
dilimi, yüreğimi, gozyaşlarımı ve iççekişlerimi:
götür beni istediğin yere,
ve kabul buyur bu değişmiş sevdamı.

Gün yaklaşıyor, çok uzaklarda değil artık,
ömür bitiyor ve uçup gidiyor zaman,
eşsiz Bakirem, yoktur eşin,
yüreğim kimi zaman vicdan azabı, bazen korku içinde:
Oğlun'a emanet et beni,gerçek
insan, gerçek Tanrı,
alsın canımı son soluğumun ardından huzur içinde